Wat willen winderige jongetjes later worden?

door Joost

Hoofdstuk 1

Een blind-date. Volgens haar vriendin is hij vriendelijk, slim, welbespraakt en grappig. Waarom deze vriendin hem niet voor haar zelf wil, is omdat zij niet op zulke knappe mannen valt. En Marit kan dat beamen, ze heeft Tessa zolang ze haar kent alleen maar met mannen gezien die als kind door een pitbull in hun gezicht gebeten leken.
Tessa heeft geregeld dat Marit en Arnold elkaar om half acht ontmoeten bij Eetcafé De Willempies, in de haven.

Het is tien voor half acht. Ze heeft een plaatsje uitgezocht waarop de roze neonverlichting buiten dramatisch op haar schijnt. Prostituees gebruiken dergelijk licht om aantrekkelijker te lijken.
Ze kijkt naar haar gelakte lange nagels en steekt ze onder haar bovenbenen, zodat ze er niet aan kan knagen. Het is een tijd terug dat ze met een man afgesproken heeft. De laatste keer was drie jaar geleden, met een Nico. Ze hadden daarna nog een paar keer afgesproken en opeens hoorde ze niets meer van hem. Ze vond het niet zo erg, want hij zei toch al niet zoveel.
Ze is naar de kapper geweest en heeft nieuwe kleren gekocht. Haar belangrijkste wapen heeft ze deze middag bij de parfumerie gehaald: *Tres Magnifique* van *Delouse.* Een melange van lavendel, amber en sinaasappel. Op de eerste ademteug lijkt het een geur om darmluchten te verdringen in het toilet of ruikt het zoals bij oma thuis. Maar de tinteling van sinaasappel geeft het een erotische ondertoon. Althans, dat staat op het etiket. En zo wilt Marit zichzelf ook zien, vertrouwd, net en degelijk aan het oppervlakte. Maar, als je wat langer aan haar ruikt, dan blijkt zij toch een beetje gevaarlijk te zijn. Het komt in een elegante flesje van blauw glas. Ze smeert het op alle plaatsen waar zij wil dat hij haar gaat kussen.
Ze controleert al het bestek op tafel of het goed afgewassen is. Klopt de kussentjes schoon. En plaatst de zout en pepervaatjes zo, dat volgens de feng-shui leer, de sfeer zo wordt dat de avond slechts in bed kan eindigen.
Half acht. De deur gaat open. Een man van één meter dertig stapt binnen. Marit kan niet zeggen dat hij haar type is. Hij heeft een kindergezicht en zijn schouders zijn zo smal, dat als ze ooit gaan samenwonen zij waarschijnlijk altijd de boodschappen moet dragen.
Ze heeft niet voor niets zoveel moeite gedaan, dus is bereid hem het voordeel van de twijfel te geven. De man schrikt even als hij Marit ziet, maar glimlacht daarna.

„Juf Marit!” roept hij, zonder de baard in de keel te hebben.

Marit zwaait naar hem, haar wangen kleuren rood. Dit is niet de man waarop ze wacht maar een leerling uit haar basisschoolklas.

„Pssst, niet schreeuwen Jordy.” zegt zijn moeder die achter hem aan komt. Daarna stappen nog zijn vader en zijn broer met jeugdpuistjes binnen.

„Wat komt u hier doen, juf?” vraagt Jordy.

„Nou…euhm…” zegt ze, ze strijk haar kapsel recht. Zijn moeder onderbreekt.

„Ze is gezellig een avondje uit en wenst niet gestoord te worden.” ze trekt Jordy voorzichtig aan zijn arm, dat hij mee moet komen.

Jordy kijkt Marit aan. Er staat een speelse uitdrukking op zijn gezicht, alsof hij met haar flirt. Marit vermoedt dat hij, als hij ouder is, jonge dames aantrekt als een tropische stinkbloem vliegen. Hij grijnst als een vos bij een kippenhok, zij glimlacht naar hem terug terwijl ze nerveus met haar haren speelt. Betrapt kijkt ze de ruimte door, op zoek naar een blik die haar beschuldigt van pedofilie.

„Kom Jordy.” zegt zijn moeder. Marit hoort dichtbij een zucht, maar ziet niet van wie.

Jordy hinnikt als een gierende startmotor. Hij huppelt achter zijn ouders aan, die een plaatsje hebben gevonden aan de andere kant van de ruimte.
Een prikkeling. Eerst denkt ze dat een gast aan een tafel dichtbij vis heeft besteld, maar zijn bord is leeg. Dan denkt ze dat de deur naar de toiletten openstaat. Maar de deur is achterin het cafe, en

niemand is naar de wc geweest het afgelopen half uur. Ze kijkt rond naar de schoenen van de andere gasten, misschien heeft iemand in een hondendrol gestaan. Ze ziet geen poep.
De geur neemt in kracht toe, gezichten om haar heen slaan van vrolijk naar afschuw. De *Tres Magnifique* en de vijandige aroma vechten het uit tot haar parfum het opgeeft en de ruimte uit vlucht. De vieze geur breekt tussen haar neusharen door en overrompelt haar reukorgaan. Ze kijkt om naar Jordy. Hij grijnst en schudt van een ingehouden lach.
Ze pakt het flesje balsamico-azijn van tafel en giet een scheut over haar servet. Ze had eens gelezen dat soldaten in de eerste wereldoorlog zo gasmaskers improviseerden. Ze duwt het servet tegen haar neus. De scherpe azijngeur verdoofd haar neus voor de stank.

De deur gaat open. Een man met prominente kaaklijn kijkt gespannen rond. Zijn kop staat haar gelijk al aan. Ze kan een kleine lijst vullen met alle kleine dingetjes aan zijn gezicht die haar bevallen. Hij ziet haar, een glimlacht breekt door. Op een manier die ze zeer mannelijk vindt, stapt hij naar binnen. Dit is de man die haar kinderen gaat geven.
Ze legt het servet weg, staat op en omhelst hem.

„Jij moet Marit zijn." zegt hij met een diepe bariton die ze tussen haar benen voelt natrillen.

„Jij moet Arnold zijn." zegt ze. Ze geven elkaar drie kussen op de wang en kijken elkaar aan.
Zijn opgewekte blik glijdt weg tot afschuw. Zijn neusgaten vernauwen als een poging de stank buiten te houden. En in dat moment associeert hij haar met darmluchten.

Na een kwartier een gesprek op gang te houden met de standaard ‚wat doe je?'-,waar woon je?'-en-,wat zijn je hobby's?'-vragen, staat hij ineens op. Hij zegt dat hij thuis de vriezer open heeft laten staan en dat zijn geïmporteerde Argentijnse biefstukken dreigen te smelten.

„Ik ben zo terug." zegt hij.
Hij komt niet terug.
Onderweg naar huis plant ze haar wraak.

Hoofdstuk 2

„Maakt u zich echt geen zorgen, Esther kan heel goed meekomen met de rest van de klas." zegt Juf Marit.

„Dank u juf." zeggen ze.
Ze zwaait de ouders van van Esther uit en laat de ouders van Jordy binnen.

„Meneer en mevrouw Van de Loo." zegt de juf. „Ik herkende u al. Kom binnen."
Ze volgen haar het lokaal in. Ze verbazen zich steeds hoe groot het lokaal leek toen ze zelf klein waren, maar hoe klein het nu lijkt. De juf gebaard ze te gaan zitten. Ze laten hun konten zakken op twee mini-stoelen gemaakt voor mini-mensen. De juf gaat tegenover ze zitten achter haar reusachtige bureau en bladert in een map.

„Had u een leuke avond, zaterdag?" vraagt de moeder.

Ja, leuk." zegt ze kortaf. Ze schraapt haar keel. „Oké, laten we het over Jordy hebben."

„Wij zijn benieuwd." zegt de vader, hij kijkt zijn vrouw grijnzend aan.

„Ik ben pas dit jaar aan deze school als leerkracht aangesteld." zegt de juf. „Dus ik kende Jordy nog niet van eerder."

„Hij praat altijd erg positief over u thuis." zegt hij.
Een momentje krullen haar mondhoeken iets op.

„Dat is erg fijn." zegt ze vlak. „Nou, ik heb Jordy dit jaar leren kennen als een erg vriendelijk joch dat vaak vrolijk is. Hij is soms iets te aanwezig, maar niets opvallends in die zin. En zoals jullie op zijn rapport zullen zien, zullen jullie lezen dat hij prima scoort."
De ouders kijken elkaar glimlachend aan. Ze pakken elkaars handen vast, hun duimen strelen elkaars vingers.

„Maar…" zegt juf Marit. De kleine pauze daarna slaat de bilnaad van de ouders klam. „er is wel iets dat mij een beetje zorgen maakt, en daar wilde ik het graag over hebben."
De vader en moeder kijken elkaar aan. Ze knijpen hun handen zo hard fijn dat ze het bloed eruit drukken.

„Wat is er?" vraagt de moeder.

„Hij is toch niet dom ofzo, juf?” vraagt de vader.
De juf staart even naar de muur.
„Dat is misschien niet de juiste bewoording.” zegt ze. „Ik zie Jordy dagelijks, en ik kan alleen uit mijn ervaring spreken. Natuurlijk wil ik uw ervaringen thuis niet in diskrediet brengen. Maar wat ik zie hier in de klas is dat ik denk dat Jordy misschien - en ik wil duidelijk maken dat dit alleen mijn bevindingen zijn - is dat ik denk dat Jordy misschien…euhm…dus misschien ergens een emotionele achterstand heeft vergeleken met zijn medeleerlingen.”
„Wat bedoelt u?” vraagt de vader. „Hij heeft een beetje veel fantasie, maar dat is toch niet raar voor zijn leeftijd, toch?” hij kijkt zijn vrouw aan. „Toch?” Ze trekt onzeker haar schouders op.
„Nou…” zegt de juf. „wat het is, is dat Jordy een emotionele achterstand heeft. En daarmee, ben ik bang, dreigt hij…euhm…buitengesloten te worden door zijn medeleerlingen, buiten de boot te vallen, snapt u. Omdat ze moeite hebben met…euhm…te communiceren?”
De moeder trilt op haar stoel. Ze slaat meerdere malen op het bureau, een leeg koffiekopje rinkelt in een schoteltje.
„Hij speelt altijd zo fijn met zijn vriendjes….emotionele achterstand…pfff!” roept de moeder „Hoe komt u er dan bij dat hij buiten de boot valt? Wij hebben een volledig normaal én slim kind, net als wij dat zijn, en dat is dat.”
„Hij is vrij slim.” voegt de vader er aan toe.
„Goed, goed, goed…” zegt de juf. „ja, ja…zoals ik al zei, ik wil u ervaringen niet in diskrediet brengen. Maar *ik* zie, wat *ik* zie.”
„Noem één ding, één ding,” zegt de moeder, „dat zegt dat mijn…*onze*…Jordy…een achterstand heeft. Ik geloof het niet.”
„Nou, mevrouw Van de Loo, moet u eens goed luisteren.” zegt de juf. „Hij ruft de hele dag. Hij kan niets anders doen dan scheten laten. En hij zit de hele dag in zijn kont te poeren, ja! Noemt u dat volledig normaal?”
Ze opent haar la en tilt er een opgezwolle map uit. Met een dreun slaat ze het op haar bureau. Ze gooit het open.
„Ik heb hier een onderzoekspaper van doctor J.A.A. Suhrpraum-Schagrein, werkzaam aan de Universiteit van Darmstadt. Hij heeft zich gespecialiseerd in de ontwikkeling van de kinderhersens. En volgens zijn onderzoek moet men zich erg zorgen maken als een kind van negen jaar oud nog bijzonder geamuseerd is door een *scheet*. De hersens van een kind ontwikkelen zich zodanig, dat als een kind de leeftijd van zeven jaren heeft bereikt zijn voorliefde voor winderigheid stopt. En als dat niet gebeurt, dan is het de taak aan…ouders…begeleiders…leerkrachten…om dat te corrigeren.”
„Je maakt een grapje.” zegt de vader.
„Doctor Suhrpraum-Schagrein maakt geen grapjes.” zegt ze, ze kijkt de ouders streng aan. „Zijn onderzoek toont aan dat als een kind op zijn negende nog om scheten moet lachen het een significant grote kans heeft om latere leeftijd…ik noem de pubertijd…de adolescentie…de volwassenheid…grote sociale aanpassingsproblemen te hebben…ik noem klaploperij…kleine criminaliteit…drugsgebruik…prostitutie…geweldpleging, etc. etc. Dus snapt u dat dergelijke problemen al vroeg beginnen? Een onwelkome scheet vandaag is een aanranding of een gewapende overval over twintig jaar, want hij mist net dat beetje ontwikkeling, de empathie, snapt u. Maar nu kunnen wij er samen vroeg bij zijn.”
Tranen glijden over de wang van de moeder omlaag. Ze dept haar wangen droog met een flap van haar rok.
„Wat stelt u voor?” vraagt de vader met overslaande stem.
„Wilt u een glaasje water?” vraagt de juf aan de moeder.
„Het is al goed.” zegt ze snuivend. Haar man slaat zijn arm om haar schouder en aait haar bovenarm.
„Wat ik voorstel is,” zegt de juf, „is dat het misschien het beste is als wij Jordy naar speciaal onderwijs sturen. Bijvoorbeeld basisschool ´t Juffertje, het is vlakbij, daar hebben ze kleine klassen, gespecialiseerde en kundige leerkrachten. En het wordt bovendien allemaal vergoed door de overheid.”
„Denkt u echt dat dit het beste is voor Jordy?” vraagt de vader.
„Jazeker.” zegt de juf.
„Wat denk jij, schat?” vraagt hij aan zijn vrouw.

„Arthur, ik weet het niet hoor allemaal." zegt ze. „´t Juffertje, ze noemen het niet voor niets *´t Suffertje*. Daar gaan kinderen heen die te weinig zuurstof kregen tijdens de zwangerschap. Alcoholkindjes met dikke tongen. Schuimbekkende autisten. Je denkt toch zeker niet dat ik mijn eigen vlees en bloed naar zo'n pedagogisch vagevuur stuur, denk eens na Arthur."

„Tja….euhm…" mompelt hij.

De juf schraapt haar keel.

„Mevrouw Van de Loo, ik kan u verzekeren dat uw kind op ´t Juffertje gegarandeerd is van het beste basisonderwijs."

„Ze leren daar alleen maar hun vingertje op te steken wanneer ze in hun broekies poepen, dat noem ik geen onderwijs, juffrouw."

„Luistert u eens, naar ´t Juffertje gaan niet alleen kinderen met een verstandelijk beperking. Er gaan ook kinderen heen die geestelijk helemaal in orde zijn maar misschien…euhm…blind zijn, doof zijn, in een rolstoel zitten, epilepsie etc. Het punt is, ´t Juffertje biedt onderwijs op maat en uw zoon is in goede handen. Nadat hij op deze school geholpen is geweest, is er een grote kans dat hij aan regulier middelbaar onderwijs kan beginnen en als een goed aangepaste leerling het volledige leertraject aflegt. En Jordy gaat het bovendien echt heel erg naar zijn zin hebben op ´t Juffertje."

„Ze heeft wel een beetje gelijk, schat." zegt de vader, hij aait zijn vrouw over het hoofd. De moeder houdt haar hand voor haar gezicht, ze trilt en snuift, tranen druppelen van de kin. „We moeten gewoon doen wat het beste is voor ons kind. Ik zou niet zeggen dat er iets met de ontwikkeling van Jordy mis is, maar wat voor verstand heb ik daar van? Ik heb er niet voor gestudeerd, ik ben maar een kantoorpik met een meao-diploma. Dat heb jij toch eigenlijk ook, schat, geef maar toe."

De moeder knikt terwijl haar onderlip wiebelt.

„Kunnen wij er nog even over nadenken, juf Marit?" vraagt hij.

„Binnenkort zullen jullie enkele brochures in de brievenbus krijgen. Daarin staat volledig uitgelegd wat speciaal onderwijs uw kind te bieden heeft."

„Dank u." zegt hij. De ouders staan op. „Is er voor de rest nog iets wat u wilt melden?"

Juf Marit glimlacht.

„U gaat het beeldje dat Jordy voor vaderdag kleit heeft heel erg leuk vinden."

„Oké." zegt hij. Met zijn arm om de middel van zijn vrouw lopen ze naar de deur.

Juf Marit staat op en opent de deur voor ze.

„Dank u voor uw komst, meneer en mevrouw Van de Loo." zegt juf Marit. „Nog veel succes hoop ik. Wel thuis."

Terwijl de juf het volgend stel ouders binnenlaat lopen Jordy's ouders zwijgend de gang in.

Hoofdstuk 3

Nu hij alleen thuis is mag Jordy zelf bepalen op welk knopje van de afstandsbediening hij drukt. Hij klikt gefrustreerd langs alle kanalen, om half acht ´s avonds zijn er geen tekenfilms meer op televisie. Na een kookkanaal en een kanaal waarop ze de hele dag documentaires over houthakkers uitzenden komt hij bij KIDS TV uit.

Hij ziet beelden van oerwoud. Hij hoort gillende hardrock gitaren die hem opwinden zoals een zak snoep dat meestal doet. Een legerlaars laat een afdruk achter in de modder. Kogelriemen glinsteren in de zon. Gespierde vingers klampen om de koelmantel van een machinegeweer. Het is *Boaz de Junglecommando*. Perry Ximenez, een wandelende spier, speelt een superstoere, in het Nederlands nagesynchroniseerde, legerman die wekelijks de strijd aangaat met de boeven van de misdaadorganisatie S.C.H.U.R.K.

Jordy kijkt over zijn schouder door het voorraam de straat op. Hij wil liever niet dat iemand hem ziet als hij *Boaz de Junglecommando* kijkt. Het programma is een genot, maar omdat zijn broer zei dat het ‚voor kleine kinderen' is, kijkt hij het liever alleen wanneer er niemand bij is.

Zijn broer is drie kwartier geleden naar de voetbaltraining gegaan en kan ieder moment weer thuiskomen. Hij voelt een zelfde spanning als wanneer hij stiekem naar de boekjes vol blote vrouwen onder zijn broers matras gaat kijken.

„He jij, ik zie je wel, het is tijd om je over te geven, lafaard." roept Boaz op televisie.

Een figuur werpt een camouflagenet van zich af. Het is Igor Slangenhuid, een schurk met een slangentong en -ogen. Achter hem staat een mobiele lanceerinrichting met een gigantische zuurstok gekleurde raket. Aan de raket is *Katja* vast gebonden, ze is de vriendin van Boaz - al beperkt zijn intimiteit zich bij het staren naar de enorme borsten van de actrice die haar speelt. Jordy kijkt over zijn schouder. Buurman Henk loopt naar de voordeur met de krant in zijn handen. Jordy klikt door naar een andere zender. Een salamander kruipt door de modder langs een sloot.

„De herfst breekt aan. Thaddeus zoekt naar een veilige vochtige plaats om zijn eitjes te leggen." zegt een warme stem over een stuk van Chopin op piano.

Buurman Henk zwaait naar Jordy en steekt de krant in de brievenbus.

„Het is een zwaar jaar geweest in het ecosysteem van uw sloot. Waar een wil is, is een weg. Niemand stopt het leven, al is leven en dood altijd onderweg."

Buurman Henk draait zich om en loopt weg. Als hij uit het zicht is klikt Jordy terug naar KIDS TV.

„Ssssst Boaz, je bent te laat." roept Slangenhuid. Hij pakt een kastje met een grote rode knop. „Als ik hier op druk dan vliegt jouw lieve Katja naar Mars."

Boaz grijnst en laadt zijn machinegeweer door.

„Dat zullen wij nog wel zien, Slangenhuid." Hij richt en haalt de trekker over. RATATATATATATATA, munitiehulzen vliegen in het rond. Boaz besproeit de hele omgeving met kogels en raakt alles behalve Igor en Katja. Haar ketens breken los. Ze pakt het kastje van Igor af, drukt op de knop en rent weg. De vlammen van de raket schroeien de schurk.

„Grrrr, denk maar niet dat dit de laatste keer is dat wij elkaar treffen, Boaz!" roept Igor terwijl hij wegvlucht in een verkeersbordrode tank.

„Dan zijn wij klaar voor jou, slangenhuid." roept Boaz hem na,

Boaz de Junglecommando en Katja leggen de armen over elkaars schouders en lachen naar de camera. De aftiteling rolt alweer voorbij. Met venijn klopt hij de afstandsbediening op de rand van de bank.

Hij passeert een kookzender en een sportkanaal en komt uit hij uit op een Belgisch net. Hij ziet wazige zwart-wit foto's uit de negentiende eeuw. Er staat een man op met een smoking aan, hij heeft een snor en steekt zijn vinger omhoog. Hij duwt zijn kont naar achteren.

„…en hij noemde zichzelf Le Pétomane, naar zijn bijzondere talent." zegt de verteller met een Vlaams accent. „Via zijn jeugdvriend Henri Gaulier wist hij een plaats te bemachtigen op de variété avond van de meest prestigieuze schouwburg van de stad, *Le Théâtre Petant*."

Een foto van een man met een vies baretje op en een vlinderdas om. Een krakerige geluidsopname start. Hij hoort een oude Fransman praten.

„Oui, Joseph, quand nous étions petits," klinkt de Franse stem voor Jordy. „nous étions ensemble pour le théâtre à Marseille et rêvait qu'un jour nous serions tenir sur cette scène. Il l'a fait, je peux dire. Je suis juste devenu un boucher simple, alors qu'il a encore beaucoup plus venir, non?"

Er staat een ondertiteling bij:

„Ja, Joseph, al toen wij klein waren stonden wij samen voor die schouwburg in Marseille en droomden dat wij ooit op een dag op dat podium zouden staan. Het is hem gelukt, kan ik zeggen. Ik ben maar een eenvoudige slager geworden terwijl hij toch heel wat verder is gekomen, niet waar?"

Er is weer een foto van de man met de snor die voorover gebukt staat.

„Voor zijn eerste optreden had hij het volkslied ingestudeerd." zegt de verteller. „Een nummer dat hij tot het einde van zijn carriere bleef doen. Dit is een latere opname."

Jordy vraagt zich af waar de machinegeweren en explosies zijn. Hij pakt de afstandsbediening. Net als hij zijn vinger op het knopje legt om naar een ander kanaal te schakelen, begint de muziek. Op de melodie van het Franse volkslied klinken scheten. Als een hond die wat lekkers ruikt gaat Jordy rechtop zitten met zijn volledige aandacht naar het scherm.

„Het eerste optreden van Le Pétomane was een razend succes." zegt de verteller. „De reactie op zijn optreden werd door een toeschouwer omschreven als ‚een orkaan van gelach'. De zittingen van stoelen moesten achteraf vervangen worden omdat er urinevlekken in zaten, en minstens één oudere toeschouwer overleed omdat zijn aorta scheurde nadat Le Pétomane op hilarische wijze boerderijdieren imiteerde."

Hij ziet schokkerige zwart-beelden van de straten van Parijs, eind negentiende eeuw.

„Met vernieuwd zelfvertrouwen besloot hij om het succes op te zoeken in het verre Parijs. Maar zijn reputatie uit Marseille ging hem voor. Toen hij voor het eerst de hand schudde van de directeur van de legendarische *Moulin Rouge,*…"
Een foto van het Moulin Rouge theater met de rode molen op het dak.
„…Francois Amyx, zei deze tegen hem: ‚Vanavond kan je op het podium staan, als je wilt.' Nog diezelfde avond stond Le Pétomane op het podium. Na een spetterend optreden waarbij hij verjaardagskaarsjes uitblies met zijn endeldarm, wilde het publiek niet dat hij van het podium vertrok. De acts na hem werden uitgejouwd. Een lokaal bendelid bedreigde de directeur met zijn revolver, om daarmee Le Pétomane weer op het podium te krijgen. Aan het einde van de avond gaf de directeur hem een contract om wekelijks op te treden tegen het salaris van duizend francs per maand, een klein fortuin in die tijd."
Een korte stomme film van Le Pétomane die met zijn kont tegen een grote toeter leunt. Foto's van hem samen met allerlei belangrijke figuren van eind negentiende eeuw.
„Niet lang daarna werd Le Pétomane wereldberoemd. De Tsaar van Rusland vroeg hem om op te treden op het huwelijk van zijn dochter, en de koning van Zweden liet hem jaarlijks komen voor zijn verjaardagsfeest. Grammofoonplaten met zijn komisch liedjes waren een statussymbool onder de *nouveau riche* van de bloeiende Amerikaanse stad New York. De keizer van Japan bood hem een van zijn bijvrouwen aan voor een optreden bij hem thuis."

Het slot van de voordeur rammelt. De deur gaat open, de karakteristiek knakkende kniegewrichten van zijn vader galmen in de hal. Zijn ouders mompelen wat tegen elkaar en openen de deur naar de huiskamer.
„Hallo." zegt Jordy. Hij houdt zijn ogen op de televisie gericht.
Zijn moeder kauwt op haar lip. Zijn vader krabt aan zijn neus. Zijn ouders kijken elkaar onzeker aan, zonder woorden bediscussiëren ze wie het nieuws moet vertellen aan hun zoon. De vader knikt als hij besluit het te doen. Hij had tenslotte al aan Jordy moeten vertellen waar baby's vandaan komen; waarom hij zijn tekeningen voor Sinterklaas bij het oudpapier terugvond en waarom Tante Gerie zo'n zware stem heeft.
„Jordy…euhm…wij willen je wat vertellen." zegt hij.
Jordy antwoord niet. Hij ziet foto's van aanplakbiljetten van de show van Le Pétomane, op locaties in de hele wereld.
„Een zakelijk dispuut tussen Francois Amyx en hem zorgde dat hij brak met de Moulin Rouge en…" zegt de verteller.
„Jordy?" vraagt zijn vader die voor de televisie gaat staan.
„Nee-hee, zo." zegt Jordy. Hij leunt opzij en kijkt langs zijn vaders benen.
„Jordy, zet de televisie uit." zegt zijn moeder. „Je vader heeft wat belangrijks te vertellen."
„Nee, nee, nee." zegt Jordy.
Zijn vader stapt naar de televisie en drukt het uit. De laatste scheetgeluiden van Le Pétomane verdwijnen. Jordy laat zijn tanden zien. Ze laten zich naast hem op de bank vallen.
„Wij komen net terug van juf Marit." zegt zijn vader. „We hebben het gehad over jou. Ze zegt dat je het hartstikke goed doet op school. Hé, dat is toch leuk om te horen?"
Jordy knikt enthousiast. Hij weet dat zijn ouders dan weggaan en hij weer televisie kan kijken. Toen zijn oma vorig jaar overleed vielen zijn ouders hem ook steeds lastig, ze wilden weten of hij verdrietig was. Hij leerde snel dat hij moest vertellen wat ze wilden horen, zodat hij verder kon met zijn tekenfilmpjes.
Zijn vader kijkt zijn moeder aan vragend, ze knikt naar hem.
„Wat ze ook zegt is dat je wellicht goed is als jij wat extra speciale aandacht zou krijgen." zegt hij. „En misschien dat je dat op deze basisschool niet kunt krijgen. Dus…je zou eens bij een andere school moeten kijken. Een school waar jij misschien beter op je plaatst zult zijn. Ze zegt dat het goed zou zijn als je voortaan naar ´t Juffertje gaat. Daar heb je allemaal hele lieve meesters en juffen die je heel goed les kunnen geven. Lijkt je dat leuk, om bij ´t Juffertje op school te zitten?"
Jordy knikt enthousiast.
Het slot van de voordeur rammelt. De deur gaat open. De noppen van voetbalschoenen tikken over de plavuizen in de hal. De deur naar de huiskamer slaat open. Een spoor van bagger leidt van de voordeur naar de besmeurde schoenen van Rick. De geur van kleedkamerzweet en platgetrapt gras volgt hem de kamer in. Hij smijt zijn sporttas in een hoek.

„Hallo allemaal.” schreeuwt hij.
„Doe je schoenen uit bij de voordeur.” snauwt zijn moeder.
Met een opgetrokken wenkbrauw loopt Rick terug naar de voordeur, opent het, en trekt de schoenen uit door de hielen langs de drempel te trekken. Dikke klonten slijk blijven aan de rand plakken. Hij smijt de voordeur dicht, het glas rammelt in de sponningen, en wandelt direct door de woonkamer naar de keuken.
„Zo kan ie wel weer, Rick.” zegt zijn moeder.
„Ja, ja.” mompelt hij. Ze horen de koelkast open gaan.
Zijn vader kijkt zijn moeder met een ironisch glimlachje aan.
„Puber.” mompelt hij. Ze grijnst terug.
De vader buigt zich weer over Jordy.
„Dus je vindt het goed om het eens bij ´t Juffertje te proberen?” vraagt hij. „Bedenk wel, je moet helemaal opnieuw vrienden maken als je naar die school gaat.”
„Je oude vriendjes mogen altijd langskomen hier.” zegt zijn moeder.
Jordy knikt enthousiast.
„Dus je vindt het goed?”
Jordy knikt enthousiast.
„Wat een makkelijk kind hebben wij.” Hij aait Jordy over de kop.

Rick loopt de keuken uit met een tweeliter-fles frisdrank aan zijn mond.
„´t Juffertje?” vraagt hij als hij zijn mond aan zijn mouw afveegt. „Dat is toch die school voor *mongolen*?”
Rick ziet hoe Jordys gezicht een tint verbleekt en kijkt alsof hij in zijn broek gepoept heeft. Rick grijnst als een vos bij een kippenhok, naast masturberen is zijn favoriete gewoonte het pesten van zijn broertje. Vorig jaar dacht Jordy een week lang dat hij dood ging, omdat Rick hem had wijsgemaakt dat de combinatie pindakaas met hagelslag giftig is.

„Doe niet zo raar, het is geen school voor *mongolen*. Er gaan ook kinderen heen zonder een verstandelijke beperking. En hé, leg die fles terug.” snauwt zijn moeder. „Kan je niet gewoon uit *een glas* drinken zoals normale mensen dat doen?”
Rick trekt zijn wenkbrauw op en loopt terug de keuken in. De scharnieren van een keukenkastje kraken.
„Gaan jullie Jordy naar ´t Juffertje sturen?” roept Rick terwijl hij een glas volschenkt.
„Daar denken wij over, ja.” zegt zijn vader.
„Dat klinkt dom. Kennen jullie Kwijlende Keessie? Nou, hij kwijlde nog niet voor hij op ´t Juffertje gezeten had.”
Jordys gezicht verbleekt dat het lijkt of er melk door zijn aderen stroomt. Angstscheetjes ontsnappen uit zijn bilnaad.
„Wat een onzin.” zegt de moeder. „Kwijlende Keessie was door dat rare kind van Entius bijna verzopen in het zwembad, daarom kwijlde hij zo. Dat heeft niets met ´t Juffertje te maken.”
„Keessie en dat kind van Entius zaten *beiden* op Het Juffertje, mam.” roept Rick.
Rick komt de keuken uitgelopen met een glazen bloemenvaas, tot onder de rand gevuld met frisdrank. Hij grijnst en kantelt de vaas tegen zijn onderlip. Het loopt over, en loopt langs zijn kin en maakt vlekken in zijn shirt.
Zijn vader grinnikt.
„Puber.” mompelt hij.
Rick laat een harde boer.
„Sowieso, wat moet Jordy eigenlijk op ´t Juffertje?” vraagt hij. „Hij is toch niet *dom* ofzo.”
„Volgens wetenschappelijk onderzoek van professor Suhrpraum-Schagrein is het beter voor zijn ontwikkeling als hij naar die school gaat.” zegt zij.
Rick kijkt Jordy aan en loopt op hem af.
„Op ´t Juffertje zijn allemaal kinderen die je gaan slaan.” zegt hij „Ze peuteren in hun neus en laten jou hun snot opeten. Er zijn zelfs kinderen die jóu op willen eten! En weet je wat er gebeurt op de eerste dag dat je daar komt?”
De natte ogen van Jordy puilen bijna uit. Zijn pruillip zakt bijna over zijn kin.
„Weet je wat er dan gebeurt?” vraagt Rick.

Jordy piept.

„Kielekielekielekielekiele." zegt Rick terwijl hij zijn kriebelende vingers langs de kietelplekjes in Jordys zij en oksels laat gaan. Elektrische schokken gaan door het lichaam van Jordy en hij gilt als een hongerige baby.

„Ga maar naar boven, Rick, het is mooi geweest zo." zegt zijn vader.

Rick stopt met kietelen en loopt lachend de trap op. Hij laat Jordy achter als een tranend en trillend hoopje.

„Ik wil niet naar ´t Juffertje." snikt Jordy.

Zijn moeder drukt hem tegen zich aan en aait hem over de rug.

„Ach, Rick probeert je alleen maar op te naaien." zegt ze. „Je moet er gewoon even aan wennen. Je gaat het echt heel erg naar je zin hebben op ´t Juffertje."

Jordy werkt zich los uit zijn moeders greep. Hij rent de trap op.

„Jordy?" vraagt zijn vader. „Wat ga je doen?"

„Naar bed!" zegt hij.

Hij poets zijn tanden en gaat in bed liggen, hij huilt schimmelplekken in zijn kussen.

Na een tijd stopt het tranen. Zijn ogen prikken, zijn bovenlip smaakt nog zout en veegt zijn loopneus af aan het dekbed. Hij wil niet naar ´t Juffertje. Hij staart naar de lichtgevende plaksterren aan het plafond. Zijn oma heeft hem ooit verteld dat je eens wens mag doen als je een vallende ster ziet. Helaas blijven deze sterren tenminste tot de volgende verbouwing op dezelfde plaats hangen, er komt geen wens.

Hij vraagt zich af wat de Peetoom Maan deed toen die zijn leeftijd had. Wat als Jordy naar de Peetoom Maan toegaat in Frankrijk om daar te leren om ook een wereldberoemd scheetartiest te worden? Hij glimlacht weer. Het is net als die vechtfilm *Super Ninjas in Congo*, die Jordy laatst met zijn broer keek. Een stel boeven dreigt Jean-Baptise Lumamba te vermoorden. Maar hij gaat op reis naar een vechtmeester in Azië om daar een vechtsport te leren. Bovenop een bergtop staat het paleis van Chang Lung-Li, de grootste Kung-Fu vechter allerlei tijden. Deze vechtmentor leert Jean-Baptiste alles wat hij kent; draaiende trappen, vliegende trappen, wenteltrappen, wentelteefjes, mokervuisten en zelfs de beruchte één-centimeter *punch*, die precies tweehonderdvierenvijftig procent beter is dan de *one-inch punch*. Na ongeveer drie kwartier speeltijd keert Jean-Baptiste terug naar huis als vechtmeester. Daar slaat hij alle boeven in elkaar en krijgt aan het einde van de film een zoentje van zijn liefje Viviane.

Jordy kan het zich allemaal heel goed voorstellen om ook zoiets mee te maken.

In zijn gedachten reist hij naar Frankrijk. Daar staat de bergtop met het paleis van de Peetoom Maan erop. De vergulde daken glimmen in de zon. De wortels van duizendjaar oude bomen groeien over en door de gestuukte muren, vol met de hiërogliefen van vergeten talen.

Jordy stapt op de eerste trede van de trap omhoog. De treden zijn uitgehold door honderden jaren van voetstappen. Als hij klimt ploppen zijn oren van het drukverschil. De lucht wordt ijler en de spieren vermoeider, het lijkt of zijn benen steeds meer omhoog moeten dragen. Nadat hij de laatste trede over stapt valt hij uitgeput neer. Hij hoort voetstappen. Hij kijkt op. De voordeur van het paleis klapt open. Het is Peetoom Maan, in een smoking, met een snor en een opgeheven vingertje. Hij duwt zijn kont naar achteren. Scheurende en roffelende geluiden komen uit zijn broek. De Peetoom Maan lacht gierend.

„Peetoom Maan," zegt Jordy. „ik wil graag een wereldberoemd scheetartiest worden, net als jij. Leer het mij, alstublieft, majesteit."

„Ik verwachte je al, Jordy.' zegt de Peetoom. „Mensen hebben het overal over jouw bijzondere talenten in het laten van scheten. Maar voor jou is er nog veel te leren, mijn kleine spruit. Jawel, ik ga je alle scheettechnieken leren die al millennia van mentor op leerling overgedragen worden."

Peetoom Maan gebaard hem mee te komen. Jordy volgt hem het paleis in. Ze komen in een lange gang. Langs de muren hangen honderden portretten van alle grote rufters uit de geschiedenis met hun naam erboven, in een messing naamplaatje gegraveerd. De laatste hangt net voor de deur aan het eind. Het is een foto van Peetoom Maan. Naast de foto is een opening gelaten, *Jordy van de Loo* staat erboven.

„De eerste grote winder in de geschiedenis, Emmerik van Solothurn, de man die uitvond dat je boerderijdieren kan imiteren met je kont, hij voorspelde op zijn doodsbed, tweeduizend jaar geleden, dat op een dag de grootste schetenlater ooit geboren zou worden." zegt Peetoom Maan. „En ik geloof dat jij dat bent, Jordy."
De Peetoom Maan glimlacht naar hem en duwt de deur open. Als ze naar binnen stappen galmen hun voetstappen door de grote ruimte. Licht schijnt door de dakramen op de glanzende marmeren vloer en weerkaatst op de jade versieringen langs de muren. In het midden van de zaal staat een reusachtig gouden beeld van een dikke man die zijn kont naar achteren duwt.
„Maar eerst, laten wij onze eerbied tonen tot de man die zelfs na zijn dood nog een voorbeeld voor ons scheetartiesten is."
Peetoom Maan knielt neer voor het beeld. Jordy knielt naast hem en doet hem na. Peetoom Maan laat zich voorover vallen en richt zijn kont omhoog. Hij prevelt enkele onverstaanbare woorden. Dan kreunt hij en eindigt alsof er een klopboor in zijn darmen in beton boort. Jordy doet hem na, met een bescheiden plopje.
Vanaf die dag traint Peetoom Maan zijn leerling in de subtiele kunst der winden. Hij leert hem de klassieke ruft, de bout, de donderscheet, de zachte sluipscheet, de passaatwind, de carambole scheet en vele anderen. Na dagen zeuren is hij zelfs bereid de techniek van een van de beruchtste scheten te onthullen: De dodelijke eierscheet. Een van de minder discrete leden van deze scheetartiestenorde scheen zich tijdens de Eerste Wereldoorlog verrijkt te hebben door dodelijk gas te leveren aan het Russische leger.
Na twaalf jaren van studie, op een streng dieet van kool, bruine bonen en ui, komt Jordy uit het paleis vandaan. Zijn lange baard kietelt zijn knieën. Hij scheert het af en ziet een volwassen kaaklijn. Hij gaat de wereld in en imponeert iedereen met zijn scheten. Niet lang daarna is Jordy het beroemdste persoon op aarde. Primitieve stammen diep in het oerwoud van Papua Nieuw-Guinea nodigen hem uit voor een scheetshow en zweren hun kannibalisme af voor een dieet van bruine bonen. De stad Rome sloopt het Colosseum om plaats te maken voor een standbeeld van hem. De president van Amerika vraagt hem om in zijn gezicht te ruften, voor de wereldvrede. De bejaarde koningin van Engeland scheidt van haar man en smeekt Jordy om te trouwen. Maar hij wijst haar af. Want dat meisje uit het blote vrouwen boekje van zijn broer staat voor de deur.
„Wil je verkering met mij?" vraagt ze.
„Is goed." zegt Jordy.
Ze trekt haar kleren uit en hij mag aan haar grote borsten zitten. Daarna valt Jordy glunderend in slaap.

Hoofdstuk 4

De volgende ochtend. Zonder dat zijn moeder het ziet steekt hij zijn tandenborstel in zijn rugzakje. Uit de voorraadkast grist hij een pakje drinken, je weet nooit hoelang de reis gaat zijn. Daarna gaat hij naar school.
Al tijdens het eerste lesuur, rekenen, stuurt Jordy kleine briefjes met een boodschap naar zijn vrienden. Ze gaan onder de tafel, van hand tot hand.

‚Heb goed idee. Kom met speelkwartier bij klimrek. Kusjes Jordy'

Het woord *Kusjes* heeft hij van zijn buurmeisje, zij zet dat altijd onder alles. Hoewel zijn broer hem een ‚homo' noemt omdat hij *kusjes* schrijft, is hij te eigenwijs om te stoppen.

Om tien uur rammelt de schoolbel voor het speelkwartier. Jordy rukt zijn jas aan en sprint naar het klimrek. Als een opgehitste chimpansee gaat hij op en door het klimrek, om zijn energie kwijt te raken.

Zijn vrienden komen rustig aangewandeld.
Marcel draagt vandaag weer zijn favoriete trui met de *Formule 1* auto erop en snotvegen op de mouwen. Zijn oma heeft het gebreid.

Eric komt overdreven breed lopend aangelopen. Al lijkt het eerder of hij door een spierziekte moeite heeft met bewegen. Sinds hij voor zijn verjaardag Boaz de Junglecommando schoenen heeft gehad voelt hij zich zo mannelijk dat hij denkt dat hij al de baard in de keel heeft. Alle jongens van de klas zijn jaloers op hem, de schoenen met camouflage print en goudkleurige opgestikte *Boaz de Junglecommando* logo's maken van iedere sul een keiharde guerillastrijder die de wereld kan redden vanuit de struiken. Althans, als Eric ermee in de struiken mag spelen van zijn moeder, de schoenen moet mooi blijven tot zijn oma's verjaardag. Sinds twee weken staat hij erop dat hij Junglecommando genoemd wordt. Al blijven juf Marit en zijn ouders hem consequent met Eric aanspreken.
Als laatste komt Jort aangelopen. Altijd als laatste.

Alle vrienden van Jordy openen hun mond om iets te zeggen, maar hij onderbreekt allen.
„Jongens! Jongens!" roept hij. „Wij gaan naar Frankrijk toe!"
„Tof, ik ga ieder jaar op vakantie naar Frankrijk met mijn ouders" zegt Marcel.
„Mijn oom en tante wonen in Frankrijk." zegt Jort.
„Mijn vader zegt dat Fransen stinken." zegt Eric.
„Nee-hee." zegt Jordy, hij wijst zijn vrienden aan. „*Wij* gaan naar Frankrijk. Daar ontmoeten wij Peetoom Maan en hij leert ons om goed te scheten en dan worden wij wereldberoemd en mogen wij aan borsten zitten."
Zijn vrienden kijken hem en elkaar verward aan.
„Wie is Peetoom Maan?" vraagt Marcel.
„Hij laat scheten in zijn show."
De jongens grinniken.
„Bert de weerman liet laatste een scheet op tv." zegt Eric. „Ik zag het zelf."
De jongens hinniken van het lachen tot ze kramp krijgen in middenrif.
„Wij moeten naar Frankrijk toe." zegt Jordy.
„Waarom?" vragen ze.
„Om Peetoom Maan te ontmoeten."
„Waarom?"
„Hij gaat ons leren scheten."
„Dat hoef je toch niet te leren." Marcel grijnst, een ballon lijkt te knappen in zijn broek. De jongens lachen.
„Hij leert ons echt *goed* scheten, en dan worden wij beroemd."
„Mijn vader kan zijn oren bewegen." piept Jort trots.
„Ik ook." zegt Marcel terwijl hij zijn schouders ophaalt. Hij laat zijn oren ritmisch op en neer springen. Met een pruillip kijkt Jort naar de grond.
„Als wij Peetoom Maan ontmoeten, dan mogen wij aan borsten zitten." zegt Jordy.
„Peetoom Maan is een mevrouw?" vraagt Marcel. „Of hij is zo dik als mijn oom Sjors - die heeft grotere *tieten* dan mijn tante."
De jongens lachen, behalve Jordy. De thermostaat in zijn lichaam lijkt een paar graden hoger gezet.
„Jij hebt grotere tieten dan jouw tante!" roept hij.
Marcel fronst.
„Jij hebt nog grotere tieten!" roept Marcel.
„Nou, jij bent lelijk!" roept Jordy.
„Jij bent lelijk!"
„Jouw moeder is lelijk!"
„Jouw hele familie is lelijk!"
Jordy aarzelt terwijl hij een nieuwe belediging bedenkt.
„Jouw familie zijn mongolen!" zegt hij.
Marcel hapt naar adem.
„Jouw ouders zijn broer en zus!" roept hij.
Jordy snapt niet precies wat dat betekend, maar hij weet dat het ernstig is.
„Jouw ouders zijn oma en oma!" roept hij.
„Dat kan helemaal niet." zegt Marcel.
„Wel."

„Niet.”
„Wel.”
„Niet.”
„Wel.”
„Ik heb altijd één keer meer niet dan jij wel.”
„Dan heb ik twee keer meer wel dan jij niet.”
„Dan heb ik toch altijd één keer meer niet.”
„Niet.”
„Daar kan je niet overheen Jordy.” zegt Jort.
Marcel steekt zijn tong uit.
Jordys neusgaten spreiden open, zijn appelwangen veranderen in tomatenwangen. Hij springt vooruit en duwt tegen Marcel, die achterover valt in de bodembedekking van houtsnippers. Hij springt op en duwt tegen Jordy die ook achterover valt. Jordy staat op terwijl hij bedenkt wat voor gevaarlijke bewegingen hij in de film *Super Ninja's in Congo* had gezien. Hij wil een achterwaartse vierdubbele vliegende draak draaitrap geven die gewoonlijk eindigt met een schoenprofiel in het gezicht van de ontvanger.
„Stop daarmee.” roept een volwassen mannenstem. Meester Ron komt aangelopen.
„Wat is hier aan de hand?” vraagt hij.
„Hij duwde mij.” zegt Marcel.
„Hij duwde *mij*.” zegt Jordy.
„Waarom duwden jullie elkaar?” vraagt Meester Ron.
Jordy en Marcel zwijgen en kijken elkaar alsof er één haan teveel in het kippenhok is.
„Nou?”
Ze zwijgen. Meester Ron scheidt het stel. Ze moeten de rest van het speelkwartier in verschillende hoeken van het schoolplein staan.

Na de middagpauze hebben ze handarbeid. De klas verspreid zich over de verschillende werkbanken die in de aula staan. Ze schilderen de beeldjes die ze voor vaderdag gekleid hebben. Marcel heeft een groot nijlpaard geboetseerd. Sinds hij in de dierentuin zag dat nijlpaarden hun stront rondslingeren met hun staart, is het zijn lievelingsdier. Zorgvuldig schildert hij het dier bruin.
„Ga je mee naar Frankrijk?” vraagt Jordy. De ruzie is al vergeten.
„Nee.” zegt Marcel.
„Waarom niet?’
„Ik ga niet helemaal naar Frankrijk om jouw peetoom te ontmoeten, mijn vader en moeder vinden dat niet goed.”
„Jort en Eric gaan.”
„Ja?”
„Ja, zij mogen ook niet van hun vader en moeder, maar ze gaan evengoed.”
„Echt waar?”
Jordy knikt. Marcel staart even voor zich.
„Dan ga ik mee.” zegt hij.

Eric wist niet wat hij moest maken voor zijn vader. Dus de juf zei dat hij wat ‚leuks’ moest bedenken. Daarom heeft hij Boaz de Junglecommando nagemaakt in klei, al lijkt het eerder op iets onlevensvatbaars dat op sterk water bewaard moet worden. Hij schildert het in camouflage kleuren.
„Ga je mee naar Frankrijk?” vraagt Jordy.
„Nee, het lijkt mij eng om zomaar zo ver te gaan.”
Jordy grinnikt.
„Pfff, jij bent echt een bangeschijter.” zegt Jordy. „Boaz de Junglecommando zou zo durven. Die is wél stoer.”
Eric gaat iets rechter staan en pompt zijn longen vol in de hoop breder te lijken.
„Oh, ik durf wél.” zegt Eric. „Maar ik mag niet van mijn schijterige ouders.”
„Je mag. Ik heb het aan je ouders gevraagd.”
„Ja?”
„Ze vonden het gelijk een leuk idee.’

„Je kunt op mij rekenen, Jordy.”

Jort verft het mannetje die hij geboetseerd heeft. De benen zijn afgebroken tijdens het bakken in de oven. Maar dat vindt hij niet erg, want hij vindt zijn stiefvader toch een sukkel.
Jordy komt bij hem staan.
„Ga je mee naar Frankrijk?” vraagt hij.
„Waarom moet ik mee naar Frankrijk?” vraagt Jort.
„Omdat het leuk is. Je kunt Peetoom Maan ontmoeten, hij is de grootste scheter aller tijden.”
„Nah, ik weet het niet hoor.”
„Marcel en Eric gaan ook.”
„Nou en.”
Jordy knijpt zijn ogen tot spleetjes.
„Als je niet meegaat dan ben je mijn vriend niet meer.” zegt hij. „Dan mag je niet op mijn verjaardagsfeestje komen dit jaar.”
Jort krijgt een pruillipje. Hij laat het penseel vallen.
„Ga je mee?” vraagt Jordy.
„Ja, ik ga maar mee.” zegt Jort, met trillende vingers pakt hij het penseel van de grond.
„Wij gaan zo na school naar Frankrijk toe.”

Hoofdstuk 5

Twee uur ´s middags. Ze lopen niet naar huis maar naar de bushalte. Jordy is er vaker geweest met zijn moeder. Meestal gingen ze met de bus naar Amsterdam. Hij had daar bij het station een verkeersbord gezien waarop *ALLE RICHTINGEN* stond. En toen hij zijn moeder vroeg of je daarmee ook naar China of Amerika kon, bevestigde zij dat. Dus naar Frankrijk kan ook.
Na een kwartier komt de bus. De remmen sissen als het stopt. De deuren draaien open. Bij de achterdeur stappen enkelen uit.
Alle vier lopen langs het ov-chipkaart kastje en langs de buschauffeur, zonder aandacht aan ze te schenken. Hun moeders betalen altijd als ze met de bus gaan. Het enige wat ze belangrijk vinden is om een plaatsje achterin te krijgen. Want als de bus over een hoge drempel rijdt lanceert het de jongens en voelen ze zich precies driehonderdste van een seconde gewichtsloos, en dat vinden ze nog steeds leuk.
„Jongens?” roept de buschauffeur.
Ze razen door het middenpad en persen hun vier konten konten op de enige twee vrije stoelen achterin. Hun billen knallen tegen elkaar en hun mede reizigers die ge-ergert wegdeinzen.
„Jongens?” roept de buschauffeur. „Jullie moeten wel inchecken, hè.”
Zij doen alsof hij niets zegt. Een vrouw geeft een duw.
„He, die meneer zegt wat tegen jullie.” zegt ze.
De jongens stoppen met stoeien en kijken naar voren, iedereen in de bus kijkt hun kant op.
„Komen jullie inchecken? Reizen is niet gratis, hoor.” zegt de chauffeur.
Hun slapen beginnen te gloeien. Jordy voelt een spanningswindje gaan. Met rode vlekken in hun nek komen de jongens bij de buschauffeur.
„We hebben geen geld.” mompelt Jordy.
„Jullie hoeven niet te betalen, als jullie een ov-kaart hebben.” zegt de buschauffeur.
Zuur kijkt Jordy de anderen aan. Marcel en Eric zien bleek, Jort is altijd al zo wit.
„Heb jij een ov-kaart?” vraagt Jordy.
Ze schudden van niet. Ze stappen uit.
„Ga maar bij je moeder een ov-kaart halen.” snauwt de buschauffeur. De deur sluit voor ze en de bus rijdt weg.
„Wij gaan morgen écht.” zegt Jordy.
Alle vier gaan naar huis.

„Wat ben je laat.” zegt zijn moeder als hij thuiskomt. Ze zit op de bank. Een pot thee en een blik koekjes staat op tafel.

„We hebben gespeeld.” zegt hij. Hij loopt de trap op.

„Kom je niet bij mij zitten?” vraagt ze. Een glas thee staat voor hem klaar. Onzeker loopt hij naar beneden en gaat naast haar zitten. De thee dampt niet meer.

„Ben je nog verdrietig?” vraagt ze. „Naar ´t Juffertje gaan is een hele stap, dat begrijp ik maar al te goed.”

Jordy schudt zijn hoofd. Hij opent het koekblik.

„Gisteravond was je nog zo van streek.”

Hij pakt twee koekjes.

„Één is genoeg.” Ze pakt zijn hand vast. Hij laat er eentje vallen. Hij brengt het koekje naar zijn mond en neemt een hapje. Zijn kauwende wangen moet de leugens maskeren, hoopt hij. Maar moeders weten altijd beter.

„Het lijkt mij leuk.” zegt hij.

„Echt? Ik kan het haast niet geloven.”

„Heel leuk.”

Onzeker springt zijn blik heen en weer. Hij neemt kleine hapjes en kauwt langzaam, zodat het koekje langer mee gaat. Normaal schrokt hij koekjes als een uitgehongerde hond.

„Je hoeft niet te liegen, schat. Toen ik jouw leeftijd had toen moest ik ook naar andere school. Opa kreeg een andere baan en wij moesten naar Noord-Holland verhuizen. Dagen was ik verdrietig. Al mijn vriendjes en vriendinnetjes raakte ik kwijt. Maar ik hield mij groot, ik deed of ik helemaal príma vond. Je hoeft je niet te schamen Jordy, het is niet erg om te huilen, ik begrijp het echt. En weet je wat: Uiteindelijk was het helemaal niet erg om te verhuizen. Ik heb allerlei nieuwe vrienden en vriendinnen gemaakt hier. Je kent Miranda toch, de moeder van Marcel? Al op de eerste dag van de nieuwe school werden wij beste vriendinnen. Je hoeft je nergens zorgen over te maken.”

„Dat ben ik niet.” zegt hij. „Euhm…mama…”

Hij neemt een slok van de thee. Het is lauw. Hij bedenkt zich of hij de vraag wel had moeten stellen. Omdat hij de vraag is begonnen moet hij het afmaken.

„Wat is er, schat?”

„Mag ik naar Frankrijk?”

Ze kucht en schraapt haar keel.

„Misschien kunnen wij dit jaar op vakantie naar Frankrijk, ik zal het je vader vragen.” zegt ze.

„Nee,” zegt hij. „mag *ik* naar Frankrijk?”

Ze grinnikt.

„Waarom? Wat moet je in Frankrijk?”

Hij haalt zijn schouders op.

„Waarom wil je naar Frankrijk?”

„Zomaar, lijkt mij leuk.” zegt hij.

Ze lacht en staat op. Ze loopt naar de keuken.

„Nee hoor, jij gaat niet naar Frankrijk. Je kunt toch niet zomaar niet meer naar school gaan, kom nou.”

Bestek en servies klingelt in de wasbak. Een afwasbak loopt vol en een fles afwasmiddel pruttelt. Hij bewatert de vetplant op het vensterbank met de rest van de thee. Daarna zet hij het glas op tafel en loopt de trap op.

De telefoon rinkelt.

„Moeten ze weer storen.” zegt zijn moeder.

Ze draait de kraan dicht en loopt naar de telefoon. Ze pakt de hoorn op. Jordy staat boven aan de trap en luistert mee.

„Met Aniek van de Loo.” zegt ze. „Hoi Ciska, alles goed met jou? Ja? Ik ook. Naar *Frankrijk*? Dat zei Jordy ook al. Zei Eric dat? Ja, kinderen liegen hoor, ik weet er alles van. Meid, het is gewoon weer zo’n raar idee van ze. Jordy heeft misschien wel teveel fantasie, hij heeft het niet van een vreemde.”

Ze lacht.

„Ik zou me er niet teveel zorgen over maken. Ciska meid, het zijn allemaal praatjes, maar doen…ho maar. Volgende week willen ze weer met het circus mee. Weet je nog hoe Rick overal met die goocheldoos rondliep? Nu wilt hij een rockband beginnen zegt ie, ja ja. Hij heeft in zijn

leven geen gitaar aangeraakt. Nee, ik zou me geen zorgen maken, kinderen gaan alle kanten op, hè. Daag, Cis, de groeten hè. Doei!”
Ze hangt op en loopt grinnikend de keuken in.

Hoofdstuk 6

Jordy loopt naar zijn slaapkamer. Vandaag was slechts een repetitie, morgen gaat de echte reis beginnen. In films van zijn vader gaat het altijd over stoere soldaten die operaties plannen. Die operaties zijn altijd vernoemt naar willekeurige dingen. Hij pakt een stuk printerpapier uit een laatje. OPERATIE…schrijft hij er boven met een kleurpotlood. Hij kijkt de kamer rond naar een willekeurig object dat willekeurig genoeg is om een de operatie naar te vernoemen. Operatie *stoelpoot*? Nee, niet stoer genoeg. Operatie *potlood*? Nee, te inspiratieloos. Operatie *Suske en Wiske*? Nee. Operatie *Kapitein Bloedworst*? Het is niet stoer, maar de naam Kapitein Bloedworst doet hem gelijk knorren van plezier. Hij schrijft KAPITEIN BLOEDWORST op het papier.
Wat gaat er in het plan staan? ‚Pak mama’s portemonnee voor geld voor bus.’ schrijft hij als eerste. Verder kan hij niets bedenken. Zo blijft het op zijn bureautje liggen tot het bedtijd is. Net voor hij in bed stapt vouwt hij het blaadje op en steekt het in zijn broekzak. Hij mag het plan niet vergeten.

De volgende ochtend steekt hij opnieuw zijn tandenborstel en een pakje drinken in zijn tas.
Zijn moeder legt haar portemonnee altijd in haar slaapkamer, op de boeken plank, naast dat dikke boek met de plaatjes van blote mannen en vrouwen in rare gymhoudingen.
Zijn moeder trekt in de keuken de stropdas van zijn vader recht, Jordy sluipt naar hun slaapkamer. De portemonnee van versleten nep-leer is net een verbrande biefstuk van een afstand. Jordy trippelt over het tapijt naar de plank. Hij steekt zijn hand uit richting de portemonnee. Zijn vingers kunnen het nét aanraken. Hij aait er over maar het schuift niet naar de rand.
„Schat, ik pak het wel even voor je.” galmt zijn vader in het trapgat. „Ik moet toch naar boven.” De knakkende kniegewrichten komen door de het trapgat omhoog. Jordy sprint de kamer uit en stapt zijn slaapkamer in. Zijn vader loopt de badkamer in, draait zich om en loopt de trap weer af.
Jordy sluipt naar de badkamer, pakt het krukje waarmee hij bij het kraantje van de wasbak kan, en tilt het naar de slaapkamer. Hij grist de portemonnee van de plank en steekt het in zijn broekzak. Daarna brengt hij het krukje terug.
„Arthur, kan je mijn portemonnee pakken?” roept zijn moeder. „Ik heb mijn handen vol, en ik moet echt zó gaan.”
De knakkende knieën komen weer omhoog. Jordy loopt zijn kamer in en doet alsof hij een stripboek leest. Zijn vader loopt voorbij.
„Waar ligt je portemonnee, schat? Ik zie het nergens.” roept hij naar beneden.
„Op de plank, waar het altijd ligt.” roept ze.
„Ik zie het niet. Ligt het nergens anders?”
„Ik zou niet weten waarom.”
Zijn moeder stampt de trap op. Ze stopt voor Jordys slaapkamer en wijst naar een denkbeeldige horloge op haar pols.
„Jordy, je moet niet weer stripboeken gaan lezen nu.” zegt ze. „Het is tijd om naar school te gaan.”
„Oké, mama.” zegt hij. Hij legt het stripboek weg. Hij loopt naar beneden en moet moeite doen niet te lachen.
„Kijk toch uit je doppen.” gilt zijn moeder als ze de slaapkamer inloopt. „Ik heb het toch gewoon op de plank gelegd.”
„Het ligt hier niet, schat, kijk dan zelf.”
Jordy trekt zijn jas aan en stapt naar buiten. Net voor hij de buitendeur sluit hoort hij zijn moeder gillen.
„Ik word toch niet dement!”

Tijdens de middagpauze komen Jordy, Marcel, Eric en Jort samen bij het klimrek.
„Vanmiddag gaan we naar Frankrijk.” zegt Jordy.

„Ik wil wel, maar ik mag niet.” zegt Eric. „Mijn ouders zeggen dat het gevaarlijk is als negenjarige kinderen alleen naar Frankrijk gaan.”
Marcel, Eric en Jort kijken elkaar en Jordy onzeker aan. Jordy schudt zijn hoofd. Hij pakt het opgevouwen plan uit zijn broekzak en zwaait er mee.
„Heren, hier in mijn handen heb ik een goed doordacht plan om in Frankrijk te komen. Gisteren was slechts een generale repetitie voor de echte reis. Vandaag start ‚Operatie Kapitein Bloedworst’ officieel. Als alles volgens plan verloopt dan eten wij vanavond rond etenstijd stokbrood.”
„Mag ik het zien?” vraagt Marcel. Hij grijpt naar het plan, Jordy trekt het op tijd weg en steekt het terug in zijn zak.
„Mijn plan is een geheim. Straks steelt iemand het om ze aan slechte mensen te verkopen. Dat wil je toch niet?”
De jongens schudden hun hoofd.
„Bij oppasmoeder Anja lopen wij weg en vanaf daar gaan wij naar de bushalte.”

Hoofdstuk 7

Twee uur ´s middags. Alle vier worden opgehaald door oppasmoeder Anja. Iedere donderdagmiddag past ze op.
Het huis van Anja is al druk met andere kinderen. Een groepje speelt met LEGO; verderop spelen ze *Het Betoverde Doolhof*. Anja leest een tijdschrift op de bank.
De moeder van Jordy heeft eens verteld dat Anja *een beetje verdrietig* is. Waarom, dat weet hij niet. Maar tegen scheten kan ze niet, zeker niet als er om gelachen wordt. Elke keer als Jordy met zijn vriendjes plezier heeft met windjes, dan staat Anja nijdig op en vertrekt. Hij rekent erop dat het vandaag weer zo gaat.

Jordy en Marcel pakken de doos met domino uit de kast en leggen in een kwartier de hele huiskamer vol rechtopstaande steentjes. Alle kinderen verzamelen zich rond het bouwwerk. Jordy richt zijn kont naar het eerste steentje in de rij. Ritmische tikken klinken in zijn broek gevolgd door een scheurend geluid. Een onzichtbare hand duwt het eerste steentje om en de rest van het bouwwerk volgt. De kinderen lachen en wapperen de stank weg.
Anja’s gezicht bevriest maar ze leest door. Met trillende vingers keert ze de bladzijden van haar tijdschrift om.
Jordy gaat naast haar staan. Hij laat een scheet die een vraag lijkt te stellen: Waarom ben je hier nog? De kinderen lachen alsof er een door kannibalisme veroorzaakte lachziekte is uitgebroken. Emotieloos kijkt Anja op, een nerveus trillende wimper verraad de vulkaan die op uitbarsten staat. Ze staat op en sluipt de trap op. Boven slaat ze met deuren alsof er kanonnen afgaan.
Jordy, Marcel en Eric rennen naar de kapstok en rukken hun jassen aan, ze wachten bij de deur op Jort. Jordy loopt terug de kamer in. Jort bouwt een bont gekleurd LEGO-kasteel, met zijn tong uit zijn mond van concentratie.
„Jort.” zegt Jordy, hij gebaard naar de kapstok.
Jort schudt zijn hoofd.
„Ik ga niet mee.” zegt hij. „Ik ga vanavond patat eten.”
„Sukkel.” zegt Jordy.
Jordy, Marcel en Eric openen de voordeur en schieten de straat op.

Enkele minuten nadat de jongens bij de bushalte aankomen zien ze de bus in de verte aanrijden. Het nep-leer van de portemonnee voelt klef aan Jordys lauwe broekzak. Hij pakt de portemonnee en kijkt erin. Er zit één briefje in van twintig euro en enkele losse euromunten en centjes.
De bus stopt voor ze en de deur draait voor ze open. Jordy stapt in en legt het geldbriefje voor de chauffeur neer.
„Meneer, wij willen met de bus mee.” zegt hij.
„Dat mag.” zegt de chauffeur. „Waar wilt u naartoe, meneertje?”
„Amsterdam.”
De chauffeur bekijkt Jordy geamuseerd en pakt drie losse kaartjes die hij ieder stempelt.

„Wat stoer dat jullie al zelfstandig met de bus gaan.” zegt hij.
„Wij gaan naar Frankrijk.” zegt Jordy.
„Oh…?!” vraagt de chauffeur.
De jongens pakken de kaartjes en rennen de bus in richting de achterste stoelen.
„Jongeman?” roept de buschauffeur. Jordy kijkt richting de chauffeur, de hele bus staart naar hem. Zijn gezicht wordt een tintje roder.
„Wisselgeld.” zegt de chauffeur.
Jordy rent terug en steekt het geld in zijn zak.
De deuren van de bus sluiten sissend. De chauffeur geeft gas. De motor bromt luider. Zachtjes worden ze in de stoelen gedrukt en als ze achterom kijken zien ze hun woonwijk in de verte verdwijnen.

Hoofdstuk 8

De bus stopt voor het centraal station in Amsterdam.
„Laatste halte.” roept de chauffeur naar de jongens.
Ze lopen naar de uitgang.
„Daag, meneer.” zeggen de jongens.
„Succes in Frankrijk, hè.” roept de chauffeur grinnikend terwijl hij naar een uitstappende vrouw knipoogt.
De jongens stappen uit. Tientallen auto’s razen voorbij op de Prins Hendrik Kade. Groepjes mensen lopen voorbij die talen spreken waar ze nog nooit van hebben gehoord.
„Kom.” zegt Jordy. Ze volgen hem richting het station. Aan de rechterkant is een smeedijzeren spoorbrug waaronder het naar pis ruikt. Ze lopen er onderdoor en komen aan de achterkant van het station bij een weg uit. Langs de weg staat een verkeersbord. ALLE RICHTINGEN, staat erop.
„Kijk, *alle richtingen*, die kant is Frankrijk op.” zegt Jordy.
Ze volgen de richting die het bord aanwijst. Ze lopen langs een tramrails en komen na tweehonderd meter bij een kruising. DIEMEN, staat op de richtingsborden, LEEUWARDEN, AMSTERDAM-NOORD, CENTRUM, AMSTELVEEN, ZAANDAM. Nergens staat *Frankrijk*.
„En nu?” vraagt Marcel.
„Er is vast iemand die het weet.” zegt Jordy. Hij wijst naar een man die verderop tegen een brandkraan leunt. „Zie je die man, hij ziet eruit of hij hier woont.” Ze lopen naar de man.
Hij heeft een mager gezicht en een vale huid vol plekken. Onder zijn oog is een traantje getatoeëerd en waar zijn wenkbrauwen ooit zaten staat nu FUCK en YOU.
„Pardon meneer, weet u misschien welke richting Frankrijk is?”
Zijn hoofd draait traag hun kant op. Tussen zijn hangende oogleden door kijkt hij naar ze. Hij glimlacht, er ontbreken tanden in zijn mond.
„Misschien kunnen jullie de trein proberen, ouwe.” zegt de man met krakende hoge stem. Hij wijst met een trillend vingertje richting het centraal station.
„Dank u, meneer.”
Ze draaien zich om en lopen terug.
„Zag je dat.” zegt Eric. „Hij mist tanden in zijn mond.”
„Volgens mijn vader wisselen sommigen hun tanden gewoon laat.” zegt Marcel. „Mijn zus is *al* twaalf en zij heeft nóg haar melktanden.”
„Aha, ja.”
Ze lopen het centraal station in. In de centrale hal lopen honderden reizigers gehaast voorbij. Tegenover een boekwinkel staat een hokje met daarin een NS-medewerker. De jongens volgen Jordy naar het open raampje.
„Hallo, mevrouw.” zegt Jordy. „Welke trein gaat naar Frankrijk?”
De vrouw glimlacht naar ze.
„Goedemiddag, jongens.” zegt ze kinderachtig. „Als je naar Parijs wilt - dat is de hoofdstad van Frankrijk - dan zou je met de *Thalys* kunnen gaan. De Thalys, dat is een héle héle héle snelle trein die van dit station in één keer helemaal naar Parijs rijdt. Woesssj, en na nét even langer dan drie uur sta je vóór de Eiffeltoren in Parijs.”

„Hoeveel kost dat?” vraagt Jordy.
„Dat hangt er vanaf wanneer je boekt, dus wanneer je aangeeft dat je ermee wilt reizen. Houdt jij een spreekbeurt voor school?”
„Nee, wij willen nu naar Frankrijk.”
„Oh…?!” Ze staart de jongens onzeker aan.
Jordy pakt de portemonnee, hij legt al het geld op de balie. Één briefje van tien euro en enkele munten.
„Drie kaartjes voor de Thalys naar Parijs, alstublieft.”
De vrouw bijt op haar onderlip en kijkt de hal door, opzoek naar ouders.
„Ik ben bang dat dit te weinig is voor zelfs één enkel kaartje.” zegt ze. „Zou het niet beter zijn als jullie even met jullie ouders praten of dit wel een goed idee is, jongens?”
„Wij mogen van onze ouders.”
De vrouw trekt haar wenkbrauw op en schuift het geld richting Jordy.
„Oké, maar ga je dan wel even genoeg geld halen bij je vader en moeder?” vraagt ze.
Jordy knikt.
„Waar is de trein?” vraagt hij. „Wij willen de trein evengoed zien.”
„De Thalys komt zo aan op perron 13.” Ze kijkt op haar horloge.
„Dank u, mevrouw.”

Ze lopen door de hal verder, langs de oplopende perron-nummers op de informatieborden.
„En nu? Naar huis?” vraagt Marcel.
„Wij gaan met de Thalys mee.” zegt Jordy.
„Maar we hebben geen kaartjes.”
„Vertrouw op mijn plan.” zegt Jordy. Hij klopt op het opgevouwen papiertje in zijn broekzak.
Net voor het einde van de hal is de roltrap naar perron 13. Als ze boven aankomen zien ze dat er geen trein langs het perron staat. Enkele mensen zitten op de bankjes, met koffers naast zich.
Om de tijd te vullen amuseren de jongens zich met de roltrappen. Ze gaan omlaag, en weer omhoog, en weer omlaag, en weer omhoog. Ze lopen met de richting van de roltrappen mee, en ze lopen er tegenin. Beneden stapt een NS-medewerker op de trap, hij heeft een kop koffie in zijn handen. Hij ziet de spelende jongens, voor een kort moment wijkt zijn chagrijnige blik voor een bescheiden glimlach.
„Aan de kant.” roept Marcel. Hij forceert zich langs de NS-medewerker. Het kopje koffie valt uit zijn handen en stuitert via de treden omlaag. Zijn bescheiden glimlach wijkt voor een chagrijnige blik.
„Kijk toch uit.” mompelt hij.
Bovenaan de trap, stapt hij het perron op en gaat met een scanner klaar staan.
De jongens gaan weer omlaag, en weer omhoog, en weer omlaag, en weer omhoog.
Gesuis, gepiep en gedreun, de Thalys rijdt het station in. De rode trein schuift langzaam aan bij perron 13. Jordy tikt zijn vrienden aan en ze stappen boven het perron op.
Ze gaan op een bankje zitten en kijken naar de reizigers die met hun koffers op de trein afstappen.
De reizigers pakken een papiertje uit hun zak, de NS-medewerken scant het af en laat ze instappen.
Jordy stapt naar de medewerker toe.
„Meneer, zouden wij eens binnen mogen kijken, in de Thalys?” vraagt hij.
„He, wat?” vraagt de medewerker.
„Zouden wij misschien binnen mogen kijken?”
De medewerker schudt zijn hoofd terwijl hij lacht als een grommende hond.
„Helaas, je mag alleen naar binnen met een kaartje. En sowieso, de trein vertrekt zo jongens. Ik zou jullie zo graag de trein laten zien.”
„Alstublieft, wij willen alleen maar heel even kijken.”
„Nee,” zegt de man. „en wil je nu even weggaan, je staat in de weg.” Jordy kijkt om, er is niemand achter hem.
Een klikkende geluid. Het deurtje aan voorkant van de trein gaat open. Een dikke treinbestuurder in uniform stapt uit. Hij veegt zweet van zijn voorhoofd. Jordy loopt maar de man toe.
„Meneer, zouden wij in de Thalys mogen kijken?”
De man glimlacht.

„Maar natuurlijk." zegt hij. Hij ziet de vrienden van Jordy verderop staan en verlegen zijn kant op kijken „Zouden jullie eens willen zien hoe mijn werkruimte eruit ziet?"
Jordy knikt enthousiast. De man duwt de deur open en gebaard de jongens om binnen te komen. De NS-medewerker komt erbij staan.
„Toon, dit is niet de procedure. Ze moeten een vervoersbewijs hebben."
Ze kijken elkaar aan. Twee strenge blauwe ogen staren in twee vriendelijke bruine. Twee katten en één territorium.
„Het is maar een paar minuutjes." zegt de bestuurder. Hij gebaard, de jongens stappen de trein in. Met een verwrongen gezicht loopt de ns-medewerken terug naar de andere deur.
De jongens kijken de ruimte van de bestuurder door. De beige besturingspanelen zijn geel gerookt en overal liggen snoeppapiertjes. Het ooit rode tapijt lijkt bruin van de kruimels. Langs de randen van de zitvlakken van de stoelen kleeft een korst van afgeveegde snotjes.
„Dit is…euhm…waar ik zo'n beetje de trein bestuur…ja." In globale bewegingen zwaait hij over de controle panelen.
„Ooooh." zeggen de jongens.
De man wijst naar een groot wiel in de midden.
„Hiermee kan ik de trein harder of zachter laten rijden. Als wij met tegenwind rijden dan geef ik de trein wat extra gas, met wind voor wat minder gas en…enz. enz. enz." Hij draait demonstratief aan het wiel en gebaard jongens het ook te doen. Ieder laat het glunderend een stukje draaien.
De man wijst naar een grote rode knop, rechts van het wiel. Hij slaat er meerdere keren op met zijn vuist. De jongens slaan ieder lachend op de knop.
„Met deze knop kan ik de trein laten remmen. Wat als ik een koe in de verte zie die over de rails loopt? Dan kan ik nog stoppen, zie je. Hoewel, in de praktijk zie ik de koe pas in kleine stukjes in de achteruitkijkspiegels. Maar het gaat om het idee, hè."
De man wijst naar knopje op een doos aan de wand, dat lijkt op een televisie.
„Dit is misschien wel de belangrijkste knop van de hele trein."
Al grijnzende steekt Jordy zijn hand uit naar de knop. De machinist pakt de hand vast.
„Nee, alleen in extreme noodgevallen mag ik, en ik alleen, op de deze knop drukken."
Jordy kijkt verschrikt.
„De trein zal namelijk ontploffen als je op het verkeerde moment op deze knop drukt."
De jongens kijken elkaar aan. Hun handpalmen worden klam. De bestuurde grijnst en legt zijn vinger op de knop. De turbo's op de harten van de jongens slaan aan. De bestuurder lacht zijn penetrante hoge lachje en drukt.
De jongens verstijven, ze dachten nooit dat ze op deze leeftijd al zouden overlijden. Eric hoopt snel zijn wandelende takken terug te zien, want die waren volgens zijn moeder naar de hemel gegaan.
Het scherm van de televisie slaat open. Achter het deurtje ligt een dampend saucijzenbroodje op een glazen schaal. De bestuurder pakt het broodje en neemt een hap.
„Als iemand aan mijn tussendoortjes zit, dan ontplof *ik*!" zegt hij grinnikend, kruimels bladerdeeg vallen over zijn uniform en op de vloer. Hij ziet de bleke gezichten van de jongens.
„Oké, flauwe grap." zegt hij.
„Mogen wij de rest van de trein ook zien?" vraagt Jordy.
De bestuurder slikt een hap door en neemt nog een hap.
„Nou…" smakt hij, „eigenlijk mag dat niet."
Hij zou weer graag een lach zien op de gezichten van de jongens. Hij stapt naar de deur en kijkt voorzichtig om de hoek naar buiten. Hij sluit de deur naar buiten.
„Het kan. Maar wel stil zijn." fluistert hij.
Hij pakt een sleutel en opent de deur midden in de ruimte. Ze kijken een nauwe gang in met roosters langs de muren. Aan het einde van de gang staat een glazen deur en daarachter ligt het gangpad van een coupe met rood pluche stoelen. De bestuurder stapt naar binnen en de jongens volgen hem.
Buiten staat de NS-medewerker met zijn rug naar de trein te wachten op reizigers die de trein in willen. Hij hoort vleugels flapperen boven hem. Hij ziet op een perron verderop een vrouw de kruimels uit haar broodzakje wapperen. Iets nats landt naast hem. Hij voelt iets kouds op zijn oor landen. Hij kijkt opzij en ziet spetters wit-bruine duivenstront op de blauwe stof van zijn jasje

drijven. Hij veegt zijn oor af en ziet witte sporen op zijn vingers. Hij draait naar rechts en ziet een grote plas duivendiarree op het beton liggen.

„Gadverdamme." mompelt hij. In zijn ooghoek ziet hij beweging in de trein. Hij kijkt opzij en ziet door het verduisterde raam het silhouet van een volwassen man tussen de stoelen bewegen gevolgd door drie kinderen.

De NS-medewerker rukt de deur open.

„Toon, waar ben je nou helemaal mee bezig?" roept hij. Zijn stem galmt door de coupes.

De bestuurder jogt naar de deur toe.

„Rustig nou." zegt hij. „Ik laat die jochies even de trein zien. Je moet die snoetjes van ze zien, ze stralen helemaal."

„Je mag niemand zomaar in de trein laten, noem je dit professioneel?"

De bestuurder zucht en tuit zijn lippen.

„Wees niet zo kortzichtig, kerel." zegt hij. „Zie het als een investering. Over twintig jaar zijn dit jouw collega's, ik enthousiasmeer ze voor de spoorwegen. Ik doe een goede daad."

„Wie probeer je voor de gek te houden?"

De NS-medewerker ziet de silhouetten van de kinderen in de verte verdwijnen door een deur.

„Aan de kant. Aan de kant, nu." roept hij. Hij duwt de bestuurder opzij. Hij stapt de trein in maar ziet de jongens nergens.

„Hi there." zegt een Amerikaan. „Sir, is this the train to Paris?"

Bij de deur verzamelt zich een groep kleine bejaarde Amerikanen met *US NAVY* honkbalpetten op. Ze sleuren koffers met zich mee.

De NS-medewerker zet zijn grommende honden lach op en stapt naar buiten. Hij houd de scanner voor zich.

„Yes, ladies and gentlemen, this is the train to Paris." zegt hij. Zijn harde Nederlandse accent steekt naalden in hun trommelvliezen. De NS-medewerker kijkt omhoog en ziet dat de trein over tien minuten vertrekt. Nog meer mensen komen met koffers achter zich aan van de roltrap afgestapt.

Hoofdstuk 9

„Wij zijn straks in Parijs." zegt Jordy. Hij draait de deur van de toilet op de slot. Marcel en Eric leunen tegen een beugel naast de wc-pot.

De lichten knipperen aan en uit. Een stijgende piep klinkt door de trein. Gerommel onder de vloer. Een luidsprekertje naast de roestvrijstalen wasbak knettert.

„Dames en Heren, u bevindt zich in de Thalys richting station Paris Nord. Wij stoppen op de stations Rotterdam Centraal, Antwerpen, Brussel en onze eindbestemming is Parijs." zegt de bestuurder over de luidsprekers. Het lijkt alsof hij ergens op kauwt tijdens het spreken.

„Ladies and gentlemen, you are in the Thalys to Paris Nord. We stop at Rotterdam Central, Antwerp, Brussels and our final destination is Paris." - „Mesdames et messieurs, vous êtes dans le Thalys à Paris Nord. Nous arrêtons a Rotterdam Central, Anvers, Bruxelles et notre destination finale est Paris." De luidspreker knettert een laatste keer en zwijgt.

De trein schudt en ze voelen de trein versnellen. Jordy glimlacht zo breed dat zijn lippen haast binnenstebuiten trekken. Hij stelt zich voor dat vanaf het station in Parijs, het slecht een klein stuk naar het paleis van Peetoom Maan is. Hij kijkt uit het raampje van het toilet en gluurt naar de horizon, of hij al het gouden dak kan zien.

De trein stopt met versnellen en bereikt een blijvende hoge snelheid over het spoor. Het enige wat de passagiers voelen is een ontspannend teder gewieg dat slaap opwekt. Door de ramen raast een polderlandschap de andere kant op.

Net voorbij Breukelen klopt iemand op de deur. De deurklink gaat meerdere keren nerveus op en neer.

„Er willen hier mensen naar de wc." roept iemand. „Doe open. Je zit er nu al een kwartier."

Marcel spant op zijn buikspieren en zet druk op zijn darmen. Knallen komen uit zijn broekspijpen.

„Ik heb diarree." zegt hij met een gespeeld lage stem.

„He, wat?" Het persoon buiten springt op en neer om zijn plas in te houden.

Nog meer scheten, een rotte eierlucht kruipt onder de deur naar buiten.

„Ik heb diarree.”
Ze horen snuivende geluiden.
‚Het spijt mij. Ik ga een andere wc opzoeken. Houd je taai, daarbinnen!”
Voetstappen verdwijnen in de verte. De jongens giechelen tot ze kramp krijgen.
De trein stopt in Rotterdam. Mensen stappen in en de trein rijdt verder.
Net voor de Belgische grens beweegt de deurklink.
„Don’t know if you speak English, but I really have to use the bathroom, please sir.”
„Ik heb diarree.” roept Marcel.
De deurklink gaat weer op en neer.
„Is someone in there?”
„Ik heb diarree.” roept Marcel.
Marcel knijpt zijn neus dicht en sluit zijn ogen om zijn lach in te houden. Hij houdt het niet. Één giecheltje ontsnapt.
„Someone is in there.” fluistert iemand anders buiten.
Een bons op de deur.
„Open up, please. There are so many people waiting here, we’re thinking about holding a lottery.”
„Ik heb diarree.” roept Marcel.
„What?”
Hij bonst weer op de deur.
„Finnish up, I have to go.” roept hij.
„Ik heb diarree.” roept Marcel
Dit keer is het Eric die de winden laat. De geur van rottende witlof en de zak trekdrop die hij gisteren at openbaart zich.
„What?”
„Ik heb diarree.”
Jordy schudt om nog een lach binnen te houden. Maar het plezier blijkt sterker dan zijn angst. Zijn lach ontglipt hem als een touw met groene zeep. Explosief springt het uit hem en steekt de andere twee aan, die al snel gieren als een luchtalarm. De Amerikanen fluisteren fel en stampen weg. Enkele minuten later zijn ze terug, gevolgd door een extra stel voeten. De deurklink gaat op en neer.
„There are kids in there.”
„Kids?” vraagt de NS-medewerker. „Hallo? Wie zit er op het toilet? Hallo?”
„Ik heb diarree.” roept Marcel.
Jordy perst en ratelende geluiden klinken in zijn broek. Hij kreunt alsof hij een kind baard. Eric knijpt zijn neus dicht om een lach binnen te houden. Maar ondanks dat piept hij als een hitsige muis.
„Doe die deur open, dit is niet grappig.” zegt de NS-medewerker.
Hij bonkt op de deur.
„Ik heb diarree.” roept Marcel.
Ze horen gerinkel van een sleutelbos. Sleutels tikken tegen de kunststof deur. Het slot draait open. Jordy grijpt naar het slot en draait het weer op slot.
Het slot gaat weer open. Jordy draait het weer dicht. En zo gaat het slot open en dicht, open en dicht, open en dicht, open en dicht.
„Doe die deur open!” roept de NS-medewerker.
„Nee.” zegt Jordy.
„Komop, die niet zo flauw, kom uit die wc.”
„Nee.”
„Doe die deur open of ik haal jullie ouders erbij.”
„Je weet toch niet wie onze ouders zijn.” zegt Marcel.
„Doe die deur open of ik haal de politie erbij.”
„Niet.” zegt Jordy.
„Dat doe ik wel.”
„Niet.”
„Wel.”
„Niet.”

„Wel.”
„Niet.”
„Wel.”
„Ik heb altijd één keer meer *niet* dan jij *wel*.”
Jordy grinnikt.
„Dan heb ik altijd één meer *wel* dan jij *niet*.” roept de NS-medewerker.
„Dan heeft hij altijd nog één keer meer niet.” roept Marcel. „En daar kun je niet overheen.”
De NS-medewerken bonst zo hard op de deur dat het in de scharnieren schudt.
„Doe open!”
De NS-medewerker bonst nog een paar keer op de deur. Hij loopt weg en mompelt schuttingtaal.

Tien minuten later rijdt de Thalys een tunnel in, die eindigt op het station van Antwerpen. De perrons liggen als verdiepingen van een kelder boven elkaar. De Thalys stopt helemaal beneden. Mensen stappen in en uit. De trein blijft langer staan dan in Rotterdam.
Het lijkt alsof een troep blaffende honden de trein instapt. Doelgericht komt de wolk voetstappen naar het toilet en omsingelt de deur.
„Hier zitten ze.” zegt de NS-medewerker. „Ze zijn in Amsterdam ingestapt en reizen zwart.”
De agent klopt op de deur.
„Goedemiddag, dit is Chris Vandenberghe van de spoorwegpolitie Antwerpen.” zegt iemand met een Vlaams accent. „Zoud u zo vriendelijk willen zijn naar buiten te komen?”
„Ik heb diarree.” roept Marcel.
„Zoud u alstublieft naar buiten willen komen…” een dramatische pauze. „…of wij halen u naar buiten. Begrijpt u dat?”
„Ik heb diarree-hee.” roept Marcel.
„Open de deur.” snauwt de NS-medewerker.
Gerommel van spullen. Een koffertje klikt open. Snoeren die tegen de vloer tikken. Geklik.
„Daar gaat ie.”
Een boormachine giert. De scharnieren van de deur knarsen en kloppen. Stilte.
„Ja.”
„Een…twee…drie…”
Twee agenten van de spoorwegpolitie tillen de toiletdeur weg. De jongens kijken door het gat in het hokje naar buiten. Bijna gelijk grijpen een stel volwassen harige armen naar binnen en pakken de jongens bij hun kragen.

Hoofdstuk 10

De spoorwegagenten sleuren de kinderen de trein uit. Als ze op het perron staan stoppen de jongens met tegenstribbelen. Mak laten ze zich meenemen. Ze stappen op een van de vele roltrappen.
Op de begane grond stappen ze een enorme hal in met een plafond dat hoger is dan ze ooit hebben gezien. Ze lopen naar het andere eind van de hal. Daar duwen de agenten ze door een deur. In het complex aan gangen daarachter, worden ze naar een kantoortje geleidt.
Er staat een bureau en een bank. De hoofdagent gebaard dat ze op de bank moeten zitten. Hijzelf gaat achter het bureau zitten.
„Heren, over…” de hoofdagent kijkt op de klok. „…een half uur komt een Thalys uit omgekeerde richting. Die zal jullie terugbrengen naar Amsterdam. Nu ik graag jullie namen en de telefoonnummers van jullie ouders willen weten zodat ik ze kan informeren, zodat ze jullie op kunnen komen halen.”
De hoofdagent wijst naar Jordy.
„Hoe heet jij?”
Jordy zwijgt en staart met een pruillip naar een van de tl-buizen aan het plafond.
„Wat is je naam, bolleke?”
Jordy blijft zwijgen en staren. De hoofdagent schraapt zijn keel en gebaard naar de andere agenten in de kamer.

„Misschien als wij onszelf eerst voorstellen, niewaar? Ik ben hoofdagent Chris Vandenberghe. Dit is agent Chris Lejeune, Luc de Smet, Chris Peeters, Luc Verkerckx, Chris Verhulst, Luc Wouters, Christof Bosmans, Luc Schoonaerts…en die anderen heten ook Chris of Luc, want iedereen heet Chris of Luc in Vlaanderen." Hij grijnst verwachtingsvol, alsof hij de grap al heel vaak verteld heeft. Niemand lacht. „Hoe heten jullie, aapies van me?"

„Peter." zegt Jordy.

„Wat is je achternaam Peter?"

„Oepen."

Marcel en Eric knorren van ingehouden gelach.

„Waar kom je vandaan?"

„Poepershoek." Een plaats waar ze op vakantie in Overijssel langs reden. Ze knorren van ingehouden lach.

De hoofdagent kijkt ze chagrijnig aan.

„Collega's? Laten jullie eens zien wat wij bij de spoorwegpolitie Antwerpen doen met kinderen die niet meewerken."

De agent grinniken en grijpen de kinderen vast. Ze maken de jongens met handboeien vast aan de centrale verwarming in de hoek. De hoofdagent loopt naar een kast en pakt er een koffertje uit. Hij zet het overdreven langzaam het op zijn bureau. Hij kijkt ze aan, zijn ogen branden als lasers in die van de jongens. Hij opent het en graait naar de inhoudt. Knisperende geluiden als elektrische schokken komen uit het koffertje. De haren op hun armen gaan rechtovereind staan en hun pupillen slokken als zwarte gaten hun oogwit op. De hoofdagent grijnst en haalt twee knisperende zakken vol chocoladereepjes uit de koffer. Hij trekt de zakken open en deelt het snoep uit aan de agenten.

De jongens moeten zien hoe de politieagenten smikkelen en smullen van de chocoladerepen. Pure repen, melkchocolade repen, repen met nootjes. Sommige van de agenten houden de reepjes net binnen het bereik van de jongens. Maar zodra de jongens er naar grijpen trekken ze de reep weg en hinniken als paarden van het lachen.

Eric is de eerste die breekt.

„Ik wil ook chocola!" snottert hij.

De hoofdagent glimlacht, zijn tanden bruin van de chocolade.

„Het is eenvoudig." zegt hij. „Jullie vertellen hoe jullie heten, en dan krijgen jullie chocolade. Eerder niet."

Hij pakt een reepje, trekt de wikkel eraf en hapt de reep in één keer weg.

„Maak haast, anders is het op." smakt hij.

Eric trilt en snuift.

„Ik heet…E…" zegt hij, Marcel onderbreekt hem.

„Stil nou." zegt hij.

De hoofdagent knielt bij Eric neer met een reep in zijn handen. Voor zijn ogen breekt hij één blokje af. Hij duwt het tegen de lippen van Eric. Een kort moment kan hij zich beheersen maar het puntje van zijn tong proeft al iets zoets. Met een gevoel van schaamte opent hij zijn mond en slokt de chocolade op.

„Smakelijk, niewaar? Je kunt nog meer hebben, kleine vriend. Als je het gewoon verteld hoe je heet en waar je vandaan komt."

„Niet zeggen." roept Marcel.

Eric proeft hoe de heerlijke smaak van chocolade langzaam verdwijnt voor een zurige nasmaak. Hij snapt dat hij moet zwijgen, maar alle delen van lichaam zeuren om meer chocolade. Voor hij iets zegt heeft hij al spijt dat hij het gaat zeggen.

„Ik heet Eric Timmermans en ik kom…"

„LALALALALALALALALALALALALALALALALA." schreeuwt Marcel er doorheen.

„…uit Zaandam."

„LALALALALALALALALALALALALALALALALA."

De hoofdagent staat op.

„Dank je Eric Timmermans uit Zaandam, wij weten genoeg."

Hij pakt een handvol chocoladereepjes en geeft ze aan Eric, die de reepjes met trillende vingers van de wikkels ontdoet.

„Wie zoet is krijgt lekkers." zegt de hoofdagent.

„Stomme sukkel.” roept Marcel.
Marcel rochelt en spuugt, maar hij kan niet zo goed spugen. In plaats van dat de rochel in het gezicht van de hoofdagent komt, glijdt het over zijn onderlip omlaag, over zijn kin, langs zijn keel en druipt op de kraag van zijn trui. De hoofdagent trekt een laatje open en pakt er een zakdoek. Hij veegt Jordys kraag schoon.
„Jullie moeten hier een kleine twintig minuutjes wachten. Dan worden jullie zo met de trein terug meegestuurd.”
De agenten lopen de kamer uit.
„Mocht ik jullie niet meer zien: Goede reis.” zegt de hoofdagent, hij trekt de deur achter zich dicht.

„Hallo?” vraagt een hoog stemmetje.
„Dit is Chris Vandenberghe, spoorwegpolitie Antwerpen. Bel ik met de moeder van Eric Timmermans?”
„Mama?” roept ze de telefoon af.
„Ja?” hoort hij in de verte galmen.
„Telefoon voor je. Het gaat over Eric.”
Kloppende hakken tikken richting de telefoon. Ze pakt de telefoon over.
„Met Ciska Timmermans, wie is het?” vraagt ze, haar stem zit zo vol paniek dat hem door de telefoon heen bijna bij de boord grijpt.
„Goedendag, u spreekt met Chris Vandenberghe, spoorwegpolitie Antwerpen. Ik heb u zoon kortgeleden met zijn vriendjes aangetroffen in de hogesnelheidstrein richting Parijs. Ze trachten zich mee te smokkelen door in de toilet te gaan zitten.”
„Gaat alles goed met hem?” gilt ze.
„Uw zoon is in goede staat. Wij sturen uw kleine bolleke en zijn vriendjes zo direct terug met de eerstvolgende trein richting Amsterdam centraal station.”
„Ah.” zucht ze. „Ik heb mij zó ongerust gemaakt. Wat ben ik blij dit te horen.”
„Graag zou ik ook de ouders van de andere twee jongens verwittigen, zij wilden hun naam niet zeggen. Ik vroeg mij af of u ons daarbij kon assisteren?”
Ze wisselen namen en treintijden uit.

Al tien minuten lang proberen de jongens zich los te trekken van de centrale verwarming, maar de loodgieter was een vakman, dus het enige wat loskomt is de verf.
De deur slaat open. Een stel agenten komt binnen en maakt de handboeien los. Ze escorteren de jongens terug naar centrale hal, de roltrappen af en het perron op. Na enkele minuten wachten horen ze piepende remmen, gesuis en gerommel. Uit de tunnel komt een Thalys trein aangerold en stopt langs het perron. De deuren gaan open, reizigers stappen in en uit.
De agenten duwen de jongens naar binnen.

In de trein lopen ze rond, op zoek naar een vrije plaats om te zitten. Overal zijn de stoelen bezet, of nemen de mensen teveel ruimte in, met hun kont of met hun tassen. Ze lopen langs een andere ingang. Jordy blijft even staan en kijkt naar buiten. Een NS-medewerker met een scanner in zijn handen staat voor de deur en houdt zich bezig met passagiers die van de roltrappen komen. Jordy loopt naar de deur met een licht gevoel in zijn hoofd en zwetende handjes, hij kijkt om de hoek. Dertig meter verder staan de agenten met elkaar te praten.
Jordy gebaard naar zijn vrienden en ze stappen de trein uit. Een stel reizigers met koffers komen over het perron aangerend. De jongens rennen in de tegenovergestelde richting. Één van de agenten kijkt een keer terloops hun richting op en ziet een menigte rennende mensen. Het valt hem niet op dat de kinderen op de roltrap stappen. Met druppelende oksels en een ongezond hoge hartslag laten ze zich tot boven tillen. Gespeeld nonchalant lopen ze grote hal in.
De hoofdagent loopt langs de diepte van het station en kijkt omlaag naar de perrons. De NS-medewerker met de scanner blaast op zijn fluitje. Hij stapt in en de Thalys vertrekt richting Nederland. De hoofdagent voelt een kriebeling van amusement ondanks de misselijkheid en buikpijn van de vele chocoladerepen.
Hij kijkt naar rechts en ziet tussen de stromen reizigers een jongetje met een Formule 1 trui en snotvegen op de mouwen. Hij vraagt zich af of Formule 1 truien sinds kort in de mode zijn.

Een dikke man heeft een buik zo groot dat hij lijkt op een reuzenschildpad die omgekeerd in zijn schild zit. Hij stapt opzij, waar zijn buik eerst zat ziet de hoofdagent twee jongetjes met bekende gezichten zoekend kijken. Met grote stappen loopt hij richting de jongens.
Jordy kijkt rond, zoekend naar een bord met vertrektijden van treinen. Hij wil weten hoe laat de volgende Thalys richting Parijs vertrekt. Hij voelt de vloer trillen en denkt dat het komt door een trein die vertrekt. Hij voelt een zuchtje wind over zijn wang aaien. Hij kijkt opzij en ziet de hoofdagent naar hem grijpen.

„Rennen!" roept Jordy.

De jongens schieten als een kudde ratten uiteen. Ze slalommen tussen de reizigers. Als de hoofdagent eindelijk besloten heeft achter welk van de jongens hij aan wilt rennen, zijn ze al uit het zicht verdwenen.

Hoofdstuk 11

Ze stappen naar buiten. Bonte reclame hangt aan de gebouwen aan de Keyserlei, de grote winkelstraat van Antwerpen. De flikkerende lichten verleidden ze alsof ze eksters zijn. Tussen die zintuigelijke overdaad herkennen ze de grote gele M.

„McDonalds!" gilt Jordy.

Ze rennen naar de McDonalds. Door de open deur walmt de hartige geur van gebakken friet naar buiten. Het is niet langer een keuze om naar binnen te gaan. De goede herinneringen aan vele verjaardagspartijtjes die eindigden bij McDonalds zorgt dat hun monden bijna overlopen van het speeksel.
Ze stappen naar binnen. Het lijkt er op iedere ander McDonalds filiaal, alleen de meisjes achter de balie zijn knapper. Met het laatste geld in de portemonnee bestelt Jordy drie happy meal menu's, beroemd om het speelgoedje. Ze scheuren de doos waar het menu in zit aan stukken. Met trillende handen tillen ze het speelgoedje van de bodem. Maar hun opwinding vervalt in teleurstelling.

„Deze heb ik al." zegt ieder.

Ze eten hun buikjes vol. Daarna gooien ze de speelgoedjes samen met de half opgegeten cheeseburgers in de vuilnisbak en stappen naar buiten. De lichten van de lantaarnpalen springen aan, de lucht boven de stad is oranje.

„Wat gaan we doen?" vraagt Marcel.

„Mijn oma en opa slapen hier ieder jaar in een hotel. Misschien kunnen wij daar slapen." zegt Eric.

„Goed idee." zegt Jordy. „Morgen reizen wij verder. Waar is dat hotel?"

Eric haalt zijn schouders op.

„Ik heb het op een foto gezien dus ik herken het als ik het zie."

Ze lopen door straten van de stad. Langs de middeleeuwse gebouwen, pleinen met terrassen en oevers van de Schelde. Door de stad hangen andere geuren dan in Nederland; ze kennen de geuren wel, alleen zijn ze gewend die geuren op andere plaatsen te ruiken, zoals wanneer het toilet verstopt is.
De stad verduistert, de jongens gapen voortdurend en hun benen houden ze nog nét rechtopstaand. Ze komen langs een hotel met een brievenbus naast de deur.

„Hier is het." zegt Eric.

„Weet je dat zeker?" vraagt Jordy.

„Ik herken de brievenbus naast deur."

„Goed dat die kleine dingen je opvallen."

Ze stappen de foyer binnen. Een vrouw stofzuigt het biljartgroene tapijt.

„Hallo." zegt Jordy. „Mogen wij hier slapen?"

De vrouw trapt de stofzuiger uit en kijkt ze verbaast aan. Ze kijkt naar de klok, het is net tien uur geweest.

„Mogen jullie hier slapen?" vraagt ze. „Slapen jullie mama en papa mogelijkerwijs hier?"

Jordy kijkt onzeker alle kanten op.

„Euhm…ja." zegt hij.

Met een ongelovige blik legt ze de stofzuigerslang neer en loopt naar de receptie. Ze pakt het boekingsboek uit een lade en begint erin te bladeren.

„Wat is jullie achternaam?”

„Euhm…euhm…euhm…euhm…” mompelt Jordy. Hij kijkt zijn vrienden aan die met happende vismondjes naar de vloer staren.

„Jullie weten je eigen achternaam niet?” In haar bovenlip heeft ze een zenuwtrekje waardoor ze schokkerig haar tanden laat zien. Ze loopt naar de stofzuiger en trapt het aan. De stofzuiger zoemt als een opstijgend vliegtuig. De stofzuigerslang duwt ze met intimiderende vegen over het tapijt richting de jongens. Marcel heeft de hond thuis wel eens voor de grap achterna gezeten met de stofzuiger. Nu voelt hij de dezelfde paniek. De stofzuigerslang knalt tegen de neuzen van hun schoenen en ze deinzen achteruit. In een reflex springen de jongens naar buiten. De vrouw veegt nog een aantal keren in de lucht door de open deur.

„Nondeju, laat me jullie hier niet meer zien, zwervers!” schreeuwt ze. Ze gooit de deur dicht. Nog bleek van schrik lopen ze de straat uit.

„Jouw oma en opa moeten wel echte sukkels zijn om daar te willen slapen.” zegt Marcel. Eric schaamt zich voor zijn oma en opa en neemt zich voor geen cadeautjes meer te kopen voor hun verjaardag, al doet zijn moeder dat eigenlijk altijd al.

„Hé!” roept iemand. Een drietal kinderen zit op een trottoirband langs de straat. Ze staan op en lopen naar de jongens toe. De kinderen zijn een kleine en een grote jongen, en op een veilige afstand volgt een meisje. Ze hebben vlekken op hun kleren en hun haar lijkt op suikerspinnen die in de modder gevallen zijn.

„Jullie wilden in dat hotel slapen?” vraagt de grote jongen.

„Ja, maar er woont een grote sukkel.” zegt Marcel.

„Ah, ja, allemaal *pikkelikkers* in deze stad.” zegt de grote jongen. „Wij hebben al in elk hotel proberen te slapen, maar we mogen nergens in van die *klootzakken*.” De scheldwoorden doen de oren van de jongens flapperen om hun opgloeiende slapen af te koelen.

„Hollanders.” zegt de kleine jongen.

„Wat komen jullie doen in België?” vraagt de grote.

„Wij gaan naar Frankrijk.” zegt Jordy. „Daar ontmoeten wij Peetoom Maan en hij leert ons om goed te scheten en dan worden wij wereldberoemd en mogen wij aan borsten zitten.”

„Tof, borsten zijn tof.” zegt de grote jongen. „Hoe heten jullie?”

„Jordy, Marcel, Eric.” zeggen de jongens. Ze schudden handen.

„Dit is mijn broertje Luc, en ik ben Chris.” zegt de grote jongen, „Dat is mijn zusje Christel, ze is een beetje verlegen omdat ze zich over haar uiterlijk zorgen maakt. Volgens ons ziet zij er heel mooi uit. Zij gelooft het niet, meisjes zijn raar.”

Het meisje komt dichterbij, deels verstopt achter de grote jongen. De jongens schrikken een beetje. Ze is net zo vies als de andere twee. En haar gezicht is opgezwolle van de vele muggenbulten. Ze glimlacht verlegen met gele tandjes.

„Onze ouders zijn ons twee weken geleden vergeten in het winkelcentrum.” zegt de grote. „Dus wij zwerven hier al die tijd wat rond.”

De kleine begint in zijn jaszakken te graven. Terwijl hij er een half opgegeten cheeseburger uitpakt valt er een blauw happy meal speelgoedje uit. Hij raapt het op en steekt het weer in zijn zak.

„Willen jullie eten?” Hij steekt de cheeseburger naar ze uit. „Het is alleen een beetje koud geworden.” Jordy kan er het patroon van zijn eigen tanden in terug herkennen. De jongens schudden hun hoofd.

„Nee, wij hebben al gehad.” zegt Jordy.

„Willen jullie zien waar wij wonen?” vraagt de grote.

De jongens kijken elkaar aan. Voorzichtig knikken ze.

„Tof!” zegt de grote en hij gebaard dat ze mee moeten komen.

Ze volgen ze door de straten tot de rand van het centrum. In het oranje licht van de straatverlichting zien ze een grote stalen boogbrug over de rivier.

Onder de brug ligt aan de waterkant een groot betonnen plateau. Het stinkt er naar urine. Tussen de duivenpoep ligt een schimmelig matras en een deken vol vlekken. Auto’s suizen boven hun hoofden. Elke keer als een vrachtauto of bus langs komt, horen ze de stalen balken kraken.

„Wij kunnen wel ruimte maken voor jullie, als jullie willen.” zegt de grote.

De broers en het zusje gaan op het matras zitten en trekken het deken over zich. Met een stel kartonnen dozen als kussens leunen ze tegen de betonnen brugpilaar. De jongens gaan erbij zitten en trekken het deken over zich.

„Allerlei rare mensen komen hier ´s nachts.” zegt de grote. „Maar je hoeft niet bang voor ze te zijn.”
In de verte klinken scheepstoeters. Lange binnenvaartsschepen varen voorbij.
„Naar wiens peetoom gaan jullie in Frankrijk?” vraagt de grote.
„Jordy’s peetoom, hij heet Maan. En hij is de beste scheter ter wereld.” zegt Marcel.
„Hij is mijn peetoom niet.” zegt Jordy. „Hij heet Peetoom van zijn voornaam.”
„Welke pikkelikker noemt zijn kind *Peetoom*?” vraagt de grote.
„Mijn buurjongen heet *Boy*.” zegt Eric. De kinderen grinniken.
„Welke pikkelikker noemt zijn kind *Boy?*” vraagt Marcel. De kinderen lachen.
„Onze vader is bestuurder op een *camion* en hij rijdt heel Europa door.” zegt de grote.
„Wat is een *kaamjon*?” onderbreekt Marcel.
„Een *camion* is een *camion*…je weet wel, zo een grote auto waarin ze vracht vervoeren.”
„Je bedoelt *vrachtwagen*.”
„Ah, ja. Onze vader rijdt heel Europa door en komt ook vaak in Frankrijk. Hij kent daar alle plaatsen. Waar woont die Peetoom?”
„In Frankrijk.” zegt Jordy.
„Waar in Frankrijk?”
„In Frankrijk.”
Ze zwijgen allen en kijken omhoog. Duiven flapperen met hun vleugels. Tussen de steunbalken onder de weg hebben de dieren hun nestjes gemaakt. De drie jongens begraven zich iets dieper onder het deken en vallen in slaap.

Hoofdstuk 12

„Goeden avond, en ga zitten.” zegt de hoofdagent van de spoorwegpolitie Antwerpen. De groep Nederlanders loopt de vergaderruimte binnen. Hij wrijft in zijn ogen, hij wil de beschuldigende ogen niet zien. Hij pakt een pen van tafel en grijpt het vast, hij zou liever de hand van zijn moeder vasthouden. Hij opent zijn ogen.
In de gezichten van de ouders herkent hij de gezichten van de drie kinderen die hij deze middag in zijn kantoor had. Al vermoedt hij dat één van stellen ook broer en zus zijn. Ze lijken kalmer dan hij dacht. Al hebben ze allen opvallend veel jeuk.
Hij kijkt naast zich. Luc DeHaene, zwager en frietkot-houder, heeft ingestemd de rol van Chris Vandenberghe te spelen. Chris vraagt Luc altijd als hij te maken heeft met boze ouders, die kunnen zo agressief zijn. Hij heeft hem een van zijn uniformen gegeven. De kraag is iets te krap voor zijn stierennek en de schoudervullingen liggen als broodjes op de sportschool schouders.
„Mevrouw Timmermans?” vraagt Luc.
De moeder van Eric knikt.
„Ik ben…euhm…hoofdagent Chris Vandenberghe, wij hebben elkaar deze middag aan de telefoon gesproken?”`
De moeder van Marcel beukt zicht tot voor het bureau. Ze grijpt Luc bij de boord.
„Hoe kan jij nu drie hulpeloze kinderen zomaar laten gaan?” schreeuwt ze. „Ik dacht dat België een beschaafd land was maar het blijkt gewoon een bananenrepubliek hier.” Ze begint met haar platte handen op zijn wangen te slaan. Links, rechts, links, rechts, links, rechts. Hij vangt de klappen kalm op. Hij wisselt een kauwgompje voortdurend van kant, de klappen van Marcels moeder doen het kauwen voor hem.
„Mevrouw, rustig aan.” zegt hij. Luc kent dit soort mensen goed. Ze doet hem denken aan die vrouw vorige maand die een sigarettenfilter in haar stoofvleessaus vond. Ze kon sadistische Russische vechtsporten zei ze, maar het stelde niet veel voor.
„Heb ik hier al die jaren moeite in gestoken om een hulpeloos klein knulletje op te voeden tot een man van de wereld. Moet de politie Antwerpen het verknoeien. Jullie zijn gewoon een Belgenmop, allemaal!”
Hij schuift zijn stoel iets naar achteren, uit haar reikwijdte. Ze kruipt op het bureau om hem te bespringen. Haar man grijpt haar bij de middel.
„Miranda, beheers je.” fluistert hij in haar oor. Ze kruipt van de tafel en laat zich in zijn armen vallen. Ze snuit haar neus tegen zijn schouder.

„Het kan ze gewoon niets schelen.” piept ze. „Ze zijn onmenselijk.”

De hoofdagent trekt zijn stropdas recht. De dapperste is overwonnen.

„Als ik het gesprek even van mijn gewaarde collega mag overnemen.” zegt hij. „Wij van spoorwegpolitie Antwerpen staan perplex. Hoogstpersoonlijk heb ik gezien hoe de kinderen op de trein gezet werden. Toen ik later rond liep zag ik ze het station uitlopen. Hoe dat kan, dat weet ik niet. Maar wat ik wel kan zeggen is dat mijn collega’s van de spoorwegpolitie en de politie Antwerpen al een grondige zoektocht door de stad houden. Ik stel voor dat jullie mee helpen.”

Iedereen stemt in. Ze stappen in de auto. Allen rijden een richting in. Gespannen speuren ze naar buiten. Hun blikken verspringen naar ieder ding dat beweegt.

Hoofdstuk 13

Jordy kijkt tussen zijn wimpers door. In het duister ziet hij de vlezige staartjes van ratten in donkere hoekjes verdwijnen. Het klinkt alsof naast hem iemand een luchtbed oppompt. Hij kijkt opzij. Uit de mond van het meisje loopt een spoor van kwijl.

„Kwalalpoe hu la ma we hu wo ak lee broeken.” brabbelt ze tussen haar gesnurk door.

Jordy draait zich op zijn andere zij. Het karton van het geïmproviseerde kussen schraapt langs de zijkant van zijn hoofd. Elke keer als hij bijna in slaap valt wekt een snurk hem weer.

Koplampen schijnen in de mist van de vroege ochtend. De auto kruipt richting de brugpijler. Jordy ziet hoe de vrouw achter het stuur speurend rondkijkt. Ze ziet hem. Ze parkeert langs de weg en stapt uit. Ze kijkt om zich heen en wandelt naar het matras.

„Hallo, kleine knullekes van me.” zegt ze. Haar roodgeverfde haar lijkt een stuk staalwol met zeep. De kinderen slapen door haar schurende stem heen.

„Hallo.” kreunt Jordy. De slaapslijm zit nog op zijn stembanden.

Ze kijkt nog eens om zich heen.

„Ik heb snoepjes in de auto.” zegt ze. „Kom je mee?”

Jordy heeft van zijn ouders geleerd dat hij niet met vreemde *meneren* mee moet gaan. Maar dit is een *mevrouw*, dat is anders. Hij schuift het deken opzij en staat op. Hij volgt de vrouw naar de auto.

„Mevrouw, weet u waar Peetoom Maan woont?” fluistert hij.

Ze kijkt hem verward aan.

„Mijn vrienden en ik zijn naar hem op reis, hij woont in Frankrijk.” zegt hij. „Weet u waar hij woont?”

Ze glimlacht.

„Wat toevallig.” zegt ze. „Ik ging net naar hem toe.”

Jordy glundert.

„Mogen wij met u mee naar Peetoom Maan?”

Ze kijkt naar de kinderen onder het deken.

„Allemaal?” vraagt ze. Ze schudt haar hoofd.

„Wij zijn maar met z’n drieën.” Hij rent naar het matras en geeft ieder van zijn vrienden een tik op het hoofd. Marcel schrikt wakker en wappert met handen in het rond. Eric schokt en trekt zijn oogleden overdreven open.

„Kom, deze mevrouw neemt ons mee naar Peetoom Maan.” fluistert hij.

Draaierig en met wazige vlekken voor ogen staan Marcel en Eric op.

„Bedankt voor het bed, jongens.” fluistert Jordy tegen de Belgische kinderen. Ze slapen alsof een gillende brandmelder ze niet wakker zou krijgen. De enige groet krijgt hij van het meisje.

„Mwalala bra bra bra bra la la la la moewola…tot ziens.” brabbelt ze. Ze neemt daarna afscheid neemt met een luide snurk. Marcel en Eric volgen Jordy naar de auto.

De vrouw houdt de deur open en ze springen op de achterbank. Zodra Marcel en Eric het schuimrubber tegen hun kont voelen vallen ze in slaap. De vrouw stapt in en start de auto.

„Waar is het snoep?” vraagt Jordy.

Ze opent het handschoenenkastje en gooit een zak op de achterbank. Dropjes vliegen door de auto. Jordy steekt zijn hand tussen de bank en haalt er een dropje uit. Hij steekt het in zijn mond en schrikt van de smaak. Het is sterke zoute drop, dezelfde kleverige drop dat zijn opa kauwt en

dan met een schuurspons van zijn kunstgebit af schrobt. Afkeurend steekt hij zijn tong uit, het dropje ligt op de tong. Hij spuugt het uit, het blijft tegen de achterkant van de passagiersstoel kleven.

„Ik wil ander snoep, mevrouw." zegt hij.

„Je moet het er maar mee doen." zegt ze.

Hij pakt de klink van de deur en trek. Een kinderslot.

Ze knipoogt in de achteruitkijkspiegel.

„Lets go boys." zegt ze. Ze schakelt en trapt het gas in. Als hij door de achterruit kijkt ziet hij de brug in het donker verdwijnen. Het monotone gezoem van de motor en de zachte bank zorgen dat Jordy zijn ogen niet dicht kan houden. Hij valt in slaap.

Hoofdstuk 14

„Bonjour chers auditeurs et auditrices, écouter la radio Wallonie" zegt de man van de radio. Een jingle klinkt, gevolgd door de reclamemuziek van *TokiTiki-Yoghurttoetjes*, ditmaal schreeuwen de kinderstemmen niet in het Nederlands maar in het Frans om een toetje.

„Mmmmmm." kreunen ze, ze laten hun genoegen horen met Frans accent.

Jordy opent zijn ogen en ziet een spar in de ochtend zon. Dan ziet hij een kapelletje voor de Heilige Maria. Dan ziet hij een telefoonpaal. Dan ziet hij een rotswand. Dan ziet hij nog een spar. En dan ziet hij achter een vangrail, kerktorens boven een stad uitsteken. De stad ligt aan een rivier die in het dal loopt. *Liège/Luik 800m*, en een pijl naar rechts, staat op het een verkeersbord.

Jordy gaapt en kijkt om zich heen. Marcel staart alert uit het raam en Eric slaapt. Marcel ziet dat Jordy wakker is.

„Wij zijn in Frankrijk." zegt Marcel. Jordy weet dat hij hem moet geloven, want Marcel gaat ieder jaar naar Frankrijk, hij weet alles van dat land. Marcel wijst naar een reclamebord langs de weg. Er staat een glimlachende en knipogende bakker op met een stokbrood in zijn handen. ‚Et ... très savoureux!' staat in een tekstballonnetje. Jordy glundert. Hij is in Frankrijk, alleen in Frankrijk eten ze immers stokbrood. Hoewel, tijdens gourmetten met kerst snijd zijn moeder altijd een stokbrood in stukjes; dat blijft een speciale gelegenheid. Hij tuurt naar de horizon, zoekend naar de gouden daken van het paleis van Peetoom Maan. Maar hij ziet slechts de was in de wind flapperen op balkonnetjes van flatgebouwen.

„Hoever is het nog naar Peetoom Maan?" vraagt hij.

„Niet lang meer." zegt de vrouw.

„Hoe heet u, mevrouw?"

„Ik heet Christien."

Ze rijden verder tot tussen dicht beboste heuvels. Laaghangende wolken kruipen tussen de bomen op de bergtoppen. *Malmedy 5 km*, staat op een bord langs de weg. In de verte zien ze de kopergroene torenspitsen van de kathedraal boven de bomen uitsteken.

Ze remt af en draait de auto een steile zijweg op, het bos in. De motor giert als het in een lage versnelling omhoog klimt. Het grind van het pad knarst onder de banden. De autoweg waar ze vanaf komen verdwijnt achter boombladeren. Langs het pad liggen kapot kapot geroeste boerderijmachines overwoekert met brandnetels. Stapels geteerde bielzen zijn onbedoeld pissebed kwekerijen.

De auto klimt honderden meters door tot het bij een vlak stuk komt.

„Hier woont de Peetoom Maan." zegt Ze. Jordy is gelijk teleurgesteld.

Op een open plek staat een huis. De muren zijn de afgelopen vijftig jaren als grauw gerookt in uitlaatgassen. De luiken voor de ramen hangen scheef in hun rails, de roest vecht al jaren een strijd met restjes vinyl. De dakpannen zijn goudkleurig van de korstmossen en op sommige plaatsen kan hij de dakisolatie er doorheen zien. De dakgoten houden zich wanhopig vast aan de rand van het dak.

Ze parkeert de auto voor het huis en stapt uit. Ze opent de deur voor de jongens en zij stappen op het grind.

„Eric?" zegt Jordy.

Junglecommando slaapt verder.
„Junglecommando!” zegt Marcel.
Junglecommando opent zijn ogen, stapt uit en loopt versuft achter zijn vrienden aan.

Ze volgen haar naar de rotte voordeur. Ze pakt een kromme sleutel uit haar jaszak en ramt het in het slot. Schurend draait het slot open. Ze trekt de deur open, de scharnieren gillen als verdwaalde kinderen. In de halt hangt een gloeilamp aan een draadje. De muren zijn behangen met een zwart-wit patroon toen men er van genoot hun gevoel van diepte te verwarren. Ergens in het patroon is een lichtknopje verstopt. Ze drukt erop, het licht flitst aan.
Ze zien een trap in het midden van de hal.
„Waar is Peetoom Maan?” vraagt Jordy.
„Hij komt zo.” zegt ze.
Ze sluit de voordeur achter zich en opent een deur. In het duister hangen slechts vage silhouetten. De kieren in de luiken projecteren omgekeerde beelden van de heen-en-weer waaiende bladeren buiten op de muur
Als ze op het lichtknopje drukt knippert een tl-buis aan. Schrikkende muizen schieten weg in hun holletjes. Een betegelde openhaard staat langs de muur. In het midden van de kamer staat een rode leren bank omringt door paraplus op standaarden. De jongens herkennen het. De schoolfotograaf heeft altijd zulke paraplus mee.
„Ik heb honger, Christien.” zegt Marcel.
„Ik zal pakken.” zegt ze.
Ze opent de deur naar de keuken. Uit een kastje pakt ze een pot aardbeienjam, en een zak crackers. Voor ze het jam erop smeert klopt ze de muizenkeuteltjes er vanaf. Ze smeert een bord vol en zet het op de tafel. De jongens trekken hun jassen en tassen uit en beginnen te eten. Zij loopt de keuken uit.
„Hallo, Christien ici.” zegt ze in haar telefoon. J´ai trois, trois petits garçons. Oui, oui, Luc, ils cherchent leur parrain Maan. Oui, un peu bizar. Tout est prêt, plus tard.”
Ze loopt de keuken in.
„Jullie peetoom is onderweg.” zegt ze en ze loopt weg.
Jordy wiebelt op zijn stoel. Het voelt als Sinterklaasavond. Wat gaat hij doen als Peetoom Maan komt? Hoe hoort iemand zich te gedragen tegen zo’n belangrijk persoon? Hij wil niet meer zitten. Hij neemt een diepe ademteug, staat op en begint rondjes om de tafel te lopen. Hij stapt precies in het tegelpatroon in de vinyllen vloer.
„Waarom doe je dat?” vraagt Marcel. „Ik word nerveus van je.”
„Ik word ook nerveus.” piept Eric.
„Wat moet ik zeggen tegen Peetoom Maan?” vraagt Jordy. „Dit is het moment waar ik mijn hele leven naar uit kijk. Mijn hele leven is een voorbereiding op dit moment geweest. En nu ik daar ben…euhm…heb ik het gevoel dat ik moet kotsen.”
„Huhu, kotsen.” zegt Eric grijnzend.
„Zeg gewoon ‚Hallo, ik heet Jordy en prettig kennis te maken.’” zegt Marcel. „Je bent toch geen klein kind?”
„Dat kan ik toch niet zeggen.” zegt Jordy. „Wij hebben het over Peetoom Maan, de grootste scheetartiest die bestaat. U…euhm…Hoogheid…! Majesteit…!”
„Uwe Majesteitelijke Winderige Hoogheid!” zegt Eric.
„Uwe…euhm…Uw-naam-mag-niet-genoemt-worden-door-zulke-lage-personen-als-wij.”
Marcel veegt zijn zweethanden aan zijn broek af.
„Je hebt gelijk.” zegt hij.
De scharnieren van de voordeur gillen. Ze horen Christien.
„Hallo, Lu .” zegt ze.
„Bonjour, Christien.” vraagt een mannenstem. „Ou sont-ils?”
Jordy verstijft. Zijn hart lijkt een mijnwerken die met een drilboor een gang naar buiten wilt hakken. Hij kijkt naar zijn vrienden. Ze klemmen de rand van de tafel vast, hun knokkels wit van de spanning.
„Alléz.” zegt ze.
Voetstappen gaan richting de keuken.
„Schatjes, jullie peetoom is hier.” zingt Christien.

Jordy richt zijn blik naar de vloer. Hij voelt zich niet waardig genoeg om Peetoom Maan aan te kijken. Lichte vrouwenvoetstappen stappen de keuken in, gevolgd door zware mannenvoetstappen.

Hoofdstuk 15

„Aha, daar zijn ze." zegt Peetoom Maan met Frans accent. „Wat een zoete knullen heb je hier Christien."

„Ze zijn helemaal uit België gekomen, voor jou." zegt ze.

„Wij komen uit Nederland." zegt Marcel.

„Aah, Nederland," zegt Peetoom Maan. „Ze hebben zoete knullen in Nederland ook, non?'

Jordy durft een stukje omhoog te kijken en ziet de schoenen van Peetoom Maan. Het zijn werkschoenen met stalen neuzen. Langs de zool plakt modder. Hij kijkt hoger. Een versleten spijkerbroek. Rond de gulp groeit een heksenkring van gele vlekjes. Hij kijkt hoger. Een toef schaamhaar komt boven de broekrand uit. Een verwassen t-shirt met een vlinderdas print. Hij kijkt hoger. Boven de lip plakt een dun snorretje. De donkere wratten rond zijn ogen lijken de kleine oogjes van een spin.

Jordy fronst. Hij herkent gezichten goed, zoals hij zijn buurmeisje herkende als Zwarte Piet.

„Jij bent Peetoom Maan helemaal niet." zegt hij.

De man glimlacht.

„Waarom zou ik Peetoom Maan niet zijn?" vraagt hij.

„Je lijkt niet eens op hem, stomme sukkel."

De man schudt zijn hoofd.

„Ik ben lang op vakantie geweest. Ik heb veel in de zon gezeten, daarom lijk ik anders."

„Scheet voor ons, Peetoom Maan." zegt Marcel.

De man kijkt Christien een keer aan en likt aan zijn lippen.

„Nee, ik kan niet zo goed windjes laten, want ik ben heel netjes opgevoed."

Marcel knijpt Jordy in de arm.

„Je zei dat hij de beste scheter allertijden was." zegt Marcel.

„Dit is Peetoom Maan niet." zegt Jordy.

De man draait zich om, bukt en duwt zijn kont richting de jongens.

„Ik zal bewijzen dat ik Peetoom Maan ben, de beste scheter allertijden." zegt hij.

Hij zet druk op zijn darmen en perst.

„Hgggggggg." kreunt hij. „Hgggggggg."

De man schudt op zijn benen. Al zijn bloed stroom naar het gezicht. Jordy denkt de grond te voelen schudden. Hij kijkt rond, zoekend naar een plaats om dekking te zoeken. Er komt geen scheet. Uit de mond van van de man klinkt een boer als een kwaak, van een kikker zo groot als een olifant. De geur van een ontbijt van pindakaas, spek en uien vult de keuken.

„Jij bent Peetoom Maan helemaal niet." roept Marcel met zijn neus dicht geknopen.

Christien stapt achter de jongens en duwt ze richting de woonkamer.

„Hij is het wel." snauwt ze. „Komen jullie mee, schatjes?"

Tegenstribbelend komen ze de woonkamer in. Er staat een camera op de bank gericht. Lampen onder de paraplus schijnen. De man pakt Jordy bij de arm en duwt hem op de bank. Jordy moet zijn ogen tot spleetjes duwen om iets te zien in het felle licht. Christien sluit de deur met een sleutel en gaat op de bank zitten.

De man kijkt door de camera, draait aan de lens en drukt op knopjes. Hij kijkt op en glimlacht naar Jordy.

„Je wordt wereldberoemd, kleine man." zegt hij.

Hij gebaard naar Christien.

„Één…twee…drie…" Zijn vingers tellen vier en vijf. Christien gaat rechtop zitten.

„Wil je een lekker snoepje?" vraagt ze. „Mama, heeft een lekker snoepje voor je." Ze pakt een zak dropjes van naast de bank.

Jordy fronst.

„Jij bent mijn moeder niet." zegt hij. „Ik krijg toch niet weer die vieze zoute drop?"

Christien kijkt onzeker in de camera.

„Die doen we even overnieuw.” zegt de man. „Christien speelt jouw mama, en ze geeft jou lekker dropjes. Ja?”

„Die drop is smerig.” zegt Jordy.

„We doen alsof.” zegt Christien. „Wij zijn zo klaar.”

„Ik wil die vieze drop niet.”

„Wij halen straks lekkere frietjes voor je, als je wilt.” zegt de man. Christien legt de zak drop terug. De man kijkt weer door de lens.

„Oké, één…twee…drie…” Zijn vingers tellen vier en vijf.

Christien friemelt aan haar kapsel.

„Lieverd, wil jij een lekker snoepje?” zegt ze terwijl ze haar arm over zijn schouders legt. Ze gaat dichter bij hem zitten.

Jordy deinst in de hoek van de bank. Christien pakt de zak met dropjes

„Wil je een lekker dropje?” vraagt Christien grijnzend, ze gaat nog dichter bij hem zitten. „Mama wil even verwennen.” Ze strekt haar armen uit naar Jordy. Hij deinst nog verder opzij en valt over de leuning op de grond.

„Oké, stop.” zegt de man. „Je ging buiten het kader, kleine man. Blijven zitten de volgende keer. Je vindt het prettig om met je mama te knuffelen en snoep van haar te krijgen. Denk maar aan die keer dat je lekker snoepjes kreeg bij oma.”

De man draait aan een van de paraplus en verandert de belichting. Hij drukt op knopjes op de camera. Christien legt de zak weg en gaat op haar begin plaats zitten.

„Ik wil niet met Christien knuffelen.” zegt hij. „Ze heeft *uien-oksels*.”

„Het is zo voorbij.” zegt de man.

Met chagrijnig ploft Jordy op de bank.

„Oké, één…twee…drie….” Zijn vingers tellen vier en vijf.”

Christien lacht slechts door haar bovenlip op te tillen.

„Schatje, zal mama je eens verwennen?” zegt ze. „Wil je een lekker dropje, lieverd?” Ze pakt de zak en pakt er een dropje uit.

„Wil je een lekker dropje, lieverd?” zegt ze en gaat dichter bij Jordy zitten. Ze duwt het dropje langzaam naar zijn mond.

Marcel en Eric staan langs de kant. Ze kijken alsof ze onder dwang naar een enge film kijken. Jordy vind niet dat ze er vrolijk uitzien, hij wil ze opvrolijken. Hij leunt een beetje opzij. Grijnzend ontspant hij zijn endeldarm. Zijn luitspier flappert in de wind.

„Huhuhuhuhu.” lacht hij.

De geur van de dood komt naar buiten. Christien wil net het dropje in zijn mond duwen maar knijpt snel haar neus dicht.

Marcel en Eric gieren van het lachen. Jordy grijnst trots.

„Rotkind.” snauwt Christien. Ze grijpt Jordy bij het nekvel en sleurt hem de kamer uit. Ze trekt de deur onder de trap open, duwt hem het duister in en slaat de deur achter hem dicht. In de verte hoort hij Eric hinniken en Marcel naar adem happen.

Jordy tilt zijn voet op om het te verzetten. Als hij verwacht de grond te raken voelt hij niets.

Hij valt zijwaarts omlaag. Als in een kermisattractie draait hij rondjes en zijn kont vangt beneden de klap op. Hij staat op en aait over zijn pijnlijke kont. Hij voelt de koude muur naast hem. Als zijn ogen aan het duister wennen herkent hij de trap omhoog. In de hoek van de kelder schijnt dof licht door een vies raampje.

„Ik wil niet.” zegt Marcel boven.

„Het is zo voorbij.” zegt de man. „Je gaat zitten en je eet drop en je lacht.”

„Nee-hee.”

Zware voetstappen op het houten plafond van de kelder. Iemand schraapt tegenstribbelend over de vloer.

„Stomme pikkelikkers.” roept Marcel.

Een bons op de vloer gevolgd door kleine tikken.

„Ga zitten.” schreeuwt Christien. „Kom naast me zitten.”

Voetstappen.

„Pak hem bij zijn armen.” zegt ze. Een pets, als een klap op een hamlap.

„Aaaaaau.” jankt ze. „Je werkt nu mee, of ik vertel aan Sinterklaas hoe stout je bent.”

„Sinterklaas bestaat helemaal niet.” gilt Marcel.

„Rotkind.” zegt ze.
Voetstappen.
„Stomme sukkels.” schreeuwt Marcel. De deur naar de kelder gaat open. Jordy kijkt weg van het felle licht. De deur gaat weer dicht. Marcel rolt van de trap naar beneden. Een zachte doos valt zijn klap op. Ze horen Eric boven snotteren.
„Kom je bij mij zitten, liefje?” vraagt Christien met knarsende tanden.
Aarzelende voetstappen richting de bank.
„Jij bent wél een lieve jongen.” zegt ze. „Stop je met huilen? Niet meer huilen, jochie. Niet huilen, allez, ga zitten..”
„Oké, één…twee…drie…” zegt de man.
Een pauze.
„Lieverd, zal mama je eens verwennen?” zegt Christien. „Mama heeft een lekker dropje voor je.”
Eric piept.
„Sinterklaas bestaat wel.” roept hij. „Stomme lieger, ik schrijf hem elk jaar brieven en ik krijg antwoord.”
Marcel grinnikt.
„Is het je wel eens opgevallen dat Sinterklaas hetzelfde handschrift heeft als je moeder?” roept Marcel omhoog. „Is het je wel eens opgevallen dat Sinterklaas op hetzelfde papier schrijft als je moeders boodschappenlijstjes?”
Eric begint te gillen.
„Ik wil naar huis.” piept hij.
„Ik ben het zat.” zegt Christien.
Voetstappen. De deur naar de kelder gaat open. Jordy en Marcel kijken weg van het felle licht. De deur gaat dicht. Eric valt voorover de trap af en glijdt op zijn buik over de treden. Net voor de laatste trede heeft hij zijn snelheid verloren. Hij staat op en klopt de stof van zijn kleren.

„Je suis fou, de ces enfants, Luc.” zegt Christien.
„Nous essayons tard.” zegt de man.
Iemand slaat een deur dicht.
„Ik wil naar huis.” piept Eric.
„Ik ook.” zegt Marcel. „Jordy, die Peetoom Maan is een echte pikkelikker.”
„Het is Peetoom Maan niet.” zegt Jordy.
Marcel loopt de trap op, en duwt de deurklink omlaag
„Op slot.” zegt hij. Hij vindt een lichtknopje en drukt erop. Tl-buizen knipperen aan.Hun ogen doen pijn van het felle licht. Als hun ogen aan het licht wennen zien ze dat de kelder vol staat met dozen snoepzakken. Jordy pakt een zakt. Op de verpakking staat een glimlachend jongetje met bontgekleurde slotjesbeugel. De loop van een pistool is slecht weggewerkt met beeldbewerkingssoftware. Hij trekt de zak open en steekt een dropje in zijn mond, hij spuugt het gelijk uit.
„Gadver.” zegt hij. „Dezelfde smerige drop.”
Marcel stapelt dozen onder het raam en klimt omhoog. Hij trekt en duwt tegen het raam, het beweegt niet. Het is in de ijzeren raamlijst vastgelast. Met zijn elleboog beukt hij tegen het raam. Na meerdere klappen geeft hij het op. Hij klimt naar beneden.
„En nu?” vraagt hij.
„Ik wil naar huis.” piept Eric, hij veegt met zijn mouw tranen weg.
„Niet zeiken.” zegt Marcel. „Zoek iets om dat raam te openen.”
Ze kijken in alle hoeken en achter alle dozen. Eric vindt een roestige ring op de vloer. Hij pakt het, er zit een heel luik aan vast.
„Kijk dit.” zegt hij. Hij trekt het luik open. Het bloed trekt uit zijn gezicht, hij neemt een paar stappen naar achteren.
„Wat is er?” vraagt Jordy. Marcel en Jordy komen bij het gat staan en kijken omlaag. In het gat ligt een skelet. Een schedel grijnst naar ze met een bontgekleurde slotjesbeugel. Aan de tanden kleven resten drop. Bruin besmeurde kleren hangen over de botten. Ze trillen op hun benen maar blijven kijken.

„*Luc-Christoffer*.” leest Jordy op het hangertje om de nek. Hij stapt achteruit en gaat achter Marcel staan. Hij heeft veel horrorfilms gezien waarin skeletten tot leven komen.

„Is hij dood?” piept Eric.

„Hij ziet er vrij dood uit.” zegt Marcel. Hij pakt het skelet bij de pols, zoekend naar een hartslag en trekt per ongeluk een armbot los.

„Hij is dood.” zegt hij. „Mijn vader zegt altijd dat je kan stikken als je in kleine ruimtes gaat zitten met verstoppertje.

„Kijk dit.” zegt Jordy. Hij wijst naar een gat in de slaap van de schedel.

„Geen wonder dat hij dood is.” zegt Marcel. „Je moet wel een gaatje in je hoofd hebben om je hier te verstoppen. Wat een sukkel.”

Met het bot loopt hij naar het raam en klopt het er tegen. Het raam trilt in de raamlijst, maar na een paar klappen breekt het been. Tussen de raamlijst en de muur zit een kier. Hij steekt het gebroken bot ertussen. Het raam wipt verrassend snel uit het gat los. Koele lucht stroomt naar binnen. Ze horen auto’s suizen en vogeltjes kwetteren.

„Quel était ce bruit?” zegt Christien boven.

„Le sous-sol!” zegt man.

Voetstappen richting de kelder. Marcel klimt het raam uit. De deur naar de kelder klapt open. Christien kijkt omlaag. De benen van Eric verdwijnen door het gat. Ze rent naar beneden.

„Schiet op.” zegt Jordy.

Jordy klimt het gat in, ze grijpt hem bij de benen. Marcel en Eric trekken aan zijn armen.

„Luc, les enfants.” roept ze omhoog.

Jordy voelt zijn broek en onderbroek loskomen van zijn middel. De koele lucht waai langs zijn billen. Hij hoort de zware voetstappen van de man de trap af komen. Als een stinkdier in het nauw laat hij zijn reukklier werken. Ze laat los en knijpt haar neus dicht.

Marcel en Eric sleuren Jordy naar buiten. Terwijl ze wegrennen trekt hij zijn broek op. Ze komen voor het huis. De scharnieren van de voordeur gillen. De man stapt naar buiten en komt met grote passen op ze af.

Ze rennen met alle kracht de heuvel af, richting de autoweg. Jordy kijkt achterom. De arm van de man strekt zich uit richting zijn kraag.

„Hierheen.” roept Jordy. Hij schiet opzij en springt de dichte begroeiing in. De jongens volgen hem. De man is te groot om tussen de takken en de bladeren te passen.

Langs de weg, tussen de bomen, struiken en brandnetels, gaat de ondergrond steil omhoog. Ze klimmen zonder om te kijken.

„Ik wil naar huis.” piept Eric.

„We gaan naar huis.” zegt Marcel. „Wat een stomme sukkel die Peetoom Maan.”

„We hebben de echte Peetoom Maan niet eens gevonden.” zegt Jordy. „Wij kunnen niet naar huis.”

Ze komen tot een elektriciteitsmast op de top van een berg. Ze steunen met hun handen op de knieën, hun longen proberen hun harten bij te houden. Beneden tussen de bomen zien ze het dak van het huis. Christien en de man lopen als kleine poppetjes paniekerig heen en weer over het grind.

„Jouw hele idee om naar die peetoom te gaan vond ik sowieso al een dom plan.” zegt Marcel.

„Jij bent zelf dom.” zegt Jordy.

„Niet, jij bent dom.”

„Jij bent dom.”

„Nee-hee, jij bent het domst.”

„Dat ben jij al, dus dat kan ik niet zijn.”

„Jij bent dom.”

„Jij bent dom, dom, dom, dom, dom, dom, dom, dom, dom. En jij bent altijd één keer dommer dan ik.”

„Dat kan je wel zeggen, maar jij bent tóch dommer. Dan ga je maar alleen naar die sukkel peetoom van je. Junglecommando en ik gaan naar huis.”

Jordys onderlip bibbert. Hij rent op Marcel af, armen vooruit. Marcel stapt net opzij en Jordy valt voorover in een struik. Marcel lacht en stopt er abrupt mee. In de wind herkent hij een gierend

motorgeluid. Hij kijkt in richting van het geluid. Kilometers in de verte steekt een tribune met fel gekleurde reclameborden boven de bomen uit.

„Kom je Junglecommando?" vraagt hij. „We hebben nog een lange reis voor ons." Hij loopt de heuvel af, in de richting van de tribunes. Hij verdwijnt tussen de bomen en Eric loopt hem achterna.

Hoofdstuk 16

Jordy klimt uit de struik. De takken hebben krassen over zijn huid getrokken.

„Stomme sukkels." roept hij ze na. „Straks vind ik Peetoom Maan, de grootste scheter allertijden en dan word ik beroemd en mag ik aan borsten zitten! En jullie nie-hiet."

Een kat miauwt in de verte, daar blijft het bij. Jordy belooft zichzelf dat hij zijn vrienden niet zal uitnodigen voor zijn verjaardags partijtje, want het zijn allemaal toch stomme sukkels. En als ze dan naar pannenkoekenhuis ´T Smikkelende Smullertje gaan, dan mag hij alle pannenkoeken alleen opeten. Hij voelt zich gelijk beter.

Hij kijkt de horizon over, of hij een gouden dak kan zien. Hij ziet slechts daken met rode dakpannen; bomen; elektriciteitsmasten en in de verte reclameborden.

Beneden loopt de autoweg richting Malmedy. Daar wil hij naartoe. Misschien is er iemand die weet waar Peetoom Maan woont.

Voorzichtig daalt hij af van de berg. Als hij dicht bij de weg suizen de auto's hard voorbij. Grote vrachtauto's laten de grond trillen. Hij gaat langs de weg lopen en zwaait naar de auto's. Hij hoopt dat iemand stopt. Ze rijden voorbij, de chauffeurs zwaaien vrolijk terug en toeteren. Uit frustratie loopt hij door.

Hij komt langs een hypermarkt, de keten *Trèfle,* die met dat vrolijke klavertje vier in het logo. Hij loopt de enorme parkeerplaats op. Mensen lopen in en uit de schuifdeuren met winkelwagentjes. Hij loopt op een dikke vrouw af, haar winkelwagentje dreigt over te lopen van de wc-papier. Ze duwt het wagentje over een drempel, er valt een pak op de grond. Ze bukt ervoor.

„Mevrouw, weet u waar Peetoom Maan woont?" vraagt hij. Ze grijpt het pak vast.

„Quoi?" vraagt ze. „Que dit-vous, chérie?"

„Peetoom Maan, waar woont hij?"

„Peetoom Maan?" mompelt ze. Met rood hoofd legt ze het pak op haar wagentje en loopt door.

Jordy haalt zijn schouders op en loopt tot de ingang. Hij bestudeert de voorbijgaande mensen, zoekend naar iemand sympathiek. Velen kijken chagrijnig. Naast de ingang staat een etalage, met televisies erin opgesteld.

Een man loopt voorbij met een enorme bult in zijn nek. Jordy heeft nog nooit zoiets gezien, behalve in films die hij eigenlijk niet mag zien. Hij verstijft en staart, hij verwacht dat de bult open knapt en een buitenaards wezen naar buiten klimt. De man met de bult ziet dat hij aangestaard wordt en daagt Jordy uit tot staarwedstrijd. De enge kleine felblauwe ogen van branden gaatjes in die van Jordy. Jordy kijkt weg en ziet de televisie in de etalage. Hij herkent zijn schoolfoto van vorige jaar op de televisie. Hij had een put in zijn voorhoofd, hij was tegen de hoek van een tafel gevallen toen hij iets te enthousiast het schaatsen op tv nadeed, hij gleed uit in de bocht.

Op de televisie verschijnen ook de foto's van Marcel en Eric. CHILD ALERT staat er boven. Hij leest de tekst die erbij staat.

‚Vermist 25/4/2015 Jordy van de Loo - Eric Timmermans - Marcel Groen. Allen 9 jaar oud. Uit Nederland. Zouden zich in België kunnen bevinden.'

Daaronder staan verschillende telefoonnummers en nog eens dezelfde tekst in het Frans en Duits.

Een man loopt voorbij en ziet het scherm. Hij kijkt opzij en ziet Jordy. Dan kijkt hij weer naar het scherm. Het vermissings bericht verspringt voor een televisie uitzending van een voetbalwedstrijd. De man kijkt om naar Jordy terwijl hij verder loopt. Hij stopt bij zijn auto en laad zijn winkelwagentje uit. Als het leeg is gooit hij de achterklep dicht en kijkt nog eens om naar Jordy.

„Weet u waar Peetoom Maan is?” vraagt Jordy aan voorbijgangers, ze negeren hem. De man loopt met het wagentje naar de winkel en duwt het in de rij winkelwagentjes naast ingang. Onderweg naar zijn auto loopt hij langs Jordy.

„Meneer, weet u waar Peetoom Maan woont?”

De man zwijgt en bestudeert Jordy alsof hij vee keurt. Jordy stapt van de man weg, de haren op zijn arm staan rechtop.

„Hallo.” zegt de man met Frans accent. „Jongeman, waar zijn jouw…ouders?”

Jordy krabt aan zijn neus.

„In de winkel.” zegt hij.

„Aha.” zegt de man. „Vind je het erg als ik rook?”

Jordy schudt van niet. De man pakt een pakje shag en begint een sigaret te assembleren.

„Weet u waar Peetoom Maan woont?”

De man steekt de sigaret tussen zijn lippen en steekt het aan.

„No, no.” zegt hij. „Hij is jouw peetoom?”

„Peetoom is zijn voornaam, en hij is de grootste scheetartiest die bestaan. Ik ga hem bezoeken.”

De man neemt een haal van de sigaret en blaast de rook uit, hij kijkt naar het brandende puntje.

„Peetoom Maan, een goede naam voor een scheetartiest.” grinnikt hij.

Als de sigaret opgerookt is maakt hij een nieuwe. Na twintig minuten heeft hij een half pakje shag opgerookt en vind hij het laatste drie vloeitjes in het doosje.

„Jongeman, jouw ouders zijn erg langzaam.”

Jordy knikt.

„Mijn dikke oom komt mee-eten. Hij eet altijd heel veel.” zegt hij. De man lacht en maakt een nieuwe sigaret.

Twintig minuten later. De man heeft de laatste drie sigaretten langzaam opgerookt.

„Komen jouw ouders nog?” vraagt hij, hij trapt de laatste sigaret uit.

Jordy glimlacht scheef.

„Ja.” zegt hij terwijl hij tegelijkertijd knikt en schudt.

De man trekt zijn wenkbrauw op. Zijn telefoon rinkelt. Hij pakt het uit zijn zak.

„Oui? Chérie, je suis tard, je suis à un enfant perdu. Oui, il est a la televiesjon. Je l'appelle le numéro d’urgence, maintenant.”

Jordy gebruikt het telefoongesprek om achter de rug van de man weg te sluipen.

„Plus tard.” zegt de man en tegelijkertijd grijpt hij Jordy bij de arm.

„Jij blijft hier.” zegt hij. „Ik bel de politie.”

Jordy rukt zich los en rent weg. De man neemt grote stappen achter hem aan en grijpt hem. Jordy trekt aan zijn arm als hond aan de lijn. De man sleept het kind mee naar zijn auto.

Jordy gilt, maar rond supermarkten schreeuwen kinderen zo vaak dat omstanders denken dat hem slechts snoep geweigerd is. De man haalt de auto met zijn afstandsbediening van het slot opent de achterbak en legt Jordy boven op de boodschappen. Hij gooit de achterklep dicht en belt het alarmnummer.

Een oudere vrouw die op haar echtgenoot wacht, ziet een man hardhandig een kind in zijn achterbak gooien. Ze twijfelt of ze bellen moet, ze weet niet zeker dat ze kindermishandeling zag. Ze bedenkt zich dan dat ouders die hun kinderen mishandelen altijd zeggen dat de kinderen het eigenlijk verdient hebben. Ze belt het alarmnummer.

Een chauffeur wacht in zijn vrachtwagen tot hij ruimte krijgt om de winkel te bevoorraden. Hij ziet een vader een kind naar een auto brengen. Het kind is duidelijk onwel, het stuiptrekt en gilt als een varken in een slachterij. Hij twijfelt of hij bellen moet, kinderen doen vaak raar. Hij bedenkt zich dat zijn eigen vader overleed nadat hij een lange tijd zich vreemd gedroeg. ‚Hij doet altijd raar.’ zeiden ze, ze dachten er niets over, tot ze hem als een krakeling in bed vonden.

De chauffeur belt het alarmnummer.

De man die Jordy in de achterbak gooide, hoort op het alarmnummer dat de politie onderweg is voor het kind. Tien minuten later rijdt een politieauto het parkeerterrein op. De man zwaait en

glimlacht. Ze stoppen naast zijn auto en stappen uit. Hun gezichten staan strak. De glimlach glijdt van zijn gezicht,

„Un ami des enfants.” zegt de agent. Hij kijkt zijn collega spottend aan.

„Ouvrir le coffre.” snauwt de andere. Demonstratief aait hij over zijn busje pepperspray. De man opent de achterklep. Jordy glijdt de achterbak uit, over de bumper, op het asfalt en staat trillend op.

„Con.” zegt de agent, hij pakt handboeien. „Les mains derrière.” Hij draait de man om en boeit hem.

„Je ne comprends pas.” zegt de man. „Ceci est un enfant perdu.”

„Tu lui apprends le chemin.” grinnikt de agent.

In de verte klinken sirenes, zwaailichten weerkaatsen in de ramen van huizen. Een ambulance komt de parkeerplaats op geraasd, het schampt bijna de politieauto. De chauffeur draait het raampje open.

„Où est l’enfant?” vraagt hij.

„Quel enfant?” vraagt de politieagent.

„Un enfant malade.” zegt hij. „Son père l'a mis dans le coffre.”

„Vous dire à cet enfant?” vraagt de agent en wijst naar Jordy.

„Quel enfant?” vraagt de chauffeur.

„Cet enfant.”

„Où?”

„Ici.” Hij kijkt opzij, het kind is verdwenen.

Jordy rent tussen de auto’s door de parkeerplaats af. Nog een politieauto rijdt het terrein op. De politieauto stopt bij de ambulance en de andere politieauto. De bestuurder stapt uit en knikt opgewekt naar de mensen.

„Bonjour messieurs, ce qui est l'enfant disparu?” vraagt hij.

Allen aanwezigen halen hun schouder op.

„Il est disparu.” zeggen ze.

Hoofdstuk 17

Jordy loopt terug naar waar hij vandaan kwam. Hij loopt langs de weg, hij klimt de heuvel op en komt uit bij de elektriciteitsmast. Hij kijkt om zich heen.

„Waar zijn jullie? Marcel? Eric?” roept hij. Slechts de vogeltjes geven antwoord.

„Ik heb snoep!” roept hij. In de verte blaft een hond.

Hij weet in welke richting ze gegaan zijn. Hij loopt tussen dezelfde bomen door als zijn vrienden eerder. Om de paar minuten klinkt er gierend motorgeluid in de verte. Hij loopt door het bos de heuvel af en komt op weiland uit. In de verte herkent hij zijn vrienden bij de bomenlijn aan de overkant. Hun bonte kleding valt op tussen het groen. Een riviertje scheidt bos en weiland.

Een betonnen brug brokkelt af boven het water. ‚Max 5t.’ staat op een bord. Jordy loopt er snel over, zijn oma zegt altijd hoe zwaar hij geworden is. Hij kruipt onder het draad door dat rond het weiland gespannen staat. Als zijn oor dichtbij is hoort hij getik.

Hij loopt over het weiland en ontwijkt koeiendrollen. Hij zwaait naar zijn vrienden en komt bij ze staan. Ze zitten op de rand van een watertrog. Eric schraapt voorzichtig met een takje de koeienpoep tussen het profiel van zijn schoen vandaan, als een diamantslijper met een toekomstig kroonjuweel.

„We zijn vermist.” zegt Jordy. „Onze foto’s zijn op tv.”

„Dan zijn wij snel weer thuis.” zegt Marcel.

„Jullie moeten met mij meekomen naar Peetoom Maan.”

„Wij willen niet terug naar die pikkelikkers. Je moet wel heel een hele stomme sukkel zijn om die stomme sukkels leuk te vinden.”

Jordy wil door elkaar schudden, hij houdt zich in.

„Dat is de echte Peetoom Maan niet. Wij moeten verder zoeken.” zegt hij.

„Sukkel.” zegt Marcel en hij staat op. „Kom je mee, Junglecommando?”

Eric staat op en volgt Marcel.

„Eric?” roept Jordy. „Ga je mee naar Peetoom Maan? Jij wilt toch wel beroemd worden en aan borsten zitten?” Eric kijkt nog een keer om en verdwijnt dan tussen de bomen. Jordy volgt ze. Gierend motorgeluid komt voorbij, alsof ze een gigantische wespennest naderen.
Marcel en Eric stoppen bij een groot hek met wikkels prikkeldraad er bovenop. De grond ligt vol met lege verpakkingen en bierflessen.
„Peetoom Maan is de grootste scheetartiest aller tijden. Die viespeuk net kon niet eens één scheetje laten.” zegt Jordy. „En hij leek niet eens op de Peetoom Maan.”

Zijn vrienden staren met hun rug naar hem toe door het hek. Jordy komt erbij staan. Achter het hek ligt een haarspeld bocht op een grote open plek. Aan de binnenkant van de bocht liggen rood-witte vlakken, aan de buitenkant stapels autobanden. Gebouwen en tribunes met reclame staan in de verte langs de weg die op de bocht aansluit. Jordy herkent het. Iedere zondagmiddag wil hij tekenfilms kijken, maar zijn vader en broer pakken de afstandsbediening af en gaan altijd Formule 1 kijken.
In de verte horen ze de gierende motorgeluiden afzwakken tot zacht gezoem. Even langzaam als het geluid afneemt, zwelt het geluid weer aan.
„Wat is dat?” vraagt Jordy. Zijn stem verdwijnt in het lawaai.
Een stoet bont gekleurde raceauto’s remt af voor de bocht en sturen er doorheen. Met een verdovend toerental trekken ze op en verdwijnen in de verte. Zijn ogen tranen en kippenvel staat op zijn arm.
„Wij zijn in België.” zegt Marcel. Met een trillende vinger van opwinding wijst hij naar een bord aan de tribune. ‚SPA-FRANCORCHAMPS CIRCUIT BELGIUM’ staat er.
„Zie je wel, het was Peetoom Maan niet.” zegt Jordy.
Marcel loopt enkele meters langs het hek en vindt een kuil onder het gaas verderop, Hij knielt erbij neer. Hij tilt het gaas een stukje op en steekt zijn hoofd naar binnen.
„Wij kunnen naar binnen.” zegt hij. Hij kruipt in het gat en schuift onder het hek door.
„Mogen wij wel naar binnen?” vraagt Eric.
„Waarom niet? Er staat nergens dat het niet mag.”
Eric en Jordy kruipen onder het hek door. Een echte racebaan van dichtbij zien lijkt hem spannend. Die Peetoom Maan wacht maar even.
Ze lopen door het gras langs de bandenstapels terwijl de auto’s om de paar minuten voorbij brullen. Jordy kijkt opzij en ziet het gezicht van Marcel. Hij glundert zo overdreven dat Jordy bang is dat het gezicht voor altijd zo blijft staan. Ze passeren een aantal geparkeerde vrachtwagens en lopen het pitgebied in.
Er staat een dozijn raceauto’s achter elkaar. Het lijken gekrompen formule 1 auto’s. Kinderen trekken raceoveralls aan, zetten helmen op en stappen in. Enkele volwassenen lopen rond de auto’s en houden alles in de gaten. Marcels verstijft en wijst naar een man met een opvallende neus.
„Dat is *Pino Minotti*.” fluistert Marcel. „Een van de grootste formule 1 racers ooit.”
Jordy herkent de neus van een poster die in Marcels slaapkamer hangt. Pino Minotti is een autocoureur, bekend om zijn speciaal aangepaste helmen, niet alleen vanwege de vermeende luchtweerstand, maar ook omdat zijn neus zo lang is dat het vizier van een gewone helm niet dicht kan. Hij is enkele jaren geleden gestopt en houdt zich nu bezig met de begeleiding van jong talent. Pino’s volhoofd staat vol kloppende aders, en hij geeft zichzelf karateklapjes in zijn hand.
De jongens volgen Marcel, op trillende benen loopt hij richting Pino, hij wil graag een handtekening. Enkele meters voor Pino stopt Marcel en draait zich om.
„Ik durf niet.” fluistert hij.
„Bangeschijters.” zegt Jordy en hij duwt hem richting Pino.
Met een rood gezicht schuifelt hij naar de coureur en tikt hem op de arm.
„Hallo meneer Minotto.” piept hij. „Mag ik uw handtekening?”
Pino kijkt hem nors aan, grist een overall en een helm van een kastje en duwt het in de handen van Marcel.
„You are late!” snauwt hij. „Everybody is waiting for you.” Gehaast trekt hij de overall uit de handen van Marcel en stopt Marcels benen hardhandig in de broekspijpen van de overall. Hij duwt de armen in de mouwen en trekt de rits op. Hij trekt hem een brandwerende bivakmuts over het hoofd en zet de helm er overheen. Hij trekt hem aan zijn arm naar een raceauto, forceert hem in

de stoel en maakt de riemen vast. Pino gebaard en een pitbediende steekt een lange buis achter in de versnellingsbak van de auto en drukt op een knop. De motor start brullend en de auto trilt. Pino gebaard, de coureurs geven gas en rijden de pit uit. Marcel hij begrijpt niet waarom hij in een raceauto zit. Maar hij vindt het spannend. Hij speelt altijd een Formule 1 racespel op de computer, dus hij denkt rijden te snappen. Het rechter pedaal is gas, en de linker is remmen. Hij trapt het gas in en verwacht weg te schieten. Maar hij begrijpt niet waar een koppeling voor dient. De auto blijft staan.
De motor fluit van het hoge toerental. Pino gebaard paniekerig. Marcel begrijpt niet wat hij bedoelt. Rook stijgt uit het motorcompartiment. De rugleuning voelt warmer aan. Pino gebaard naar het stuur en beweegt zijn vingers demonstratief. Marcel kijkt naar het stuur. Het een buffet van knopjes en schakelaars, het is alsof hij hyrogliefen probeert te lezen. Hij drukt een willekeurige knop in, een kreunend geluid komt uit de versnellingsbak. Hij draait aan een knopje, de motor maakt een ander geluid, donkere rook blaast uit de uitlaten. Pino buigt zich over het stuur, drukt een koppelingsknop in en springt opzij. De auto schiet met rokende banden de pit uit. Ze horen de motor opvallend gillen in het racelawaai, omdat het nog in laagste versnelling zit.
Een colonne raceauto's met volwassen rijdt de pit in. Pino trekt Jordy en Eric aan de kant en duwt ze in een van de garages. De auto's stoppen, de coureurs stappen uit.
Jordy en Eric lopen de garage door, gefascineerd door de grote mensen spullen. In het midden zweeft een Formule 1 auto vol met reclame op een brug. Ze kunnen alle onderdelen van de motor zien zitten. Langs de muren hangen reserve onderdelen, exotische gereedschappen, en posters van bandenmerken. Achter een stapel banden steken laarzen uit, de tenen wippen de neuzen op en neer. Ze kijken om de hoek. Op een kist zit een jongen in zijn onderbroek, hij heeft hetzelfde kapsel en haarkleur als Marcel. Naast hem ligt een raceoverall en een motorhelm. Geconcentreerd aait hij zijn hamster.

„Hallo, ouens." zegt hij met onbekend accent. „Hoe gaat dit? Dit is my hamster, hy heet Rodney. Wil jy dit streel?" Hij steekt de hamster naar ze uit. „Rodney hou nie van motor lawaai. Ek moes aan die onnosel autorace meedoen, maar ek kan Rodney tog nie alleen laat nie?"

„Wat zeg je?" vraagt Marcel. „Wat praat jij raar. Kom je uit Brabant ofzo?"
Hij steekt zijn hand uit naar de hamster. Als hij het aanraakt bijt de hamster, hij trekt zijn hand weg.

„Ek kom heeltemal uit Johannesburg. Julle?"

„Ligt dat bij Tilburg?"

„Nee."

„Wij komen uit Amsterdam." zegt Jordy. „Weet jij waar Peetoom Maan woont?"

„Wie?"

„Peetoom Maan is de grootste scheetartiest ter wereld. Hij woont in Frankrijk."

„Ek ken hom nie, dit spyt my."
De jongen knuffelt en kust de hamster.

„Liewe Rodney." fluistert hij.
De gillende motor van Marcels auto klinkt dichtbij. Marcel en Eric lopen naar de deur en kijken naar buiten. Boven de reclameborden stijgen wolken zwarte rook op. Net als hij de pit inrijdt ontploft de motor, vlammen kruipen over de rug van de auto. De auto rolt uit en beukt teder tegen de achtervleugel van een auto. Mensen met brandblussers rennen naar de auto en spuiten de vlammen uit. Marcel stapt uit, zijn pak en overall bedekt met blusschuim.

„Die anderen spelen vals." zegt Marcel. „Ze kunnen veel sneller dan ik."
Pino grijpt hem bij zijn arm. Op zijn voorhoofd staan opgezwollen aders.

„*Stronzo*, I'm sick of you." schreeuwt hij. „There is allways trouble with you. First your stupid hamster. Now this. You don't belong at a racetrack."
Hij sleurt hem de pit uit.

„Laat me los." mompelt Marcel. Hij fluistert het bijna, hij wil zijn grote held niet beledigen.

„I'm sending you back to your dad." zegt Pino.
Ze komen voorbij de garages, tribunes en toiletgebouwen. Ze komen uit op een open ruimte naast het circuit. In het midden staat een helikopter. De piloot rookt sigaretten, zijn benen hangen uit de open deur. Als hij Pino en Marcel ziet gaat hij recht zitten en drukt zijn sigaret uit.

„You can bring him back." zegt Pino en hij trekt de deur naar het passagiers compartiment open en duwt Marcel in een van de stoelen. Hij doet hem een gordel aan en trekt de gesp aan tot

Marcel nauwelijks kan ademen. Pino gooit de deur dicht en stampt weg. De piloot start de motor, de rotors beginnen te draaien.
Marcel trekt aan de gesp, de riem zit zo strak dat hij het niet los krijgt. Hij kijkt naar buiten. Jordy en Eric staan op een afstand van de helikopter. Hun haar wappert in de wind die van de helikopter afkomt.

„Ik zit vast." roept Marcel. Zijn stem komt niet boven het motorgeluid uit.

„Ik zit vast." roept hij harder. Hij opent de deur en zwaait naar zijn vrienden.
Ze rennen tegen de wind in naar de helikopter en stappen in.

„Ik zit vast." roept Marcel. Hij gebaard naar de gesp. Jordy en Eric trekken er om beurten aan. Hun kinderhanden hebben niet de kracht.

„We proberen het samen." zegt Jordy. Hij en Eric pakken de gesp vast en hangen er met al gewicht aan. De riem kruipt door de gesp tot het volledig los slipt. Ze draaien zich om, om uit de helikopter te stappen, maar zweven al enkele meters boven de grond. Duizelend kijken ze over de rand, ze zijn al hoger dan de hoogste duikplank, hoger dan het reuzenrad, hoger dan een luchtballon.
Marcel trekt de deur dicht, het meeste lawaai blijft buiten en ze gaan zitten.

„Waar gaan wij naartoe?" vraagt Jordy.
Marcel haalt de helm van zijn hoofd en gooit de brandwerend bivakmuts weg. Eric en hij halen hun schouders op. Eric vind een koelkastje tussen de stoelen, er zit geen snoep in.

„Waar gaan wij naartoe?" roept Marcel naar de piloot. De piloot draait zich slechts om, glimlacht en steekt zijn duim op.

„Wij willen omlaag."
De piloot steekt nu alleen nog zijn duim op.

„Ah." zegt Marcel.
De piloot knikt slechts.

„Wat een stomme sukkel die Pino." zegt Jordy.
Marcel knikt zwijgend.

Hoofdstuk 18

„Hebben jullie hem al gezien?" vraagt Rick. Hij zit omgedraaid op de achterbank en kijkt uit het achterraam. Zijn moeder zit achter het stuur en zijn vader kijkt de omgeving rond. Ze hebben beiden rode ogen van slaapgebrek. Zijn moeder kauwt op haar kauwgom alsof ze betonblokken tot gruis probeert te malen. De vader heeft pleisters op zijn vingertoppen geplakt, uit voorzorg, onder grote stress kan hij zijn nagels tot bloeden weg knagen. De auto passeert een richtingsbord. MALMEDY 5 KM.

„Hebben jullie hem al gezien?"

„Heb jij hem al gezien?" vraagt de moeder.

„Hebben jullie hem al gezien? Ik zie hem niet. Hebben jullie hem al gezien?"

„Nee."

„Hebben jullie hem al gezien?"

„Nee, Rick."

„Hebben jullie hem al gezien?"
De ouders zwijgen.

„Hebben jullie hem al gezien? Hebben jullie hem al gezien? Nou, he? Nou? Hebben jullie hem al gezien?"

„Hou je mond." snauwt zijn moeder.

„Puber." zegt zijn vader, hij is te gespannen om te grinniken.

„Ik zie Jordy." roept Rick.
De vaders blik gaat als een stuiterbal door de omgeving. De moeders ook. Maar eerst doet ze netjes wat ze bij de autorijlessen geleerd heeft, verkeersveiligheid gaat vóór vermiste kinderen. Eerst kijkt ze in de rechter spiegel, dan de linker en dan nog eens naast haar. Om daarna paniekerig alle kanten op te kijken.

„Waar zie je hem?" gilt ze.

„Daar!" zegt hij.

„Waar?”
„Daar!”
„Waar dan, zeg het.”
„Daar.”
Rick pakt een verse uitgeprinte foto van Jordy en legt het op zijn vaders schoot.
„Daar is hij.”
De moeder verfrommelt de foto tot een prop.
„Rick, doe niet zo flauw.” zegt ze.
Uit berouw vouwt ze de prop open. Het verkreukelde gezicht van Jordy kijkt haar glimlachend aan. Ze kijkt haar man aan. Ze veegt haar ogen droog.
„Komop, schat.” zegt de vader terwijl hij over haar knie aait. „Jordy is een slim kind, hij redt het wel.”
„Ik zie Jordy.” roept Rick.
„Waar?” roept de moeder. De blik van de vader zwaait rond. De moeder kijkt eerst in de rechter spiegel, dan de linker en dan naast zich. Daarna kijkt ze in paniek rond.
„Waar zie je hem?” roept ze.
„Daar is hij!”
„Waar?”
„Daar, kijk eens goed.”
Rick wijst over de schouder van zijn moeder een kant op. Een elektronisch bord van enkele vierkanten meters groot staat langs de weg. Het zend het vermissingsbericht uit van de drie jongens. Rick giechelt.
„Doe nou niet zo flauw, Rick.” snauwt ze. ‚Je bloedeigen broer is in levensgevaar.”
Rick grinnikt en gaat breeduit op de achterbank liggen. Een helikopter klimt boven de bomenrijen omhoog.
„Welnee.” zegt hij. Hij gaat ineens rechtop zitten.
„Ik zie Jordy.” roept hij.
Zijn vader kijkt alle kanten op. De moeder kijkt eerst in de rechterspiegel, dan de linker en naast haar.
„Waar?” gilt ze.
„Daar.” zegt hij.
„Waar?”
„Daa-haar!”
„Waar?”
„Waar? Daar in de lucht.”
Rick tikt haar op de schouder in welke richting de helikopter vliegt. Ze kijkt opzij en ziet het vliegen.
„Jordy heeft zijn hoofd altijd in de wolken.” grinnikt Rick.
Zij krijgt een klein mondje. Zonder in de achteruitkijk spiegel te kijken trapt ze de rem in. Van achter komende auto’s wijken opzij en de bestuurders toeteren agressief. Door het snelle stoppen rolt Rick van de achterbank tegen de achterkant van de voorstoelen.
De moeder stapt uit, trekt de deur naar de achterbank open. Rick kijkt haar stoer grijnzend aan, al zijn ogen zeggen dat hij geschokt is.
„Uitstappen.” beveelt ze.
„Sorry mamma.” piept hij. „Het spijt me, bloemetje.” Hij houdt een denkbeeldig bos bloemen voor haar op en glimlacht overdreven.
„Uitstappen.” zegt ze.
„Wacht, mama.” zegt hij. „Ik zag Jordy echt, daarnet. Dat zweer ik.”
„Uitstappen.”
Hij kijkt haar strak aan.
„Het waren die kleren, dat postuur. Ik verzin het niet.”
„Uitstappen.”
Hij schudt zijn hoofd. Ze pakt hem bij polsen vast en sleurt hem de berm in. Ze gooit de deur dicht en stapt in.
„Mama.” roept hij terwijl hij opstaat. „Het leek echt net Jordy in die helikopter, echt waar.”

De ouders rijden weg. Hij kijkt de auto na, verwachtend dat zijn moeder na honderd meter stopt en hem weer laat instappen. Na honderd meter rijdt de auto nogmaals honderd meter, en na nog eens honderd meter verdwijnt de auto om een bocht.

Enkele kilometers verder rijden ze langs de hypermarkt van Treflé.

„Is dit die supermarkt?" vraagt ze

De vader kijkt op een kaart en knikt.

„Ik geloof het wel, Aniek."

Ze draait de parkeerplaats op. Vlakbij de ingang staat een politieauto geparkeerd. Ze zet de auto ernaast en ze stappen uit. Het hoofd van de lokale politie is aanwezig, Chris Vandenberghe, de man die Jordy tijdelijk in zijn auto opsloot, en na tien minuten rijden ook de ouders van Marcel en Junglecommando de parkeerplaats op.

Ze maken een plan om de omgeving van Malmedy af te zoeken en de groep spreid zich. Ieder heeft een stapeltje vermissings foto's bij zich om uit te delen.

Hoofdstuk 19

Twee uur lang zien de jongens bossen, steden, dorpjes, bergen, autowegen en treinspoor onder zich door gaan. Dan komen ze boven blauwe zee en witte stranden. De helikopter vliegt langs een dicht bebouwde havenstad aan een baai aan de voet van een berg.

„We are landing. Fasten your seat belts, please." zegt de piloot.

„He?" zegt Marcel.

De helikopter schudt en schud de jongens door elkaar. Eric stoot zijn hoofd tegen het raam en Jordy glijdt uit zijn stoel. De bladeren van palmbomen flapperen in de wind. Ze kunnen individuele mensen zien lopen. De helikopter stuurt op een witte villa tussen de bomen af. Naast een serre zo groot als een paprikakas ligt een groot blauw zwembad. De wind van de rotors duwt kringen in het gras. Heel zachtjes land het vliegtuig in de achtertuin. De motor neemt in toerental af tot niets.

De piloot stapt uit en trekt de deur naar het passagierscompartiment open. De jongens stappen uit. Een man komt grijnzend aangelopen, voor zover zijn verbrande frikandellen gezicht dat kan. Marcel verstijft. Het is andere grote held, de Zuid-Afrikaanse oud-coureur Robert Vorster. Verbrand op het circuit van Zandvoort in negentiendrieentachtig. Zijn auto verloor tijdens zijn overwinningsronde de grip op de baan en vloog de lucht in. Zijn auto maakte salto's over de bandenstapels, over de volle tribune, over het hek, over de duinen, tot in snackkraam *´t Smulpaepje* vol borrelende frituurpannen. Dat is een van de redenen geweest waarom Zandvoort na negentienvijfentachtig niet meer door de Formule 1 bezocht is, de raceteams hielden niet van frikandellen.

Marcels hart fladdert vrolijk in zijn borst. Hij hoopt dit keer wel een handtekening te krijgen van een raceheld. Hij rent op Robert af. Die stopt met grijnzen, een golf rimpels verschijnt in zijn krokante voorhoofd.

„Who are these children?" roept hij naar de piloot. „Where is my son?"

„That's your son, isn't it?" vraagt de piloot terwijl hij naar Marcel wijst.

„No," zegt hij. „well, maybe…if he was bitten by pitbull while away. Where is my son?"

„I guess he's still at the circuit."

„Get him. And bring these kids back."

„Yes, mister Vorster." zegt de piloot, hij buigt overdreven. „I have to refuel first." Hij tikt op een deur van het motorcompartiment. „It won't take long. Can you keep them here for a minute?"

„I'm not a babysitter."

„Sorry, sorry, sorry. But those blokes at the airport can get real' peeved about passengers while refuelling. You know, fumes and fire hazards."

Robert haalt zijn schouders op en zucht. Hij gebaart de jongens om mee te komen. Ze lopen achter de Zuid-Afrikaan aan naar het zwembad. Achter hen stijgt de helikopter op. Robert gaat op een strandstoel zitten, zet een zonnebril op en slaat een krant open.

„Meneer Vorster, mag ik uw handtekening?" vraagt Marcel. Zijn ogen kijken zijn held verliefd aan. Robert kijkt eventjes op van zijn krant en grinnikt.

„Dat kan, jongman. Maar dat jy wel kos baie geld."

„Geld? Hoeveel?”

„Duizend euro.” Hij tilt zijn zonnebril op en kijkt Marcel met hele kleine pupillen aan. „Weet jy hoeveel idiote ek elke dag aan my deur kry vir 'n handtekening? Ek het nou 'n ouderdom waarin ek my nie meer van my tyd laat steel. Een handtekening? Betaal!”

Marcel trekt Jordy dichterbij.

„Hoeveel heb je in je portemonnee?” vraagt hij.

Jordy pakt zijn portemonnee en kijkt erin. Er zitten alleen muntjes in het vakje.

„Is drie euro…en…zesendertig cent…en een paperclip…ook goed?” vraagt hij.

Marcel pakt de portemonnee over en opent het muntenvakje demonstratief voor Robert. De oud-coureur schudt neerbuigend zijn hoofd. Marcel kijkt teleurgesteld naar de grond.

„Jy kan met kaart betaal.” Hij wijst naar de rij met pasjes. Marcel kijkt Jordy met een gemaakte glimlach aan. Jordy schudt zijn hoofd.

„Nee, dat is het geld van mama.” zegt hij. „Ik kan haar geld niet gebruiken voor een stomme handtekening voor jou.”

„Ik betaal het terug.” zegt Marcel. „Ik krijg zakgeld…en verjaardagsgeld…en geld van mijn oma elke keer als ik een zwemdiploma haal. Ik heb al mijn A en B-diploma, dus ik kan nog helemaal tot Z. Ik betaal het terug, alles.”

Jordy schudt zijn hoofd.

„Als je niet betaald,” zegt Marcel. „dan ga je maar *alleen* naar die peetoom van je. Toch Junglecommando?”

„Je staat toch aan mijn kant, Eric?” vraagt Jordy.

Eric kijkt zijn vrienden twijfelend aan.

„Junglecommando?

„Eric?”

„Junglecommando?”

Eric gaat iets dichter bij Marcel staan.

„Je gaat maar alleen naar die Peetoom.” zegt Eric. Marcel glundert en klopt hem op de rug.

Jordy kijkt zijn vrienden vuil aan, maar trekt de pinpas van zijn moeder uit de portemonnee.

Robert staat grijnzend op en loopt de serre in. Hij is snel terug met een pin-apparaat. Jordy steekt de pas in het gleufje en toets de pincode in - die heeft hij onthouden toen hij eens voor zijn moeder naar de bakker moest. Het apparaat piept en knerpt, een bonnetje komt uit de bovenkant. Robert scheurt het af en geeft het aan Jordy. Jordy geeft het door aan Marcel.

„Houd jij het maar.” zegt Jordy. „Dan weet je oma hoeveel geld ze moet geven voor je volgende diploma’s.”

Robert loopt terug de serre in en komt daarna weer buiten zonder apparaat. Hij gaat op de strandstoel zitten en pakt de krant.

„Meneer?” vraagt Marcel.

Robert leest de krant zonder dat er een enkel spiertje in zijn gezicht beweegt.

„Meneer?”

Robert grijnst.

„Vergeet!” zegt hij. Hij steekt een hand in binnenzak, pakt er een foto uit en gooit het in de lucht. De wind van zee blaast de foto enkele meters over het gazon. De kinderen rennen er achteraan. De foto dwarrelt om de hoek van de villa, over een hegfontein, over een spetterende fontein en komt in een struik vast te zitten langs de oprijlaan.

Marcel trekt het tussen de takken vandaan en kijkt ernaar. Het is een mooi uitgelichte publiciteitsfoto van Robert Vorster in een raceoveral naast een sportwagen, minstens twintig jaar geleden genomen

, - Much love, xxx - ´ staat er. Daaronder staat een onleesbare kras als handtekening.

„Wauw, een echte handtekening van Robert Vorster.” piept Marcel.

Trots aait hij de foto, knuffelt het, kust het.

Jordy ziet de handtekening evenveel glimmen als de rest van de foto. Hij veegt zijn vinger over de handtekening, het is glad als de rest van de kaart.

„Die handtekening is gewoon voorgedrukt. Het is nep.” zegt hij.

Marcel voelt zijn slapen gloeien. Hij bekijkt de achterkant, het is bedrukt als een ansichtkaart. ‚Printed in Malaysia’ staat in een hoekje.

„Het is wél zijn echte handtekening.” zegt hij.

„Niet.”
„Wel.”
„Niet.”
„Wel. Je bent opgelicht.”
„Niet. Altijd één keer meer niet dan jij wel.”
„Wel.”
„Niet.”
„Wel. Alsof jij zo plat kunt schrijven. Die handtekening is gewoon gedrukt. Je had die kaart voor een euro in de winkel kunnen kopen.”
„Niet.” zegt Marcel, zijn onderlip bibbert. Hij tilt zijn arm op en zwaait het naar Jordy. De hand komt met een harde pets op de wang. Jordy balt zijn vuist en stompt Marcel. Zodra de vuist Marcels arm raakt horen ze een knak.
„Au.” zegt Jordy. Zijn andere hand aait troostend zijn vuist.
Marcel grijpt Jordy vast en omgekeerd. Ze rollen stoeiend over het gras terwijl ieder op hun eigen naïeve manier een vechtscène uit een film naspeelt.
„Jongens? Jongens?! Jongens? Kijk eens, jongens?” zegt Eric terwijl hij een richting in wijst. Ze blijven op elkaar inslaan.
„Jongens. Wij zijn in Frankrijk.”
Ze stoppen met stoeien. Uit het hoopje verstrengelde ledematen steken twee hoofden omhoog. Eric wijst naar de garage voor het huis. Onder een rij palmbomen staat een dure rode sportwagen met vogelpoepjes in het lak van het dak gevreten. Naast de nummerplaat staat een blauw vlak met een cirkel met sterretjes, het symbool van de Europese Unie, daaronder een grote F.
„Weet je dat zeker?” vraagt Jordy.
Junglecommando knikt.
„De F staat voor Frankrijk.” zegt hij. „Mijn oom heeft me dat verteld, hij is heel slim.”
Jordy en Marcel springen van opwinding op en neer. Marcel rent naar een verhoogd terras naast het huis en gaat er bovenop staan. Met zijn hand boven zijn ogen, tegen de zon, speurt hij over de horizon. Nergens ziet hij de gouden daken van het paleis van Peetoom Maan. Maar hij ziet wel de autoweg langs de villa. Auto’s razen voorbij op slechts enkele tientallen meters van de zee.
‚MARSEILLE 75km - CANNES 20 km - ANTIBES 17km - NICE 10 km - MONACO 2 km’ staat op een richtingsbord.
Jordy zwaait naar de anderen.
„We moeten die kant op!” roept hij. „We moeten naar Marseille, daar woont Peetoom Maan.”
De anderen komen bij hem staan.
„Hoe weet jij dat?” vraagt Marcel.
„Ik weet alles van Peetoom Maan.” Ze lopen oprijlaan af, de berm van de autoweg in en lopen richting de havenstad in de verte.

Hoofdstuk 20

Na een kilometer lopen ze de buitenrand van de stad in. Gepleisterde pastelkleurige flatgebouwen staan langs de boulevard. Plantsoenen staan vol bloeiende bloemen. Tuinmannen knippen individuele grassprietjes op de gazons met nagelschaartjes op lengte. Bejaarden mannen houden de handjes vast van duur geklede, zwaar opgemaakte jonge vrouwen, en flaneren langs het water. Groepjes toeristen kijken en wijzen naar de omgeving alsof ze in een pretpark lopen.
‚PRINCIPAUTÉ DE MONACO’ staat op een bord langs de weg.
Luxe wagens rijden voortdurend langs.
„He een Ferrari! Kijk een Lamborghini! Een Porsche! Een Corvette! Nog een Ferrari! Een Rolls-Royce! Wauw, een Maserati!” zeggen ze om de beurt.
Na twintig sportwagens zijn ze verzadigt.
„Kijk, weer een Ferrari.” mompelt Marcel.
Ze halen hun schouders op.

Marcel weet dat hij nog nooit op deze plaats is geweest. Maar toch voelt hij dat hij hier eerder is geweest. De bergen en de gebouwen aan de horizon, de verhouding tot de zee.

„Is dit Marseille?" vraagt Marcel.

„Weet ik niet." zegt Jordy.

„Dit komt mij allemaal zo bekend voor."

Jordy kijkt naar de horizon. Voor enkele seconden stopt hij met ademen. Aan de haven steekt boven een rots een gouden dak uit.

„Daar! Het paleis van Peetoom Maan." gilt hij.

Jordy sprint langs de kade. Als hij de rotspartij passeert ziet hij de haven liggen in een baai. Rijen met luxe jachten liggen aan de steigers, van klein tot groot tot enorm tot te groot om in één oogopslag te zien. Tussen de jachten, aan de andere kant van de baai, staat het gouden dak. Het steekt uit het bovendek van het grootste jacht van de haven. ‚Breezin' is een omgebouwde olietanker van oorspronkelijk Koreaanse makelij. Op verzoek van Sjeik Suleyman al-Basit is het omgebouwd tot zijn privé-jacht. De gouden koepel staat op de moskee van het schip.moeheid

Jordy rent de baai om zonder te stoppen. Hij is zo opgewonden dat hij geen moeheid voelt. Al trillen zijn handen alsof iemand dit kind een paar pilletjes heeft gegeven.

Voor de loopplank naar het schip staat een heel chagrijnig kijkende portier met een kale kop. Hij heeft een breed voorhoofd vol met deukjes en littekens waar met weinig fantasie een vuist in is te herkennen. Hij probeert de roos van zijn strak gestreken uniform af te kloppen, maar de schilfers geven hun plaatstje niet graag op.

Als Jordy voor de loopplank stopt bereikt de moeheid zijn geest. Zijn benen kunnen het gewicht van zijn lichaam niet meer dragen, hij zakt tegen de vloer. Met zijn laatste krachten kruipt hij over de hardhouten steigerplanken richting het schip. De portier staat in de weg, zijn grote schoenen zijn een drempel die te hoog is om overheen te klimmen. Jordy kijkt omhoog.

„Meneer, woont Peetoom Maan hier?" piept Jordy met het beetje lucht dat hij langs zijn stembanden kan drukken.

De portiers rotsvormige gezicht blijkt meer emoties te kunnen tonen dan chagrijnigheid. Als wolken voor de zon die wegdrijven, begint zijn gezicht te schijnen. De portier is ingehuurd om als menselijke honkbalknuppel opdringerige types af te poeieren. Hij gelooft dat het zijn missie van boven is om kopstoten uit te delen, het is Gods wil. Het zou een zonde zijn om zijn grootste talent te vergooien. Maar een kind zou hij nooit een kopstoot kunnen geven. Tenzij het een gillend kind in de supermarkt is.

„Pate Oman?" vraagt hij.

„Peetoom Maan!"

„Peterman?"

„Ja, Peetoom Maan." Jordy knikt enthousiast.

De portier wijst met zijn duim naar het schip.

„Yes, Peterman is here." zegt hij.

Jordy voelt met iedere ademteug kracht terugkomen. De schoenen van de portier lijken nu toch minder hoog. Hij maakt aanstalten om de loopplank op te kruipen. De portier houdt hem tegen.

„Sorry." zegt hij met spijt. „You can't come in here."

„Zeg hem dat Jordy van de Loo er is. Jordy van de Loo."

„No, sorry, you can't use the toilet either." zegt de portier gepijnigd.

Jordy kruipt met een pruillip naar de rand van de steiger en gaat er zitten. Zijn bungelende voeten hangen enkele meters boven het water. Hij kijkt omhoog naar het schip en gluurt door de patrijspoorten naar binnen. Hij ziet geen Peetoom Maan. Marcel en Junglecommando komen de steiger op strompelen en gaan naast hem zitten.

„Peetoom Maan woont hier." zegt Jordy. „Maar die meneer laat mij niet naar binnen."

Zijn vrienden antwoorden met gehijg.

Gegil op het schip. Vier bijna identiek lijkende vrouwen, met swarowski-kristal ingelegde trainingspakken, stappen boven op de loopplank. Met een alcohol glundering in de ogen roetsen ze omlaag langs de reling.

Ze geven luchtzoenen aan de portier als ze hem passeren. Zwalkend stappen ze de steiger op en zien de kinderen op de rand zitten.

„Aaaaaaaah.” zegt een vertedert. Overdreven voorzichtig laten ze zich aan beide kanten naast de jongens zakken.

„You are so cute.” zegt een van de vrouwen terwijl ze Junglecommando op zijn hoofd kriebelt. Jordy durft niet te bewegen als een van de vrouwen haar enorme dij tegen zijn kleine dij duwt. Ze glimlacht naar hem.

„What are your names, boys?” vraagt ze.

„Wat zeggen jullie?” vraagt Marcel.

„Kunnen jullie Peetoom Maan halen?” vraagt Jordy.

„What?” vraagt ze.

„Peetoom Maan.” hij wijst naar de portier. „Hij laat ons niet door.”

„Pate Oman? I don’t understand.” zegt de vrouw grinnikend naar een van haar vriendinnen.

„He asks for Peterman, don’t you get it?” zegt een ander.

„Oh! Peterman.”

„Ja.” roept Jordy. „Peetoom Maan.”

„Are you his child or something?” vraagt ze.

„He?”

„Are you his child?”

„He?”

„Are you Petermans child? Is he your father?”

Jordy begrijpt het nog niet. Hij durft niet nog een ‚he?’ te vragen. Hij knikt.

„Shall we take you to him?”

Jordy knikt weer.

De vrouwen staan op en gebaren naar de jongens dat ze mee moeten komen. Ze volgen de vrouwen naar de loopplank. De portier houdt ze tegen en schudt zijn hoofd.

„These kids, they can’t board.” zegt hij.

„But these are Petermans children.” zegt zij.

Hij schudt zijn hoofd als integere schoolmeester. Zij draait zich om en kijkt haalt haar schouders teleurgesteld op.

Marcel duwt tegen de lange benen van de vrouw. Ze verzet haar voet om het balans te vinden en stapt de steiger af.

„Aaaah.” gilt ze.

De portier grijpt haar hand vast en ze blijft op de rand staan. Jordy duwt tegen het been van de portier. Hij glijdt weg, de vrouw bungelt als een sloopkogel aan zijn arm. Twee van de vrouwen pakken de portier bij de mouw vast als hij over de rand dreigt te vallen. De overgebleven vrouw op de steiger lacht en duwt haar twee vriendinnen samen met de portier en de bungelende vrouw de steiger af en springt er zelf achteraan. Water spat omhoog als de groep het water raakt. De kinderen rennen de loopplank op. Achter zich giechelen de vrouwen in het water, ze spatten water naar elkaar.

Hoofdstuk 21

De jongens rennen over de gallerijen boven op het schip. Verderop steekt het gouden dak uit achter een mast en een draaiende radarinstallatie. Ze openen een deur en stappen op rode vloerbedekking vol met ingewikkelde borduursels van gouddraad. De muren zijn bedekt met mozaïeken die licht lijken te geven. Langs de muur staat een plank met rijen slippers en sandalen.

„Peetoom Maan?” roept Jordy. „Peetoom Maan.”

Aan de andere kant van de kamer is een deur. Jordy duwt het een stukje open en steekt zijn hoofd om de rand. Hij kijkt het zaaltje in. Door de gouden koepel in het plafond schijnen sprankelende lichtbundels op het rode tapijt en de rijk versierde bogen langs de muren.

„Peetoom Maan?” zijn stem galmt door de ruimte. „Peetoom Maan?”

Hij enige wat hij hoort is de draaiende ventilator aan het plafond. Jordy sluit de deur.

„Misschien is hij ergens anders op het schip.”

Jordy opent een andere deur in de ruimte, ze stappen de gangen in van het drijvende paleis. Ze komen langs een kombuis ter grootte van een sporthal, twee balzalen, een fitness zaal, een arcadehal, een binnenzwembad met glijbanen en golfslagbad, een helikopterdek, een oerwoud in

een kas en heel veel slaapkamers die volgens Jordys moeder ‚asociaal' zouden zijn. Er is niemand behalve een enkele kakkerlak die onder de vloerbedekking schiet.
Bij de achterkant van het schip horen ze muziek. Jazz vibreert door de muren. Ze ruiken een barbecue. Jordy opent een deur. Een bediende in een uniform, zo wit dat je sneeuwblind wordt als je er te lang naar kijkt, komt aangelopen met een dienblad vol vieze glazen, Hij stapt bijna gelijk door de open deur naar binnen.

„Thank you, sir." zegt hij als hij langs loopt.

De kinderen stappen naar buiten. Rond een zwembad op het voordek is een feest gaande. Bedienden lopen rond met dienbladen vol bruisend champagne. Vrouwen in bikini's zonnen op luchtbedden in het zwembad. Een groep muzikanten in identieke pakken speelt achter standaarden met bladmuziek.
De jongens herkennen tussen de mensen allerlei beroemdheden.
Ze zien JP Hakhoff, de biermagnaat uit Rotterdam met het hangende bullmastif gezicht, braadworsten omdraaien op de barbecue.
Aan de rand van het zwembad zit Sean Miller, de vechtsport acteur uit Amerika die bekend is van films als *Never Surrender*. In die film speelt hij een karatekampioen die door schurken in een rolstoel beland. Aan het eind van de film verslaat hij ze vanuit zijn rolstoel en door de liefde van een vrouw leert hij zijn benen weer te gebruiken. Hij won er bijna een Oscar mee. Maar dat was twintig jaar geleden. Tegenwoordig maakt hij alleen nog goedkope vechtfilms in Oost-Europa waarin de trucage zijn Parkinson moet maskeren.
De Braziliaanse modetycoon Bruno Aguiar lepelt het eigeel uit een gevuld ei. Hij was onlangs in het nieuws om een groot schandaal. Hij weigert bustehouders te ontwerpen voor vrouwen met ongelijke borsten. „Mijn creaties zijn bedoelt voor jonge creatieve energieke vrouwen van de wereld, met een passie voor het leven en lust voor luxe." zei hij in een interview. „En als je ongelijke tieten hebt, dan stop je er maar een sok in ofzo." De *Duitse Feministische Bond* eiste de daaropvolgende bomaanslagen op, gericht aan zijn kledingfabrieken in Vietnam.
Prinses Benitta van het vorstendom Santa Lucia pronkt met haar witte tijgerjong die zij met een babyflesje vol champagne voert. Ze toont zo weinig emotie en draagt zoveel make-up dat het lijkt alsof ze een wassen masker draagt.
Jordy ziet Peetoom Maan niet.

Een bediende loopt langs met een dienblad vol toastjes zalmeitjes en kaviaar. Junglecommando pakt er een met zalmeitjes af. Het lijkt net sinaasappeljam met balletjes erin. Het ruikt niet zoet. Hij kijkt zijn vrienden onzeker aan en neemt een hap. In twee happen is het weg.

„Lekker?" vraagt Jordy.

De haren op Junglecommando's armen gaan rechtop staan. Zijn gezicht kleurt groen, zoals hoe hij uit de achtbaan stapte tijdens het schoolreisje. Hij klampt zich aan Jordy en Marcel vast.

„Uhuhuhuhuhuhu." brabbelt hij.

„Wat is er?" vraagt Marcel. „Niet over ons heen kotsen, alsjeblieft."

„Uhuhuhuhuhuhuh." Junglecommando steekt zijn vinger uit richting een bubbelbad in de hoek. In het bad zitten een man en een vrouw. Ze herkennen de man. De haren op de armen van Jordy en Marcel gaan ook overeind staan. Ze klampen zich beiden aan Junglecommando.
Daar staan ze enkele minuten te trillen. Marcel is de eerste wiens geest verheldert, want hij is toch geen echte fan.
Hij trekt zich los en sleurt zijn vrienden naar het bubbelbad.
De vrouw stapt uit het water. Ze is naakt, haar borsten zijn nep. Ze zijn te rond en te vooruitstekend. Het is net of twee plastic schaaltjes onder haar huid genaaid zijn.

„Hi guys." zegt ze.

Ze loopt voorbij, de jongens kunnen door de huid de gietnaad van de borstinplantaten zien zitten. ‚RUXOS KITCHEN DESIGN 2008 - MADE IN CHINA' drukt er net naast de oksel door.
De man draait zijn hoofd naar de jongens en tilt zijn zonnebril op. De jongens hebben zich niet vergist. Het is Perry Ximenez, de acteur die *Boaz de Junglecommando* speelt.

„Boaz." piept Junglecommando.

„Yeah, that's me." zegt de acteur breed glimlachend. Hij vouwt zijn vingers tot een pistool en schiet ermee in de rondte. „I'm Boaz the Junglecommando."

Hij buigt zijn armen demonstratief voor de jongens en laat zijn grote spieren zien. De spieren liggen opvallend dood onder de huid. Net of hij zakken snoep voor later onder zijn huid bewaard. Van dichtbij zien ze de kleine lijmnaatjes van de implantaten door de huid drukken. In de tv-show is dat nooit te zien omdat hij kleren aanheeft. Junglecommando begrijpt nu waarom zijn vader zo moest lachen toen de tv-held een overduidelijk piepschuimen rotsblok optilde. Hij legt zijn hand over zijn mond om de vibrerende onderlip verborgen te houden.

„I'm really strong, you know." zegt Perry. „You want my autograph or something?" Hij pakt een pen en een foto uit het hoopje kleren naast het bubbelbad. Hij krabbelt een handtekening en duwt het in Junglecommando's handen en knipoogt.

Junglecommando draait zich om en loopt weg met een vlak gezicht.

„You're welcome." roept Perry achter hem aan.

De jongens volgen Junglecommando tot de andere kant van het dek. Een traantje glijdt langs zijn neus. Hij gaat zitten, trekt zijn Boaz de Junglecommando schoenen uit en houdt ze over de rand.

„Wat ga je doen?" vraagt Jordy.

„Boaz is helemaal geen junglecommando." zegt hij. „Maar een supersukkel, *een pikkelikker*."

Jordy lacht.

„Boaz de Junglecommando is toch voor kleine kinderen." zegt hij.

Junglecommando laat de schoenen vallen. Hij kijkt over de reling, ziet ze door de lucht tollen en met een bescheiden plons het water raken. Ze drijven op de luchtkamers in de zolen.

Met een melancholieke blik in de ogen ziet hij de schoenen richting Noord-Afrika waaien.

„Dat ik kon geloven in zoiets neps." zegt hij. „Wat kinderachtig."

Marcel aait hem over de rug.

„Je hoeft je niet te schamen." zegt Marcel. „Ik heb zelf jaren in Sinterklaas geloofd."

Eric duwt hem van zich af.

„Hij bestaat wel!"

„Weet u waar Peetoom Maan is?" vraagt Jordy aan een voorbij lopende bediende.

„Pate O'man, sir?" vraagt de bediende.

„Ja, Peetoom Maan."

„Pate Oman? Pate A Mahn…Peter Mahn….Man? Do you mean Peterman, sir?"

„Ja, Peetoom Maan." Jordy glimlacht.

„This way please, sir." De bediende gebaard hem te volgen.

Jordy en Marcel volgen de bediende. Junglecommando blijft rouwend naar de horizon staren.

„Junglecommando." roept Jordy. Junglecommando reageert niet. „Eric?" Eric komt achter ze aan. Jordy voelt dat zijn bilnaad en handjes klam zijn. Zijn hart ratelt op een ongezond hoog toerental. De bediende escorteert ze tussen de mensen door. Geen lijkt op Peetoom Maan. Een aantal mannen zitten rond een tafel bij het zwembad, onder een parasol. Een van de mannen heeft zijn overhemd een stukje open, een rossige bos borsthaar ontsnapt.

„Mister Peterman? These children like to see you."

De man met het borsthaar draait zich naar de kinderen.

„Can I help you?"

Jordy kijkt om zich heen. Zijn vrienden kijken naar hem.

„Is there anything wrong?" vraagt de man.

„Dit is Peetoom Maan niet." zegt Jordy. „Waar is Peetoom Maan?"

„I'm Peterman." zegt de man.

„This is Peterman, sir." zegt de bediende.

„Nee-hee. Dit is Peetoom Maan niet. Waar is de echte Peetoom Maan? Ik wil Peetoom Maan!"

„I'm Peterman. What's the problem?"

„Peetoom Maan." gilt Jordy. „Peetoom Maan."

Hij laat zich schreeuwende op de grond vallen en begint over de vloer te rollen. De mensen kijken elkaar verontrust aan.

„Please be quiet." fluistert de bediende terwijl hij onderdanig buigt naar de aanwezigen.

„Ik wil Peetoom Maan zien." gilt Jordy.

„Please, sir."

Bediendes komen aangerend en proberen het kind te pakken. Jordy beweegt zo wild over de vloer dat ze hem niet durven te pakken. Bang dat hij hun schone uniformen bederft.
Zware voetstappen doen het houten dekvloer trillen. De druppelende grote portier drijft de mensen uiteen als een kudde schapen. De portier, met twintig kilo zeewater en twintig soorten alg in zijn kleren, grijpt Jordy bij de benen en sleept hem mee.
Jordy grijpt naar alles wat hij kan om te blijven. Hij pakt een tafelpoot. De portier is sterk, Jordy trekt de tafel omver. De tafellakens kleuren rood van de wijn. Glazen exploderen op de vloer.

„Peetoom Maan, waar is Peetoom Maan?" schreeuwt Jordy.

Hij steekt zijn vingers tussen de naden van de planken op het dek. De portier sleept hem te snel mee om grip te vinden. Terwijl hij zijn weg vind naar de loopplank ziet hij JP Hakhoff aan een braadworst knagen.

„Sorry jongen." roept Hakhoff. „Er zijn geen Peetoom Manen aan boord, je vergist je."

De portier tilt Jordy aan de benen op en gooit hem over de schouder. Met een paar stappen van lange benen legt hij Jordy beneden op de steiger neer.
Een stel bedienden begeleiden zijn vrienden naar beneden.

Hoofdstuk 22

„Wat gaan we nu doen?" vraagt Marcel.

Jordy haalt zijn schouders op en kijkt om. Hij ziet de portier nors hun kant op kijken.

„Ik heb honger." zegt Marcel.

De anderen hebben ook honger. Ze lopen de steiger af en lopen de Boulevard Albert 1er op. Het schiet hem te binnen waarom hij de omgeving herkent.

„Nu weet ik waarom deze plaats mij bekend voor kwam." zegt hij. „Wij zijn niet in Marseille, dit is Monaco. De Formule 1 is hier elk jaar." Hij wijst naar de omgeving. „Hier is de start en finish. En daar doen ze hun pitstop en daar gaan ze de tunnel door."

„Dan moeten we dus verder lopen." zegt Jordy.

Langs de weg zien ze aan een lantaarnpaal een onweerstaanbaar symbool hangen: Een grote gele M op een rood vlak, met een pijl in een richting. Als bloedhonden volgen ze het spoor.
Ze volgen de pijl en komen in de straat daarna nog zo'n bord tegen. Ze volgen dat bord en komen bij een rotonde uit. Daarna komen ze weer bij een rotonde. Daarna komt nog weer een rotonde. En daarna vinden ze nog een rotonde. Nog een rotonde, nog een rotonde, nog een rotonde en nog een rotonde. Daarna komen ze er achter dat ze steeds tussen dezelfde twee rotondes heen en weer lopen.
Ze lopen langs de grote rots waar het casino van Monte Carlo staat en komen uit bij een kleinere jachthaven. Aan het water staat een rood gebouw. Een vergulde M, ingelegd met glinsterende Swarovski kristallen, glimt verblindend in de zon.
Een portier met handschoentjes aan opent de voordeur voor ze. Ze stappen naar binnen op het rode tapijt. Een werknemer staat naast de ingang klaar, met een stofzuiger. Zodra de jongens richting de balie lopen komt de werknemer achter ze aan, zuigt hun spoor stofvrij en veegt de voetstappen uit het tapijt.
Dit restaurant is een McDonalds zoals ze nog nooit gezien hebben. Oliesjeiks zitten met hun familie friet en hamburgers te eten vanaf Chinees porselein, aan mahoniehouten tafels. De dochter van Britse entrepreneur Nigel Stratford vindt een ketting met diamanten in haar happymeal. Een werknemer is ingehuurd om naast de tafel met een kwastje saus op de frietjes te smeren.

De jongens kijken over de balie de keuken in. Gewoonlijk zwoegen puisterige werknemers in een zweterige keuken om al dat eten op tijd geassembleerd te krijgen. Hier steekt een kok een thermometer in één van de frituurpannen die ieder voor een individueel frietje is gereserveerd. Harige houthakkers in kokskleding slaan met mokers de hamburgers mals.

„Happy meal." zegt Jordy terwijl hij zijn vrienden en zichzelf aanwijst.

De verkoper knikt en gebaard naar zijn collega's in de keuken die gelijk aan de slag gaan.

„C'est six mille euro." zegt de verkoper en hij wijst naar het display van de kassa.

Jordy kijkt nauwelijks en pakt de pinpas van zijn moeder. Hij steekt het in de gleuf van het pinapparaat en toets de code in. Het pinapparaat maakt een kreunend geluid en Jordy trekt de pas eruit. De verkoper kijkt hem verward aan en wijst het apparaat aan. Jordy steekt de pas er weer in

en toets de code in. Het apparaat maakt een kreunend geluid. De verkoper schudt zijn hoofd en tikt op het display. ‚6000 euro', staat er.
Jordy kijkt omhoog. Boven de balie hangen informatieborden met foto's van de menu's en de prijzen. ‚Happy Meal € 2000,-' Big Mac Menu € 3000,- Big Tasty avec bacon € 4000,- De rietjes voor frisdrank kosten € 300 per stuk, een juwelensmid slaat in de keuken rietjes uit een rol goudfolie.

„Ik heb honger." zegt Marcel. „Komt er nog wat?"

„Mijn ouders hebben niet genoeg geld op hun rekening, denk ik. Het is erg duur hier. Is er geen andere plaats om eten te halen?"

„Mijn ouders zeggen altijd dat Frankrijk een duur land is. Dus neem dan iets goedkopers. Deze bijvoorbeeld, patat met saus."
Marcel wijst op de menukaart het goedkoopste gerecht op de menukaart aan: ‚La Pommes-Frites Sauce', voor € 200,-.

„Dat is patat met saus?" vraagt Jordy.

„Pommus-Frietus betekend patat, en sau-ze betekend saus."

„Het is goed dat jij Frans kunt."
Jordy wijst het gerecht aan op het menu. De verkoper fronst zijn wenkbrauwen tot ze bijna over de ogen vallen.

„C'est tout?" vraagt de verkoper.
Jordy knikt. Hij steekt de pinpas in het apparaat en typt de code in. Een opgewekte melodie komt uit het apparaat. De verkoper grijnst en haalt zijn schouders op. Hij pakt een dienblad en legt er drie kuipjes mayonaise op.
De jongens blijven een tijd staan, wachtend op de rest van de het gerecht. De verkoper helpt andere klanten. Een kwartier later krijgt een andere klant friet bij zijn gerecht, terwijl de jongens nog steeds met hun kuipjes mayonaise blijven zitten.
Marcel onderbreekt dringt voor een stel bestellende klanten.

„Pommes-Frites." zegt hij terwijl hij naar hun kale dienblad wijst.

„Sauce." zegt de verkoper.
Marcel wijst naar de bakkende frietjes in de keuken en naar het dienblad. De verkoper knikt beleefd en richt zich op de andere klanten.

„Misschien moet je de patat zelf halen?" vraagt Eric.
Marcel pakt de friet van het dienblad van de andere klanten af. De verkoper zet de friet beleefd glimlachend terug. Zo gaat de friet een aantal keren heen en weer. Tot de verkoper het dienblad optilt tot Marcel er niet bij kan. Marcel kijkt hem vuil aan.
De verkoper geeft het dienblad aan de klant, drukt op een knop onder balie en zegt wat dingen in een microfoon. Naast de toiletten schuift een deur geluidloos open. Twee Ronald McDonald clowns glippen naar buiten. Ze lachen zo uitbundig dat het beangstigend is.
Hun opdringerige knipogen vinden hun weg naar de kinderen, tot ze heel dichtbij staan.

„Ho ho ho ho ho ho!" zeggen de clowns op hoge toon en met ronde lippen.
Jordy pakt het dienblad met mayonaise van de balie. De clowns drijven ze naar een tafel in de hoek.
In tien minuten likken de jongens de mayonaisekuipjes leeg.
Ze stappen naar buiten. Aan het einde van de straat vinden ze een wegwijzer. MARSEILLE 70 km.

Hoofdstuk 23

De ouders van Jordy lopen door het centrum van Malmedy. Al enkele uren lang laten ze foto's van de kinderen zien aan voorbijgangers. Niemand van de ondervraagden herkent de kinderen. En als ze de kinderen wel herkennen dan hebben ze zich vergist. Een bedelaar zegt ze te herkennen omdat hij hoopt geld af te persen. Een demente vrouw herkent haar overleden zoon in de foto, en beweert dat de drie jongens inmiddels ‚het land van de glimmers' verlaten; haar begeleider neemt haar mee voor ze het kan uitleggen. Een jongen in opzichtige merkkleding zegt ze gezien te hebben, maar dat zegt hij alleen omdat hij Jordys moeder wil versieren.

Met blijvende motivatie spreken ze mensen aan tot het punt dat ze sommige mensen twee keer aanspreken. Al hebben de ouders noch de andere zoekenden een teken van de kinderen gevonden.

„Schat, ik krijg een beetje honger." zegt de vader. „Zal ik ook voor jou halen?"

„Ja, goed." zegt zij.

De geur van versgebakken brood lokt hem naar een bakkertje op de hoek. Hij stapt naar binnen en ziet de gevulde vitrine naast de toonbank. Honderden taartjes, koeken en broodjes liggen naast elkaar. De krokante korsten glimmen in het tl-verlichting. Een stel puntjes met ham, kaas, tomaat en ei, ligt precies in het midden. De plakjes ei gluren als een stel ogen tussen tussen de naad van de broodjes naar buiten, ze maken hem nieuwsgierig.

„Those breads, please." zegt hij terwijl hij ernaar wijst.

De verkoopster glimlacht en pakt de puntjes uit de vitrine. Ze verpakt ze in bruin papier en draait er een rood lintje om. De vader pakt zijn pinpas en wuift het in haar gezichtsveld. Ze knikt en hij steekt de pas in het pinapparaat.

Hij tikt de code in. Het apparaat maakt een kreunend geluid. Ze verkoopster schudt haar hoofd. INSUFFICIENT FUNDS, staat op het groene lcd-schermpje.

Hij probeert het nogmaals, en nogmaals, en nogmaals. Hij zucht.

„I'm sorry, very sorry." zegt hij.

Met vlekken in zijn nek stampt hij de winkel uit. Hij begrijpt het niet. Hoewel het al bijna twintig dagen geleden is dat zijn loon is gestort, lijkt het onmogelijk dat er te weinig geld op de lopende rekening staat.

Buiten pakt hij zijn smartphone en gaat tegen een hoog tarief het internet op. Hij meld zich aan op de website van de bank. Na enkele menutjes en aanmeldschermen bereikt hij het telebankieren. De lopende rekening staat vier euro en drieënvijftig cent in het rood. Hij klinkt door naar het rekeningoverzicht terwijl hij zich afvraagt of een oplichter zijn creditcard gegevens misbruikt. Wat mogelijks is, gezien zijn lidmaatschap van schimmige pornowebsites.

REKENINGOVERZICHT

- MCDONALDS MONACO - AV. ALBERT II - 600 EURO AF 10-05-2015
- R. VORSTER AUTOGRAPH SERVICE - CAP MARTIN - 1000 EURO AF 10-05-2015
- KINDERBIJSLAG MEI 2015 - 173,75 EURO BIJ 09-05-2015
- TANKSTATN SELFSERVICE ZAVENTEM-KORTENBERG - 78.97 EURO AF 09-05-2015
- TANKSTATION CASTR BEVERKOOG ALKMAAR - 43,75 EURO AF 09-05-2015
- PETE4RD E JONG DECLARAIETGELD JE WEET - 55 EURO BIJ 08-05-2015
- LIDL SUPERMARKTEN AMSTERDAMNOORD - 66,53 EURO AF 08-05-2015
- CONTRIBUTIE FRENKIES FITNESS MEI - 45 EURO AF 08-05-2015
- ENIOS VERZEKERINGSPREMIE - 256 EURO AF 07-05-2015

Hij zoekt een website met de kaart van Europa op en typt CAP MARTIN. Een satelietfoto van een Zuid-Franse kaap aan de Côte d'Azur verschijnt in beeld. Met zijn duim scrollt hij over de omgeving en ziet dat het slechts enkele centimeters van Monaco ligt.

De vader rent naar de moeder.

„Ze zijn in Zuid-Frankrijk."

Ze rennen naar de auto, stappen in en programmeren hun navigatiesysteem richting Monaco.

Hoofdstuk 24

F. Dreyfuss, psychologue, staat op het messing naamplaatje naast de deur. Fritz Conti, drieënnegentig jaar oud, stapt naar buiten, opgedroogde tranen staan op zijn wangen. Hij zet iedere stap voorzichtig en kijkt uit dat zijn wandelstok niet tussen de tegels blijft steken.

Zijn chauffeur staat te wachten tegen de limousine. Hij houdt de deur voor zijn baas open. Fritz laat zich op de achterbank zakken. De chauffeur stapt in en rijdt weg.

„Georg, my dear Georg, I'm so glad to see you." zegt Fritz. „It has only been forty five minutes, but it…" Hij pakt een zakdoekje uit zijn borstzak en dept de opborrelende tranen weg.

„All you allright, mister Conti?”

„Yes, yes, I’m fine, Georg. I just realized my whole life has been a lie. I have never been myself, never. Never one moment.” Hij kucht onheilspellend.

„Shall I take you to the Madame’s for some sweet young girls, mister Conti? I’m sure they will cheer you up.”

„No, no, no, Georg. I want to grow up now, I never wanted to grow up. I pray to God I still can.”

Hij vouwt zijn handen samen en kijkt onderdanig omhoog.

„What are your plans, sir?” vraagt de chauffeur.

„I want to be a giver for once.”

Zwijgend rijden ze verder door de straten.

„What if I was a father, Georg? Could you imagine that, me having a child?”

„Pardon me, sir.” zegt de chauffeur. „At this age?”

„There has to be a way.”

Jordy, Marcel en Eric lopen over de hoofdweg, die in een wisselende helling de berg over gaat. De grens van Monaco naar Frankrijk loopt tussen een banketbakker en een parkeergarage, ze stappen er overheen. De spieren in hun benen hebben niet veel zin meer om de jongens verder te lopen. En Eric vindt het niet fijn om op zijn sokken te lopen. Volgens het laatste bord langs de weg is Marseille nog 65 kilometer ver.

„Zijn we er al bijna?” vraagt Eric.

„Nee.” zegt Jordy.

„Zijn we er al?”

„Nee.”

„Is het daar, is het daar al?” Hij wijst naar een stel gebouwen in de verte.

„Nee, het is nog vijfenzestig kilometer.”

„Niet lang meer, gelukkig.”

„Wel lang.” zegt Marcel.

„Ik weet niet wat jij lang vind, maar vijfenzestig kilometer is niet ver hoor. Één kilometer is honderd stappen dus het is nog vijfenzestighonderd stappen.”

De andere twee weten niet zo zeker dat honderd stappen al een kilometer is. Ze willen het wel geloven.

Eric telt zijn stappen. Na tweehonderd en dertien, aan het einde van de straat, raakt hij de tel kwijt en begint hij opnieuw. Bij negenhonderd en zevenendertig is hij moe van het lopen én van het tellen.

„Zijn we er al?” vraagt hij.

„Nee.”

„En die gebouwen daar, zou dat het niet kunnen zijn?”

„Nee, houdt je mond eens.”

„Ik vraag het alleen maar.”

„Je merkt het vanzelf als wij er zijn.”

Marcel gaat aan de rand van de straat zitten en trekt zijn schoen uit. Hij tilt het inlegzooltje op en schudt een steentje uit de schoen. Hij trekt de schoen aan en blijft zitten. Hij geniet van de rust.

„Misschien kunnen wij *liften*.” zegt hij.

De andere twee kijken rond, of ze ergens liften zien.

„Liften is aan auto’s vragen of je mee mag rijden.”

Hij staat op en gaat langs de rand van de weg staan.

„Kijk, je gaat hier staan.” zegt hij. „En steekt je duim op naar auto’s.” hij steekt zijn duim op. „Het is een soort geheim teken dat alleen autobestuurders snappen.”

De andere twee gaan ernaast staan en steken hun duimen omhoog.

De limousine rijdt de straat in. Fritz ziet drie jongetjes hun duim opsteken langs de weg.

„Stop, Georg, stop now.” roept Fritz.

De chauffeur parkeert de auto naast de jongens.

„They are my children now. Three boisterous young boys, they remind me of myself. See if you can buy them.”

De chauffeur stapt uit. Terwijl de jongens nieuwsgierig naar de grote auto kijken spreekt de chauffeur ze aan.

„Bonjour!" zegt hij.

„Hallo meneer." zegt Marcel. „Gaat u naar Marseille?'

„Oui." zegt de chauffeur.

Hij opent de deur en duwt de jongens teder de auto in. De jongens kijken nieuwsgierig de auto door. De chauffeur stapt in en rijdt weg.

De bejaarde man kijkt ze vertedert aan.

„Gaat u ook naar Marseille?" vraagt Marcel.

„They are adoreable." zegt Fritz. „Do you know what they are saying, Georg?"

„Don't know, mister Conti."

Fritz gaat op de rand van de bank zitten en leunt naar de jongens toe. Hij glimlacht.

„Hello. I am Fritz and from now on I am your father."

De jongens kijken gefascineerd naar Eric. Hij heeft een knopje ontdekt waarmee hij de stoel kan laten trillen. Ze lachen en laten hun eigen stoelen ook trillen. Fritz stoort zich er niet aan, ze trillen op een frequentie die hij al veertig jaar niet meer kan horen.

„They are so cute, I could nibble on them." zegt hij. „They remind me of myself, when I was young. I could enjoy myself with anything."

De auto rijdt een grote autoweg op. Monaco verdwijnt in de achteruitkijkspiegels. De wegen kronkelen door het landschap. Voorbij een klein stadje draait de limousine een oprijlaan op. Een imponerend kasteel staat enkele kilometers verder op een heuveltop.

„Ik weet een mop." zegt Jordy. „Trek eens aan mijn vinger."

Hij strekt zijn vinger uit naar de oude man.

„Aren't they adorable?" vraagt hij. „Look at that tiny little finger, how cute. It reminds me of the finger I had, when I was young." De man pakt de vinger vast.

Jordy gaat op één bil zitten en perst. Een geur van dood vlees vult de auto, alsof een tropisch bloem in bloei staat. Vliegen omcirkelen de auto. De kinderen gieren van het lachen.

„Stop, Georg." zegt Fritz met dichtgeknepen neus. „They remind me of myself a bit too much. I think I'd rather have a cat. Get rid of them."

De chauffeur remt, stapt uit de auto en opent de deur. De jongens stappen naar buiten en kijken om zich heen. Ze staan op een pad in het bos. Het enige wat ze horen zijn fluitende vogeltjes.

„Zijn we in Marseille?' vraagt Marcel.

„Weet niet." zegt Jordy.

De chauffeur rent terug de auto in en rijdt weg.

Jordy trekt een pruillip.

„Zo flauw was die mop toch niet?"

„Het was echt een leuke grap." zeggen Marcel en Eric.

Hoofdstuk 25

Ze lopen terug over de weg waarvan ze gekomen zijn. Na enkele honderderden meters borrelen hun magen in maagtaal dat ze gevuld willen worden. Hun benen klagen in beentaal dat ze willen rusten. Hun konten vragen in konttaal dat ergens op willen zitten.

De zon ligt aan de horizon en kleurt het landschap oranje. De schaduwen zijn donkerder en langer gerekt dan ooit kan tijdens de dag.

Marcel stapt van de weg af en kijkt tussen de bomen. In de verte suist een autoweg.

„Als de hoofdweg die kant op is." zegt hij. „Dan kunnen wij hier afsnijden."

De andere twee kijken het bos in. Door de dichte begroeiing kunnen ze niet verder dan enkele meters zien.

„Kunnen wij niet gewoon de weg aflopen?" vraagt Eric.

„Het scheelt een stuk."

„Maar het is daar donker."

„Van mij mag je omlopen, bangeschijter. Ik ga deze kant op."

Ze stappen het bos in. Bij iedere stap die ze zetten springen wolken met krekels weg. Ze breken en vertrappen een pad door de dichte begroeiing en de weg verdwijnt achter ze.

„Weet je zeker dat we afsnijden?” vraagt Eric. Hij voelt scherpe takjes door het gat in zijn sok kriebelen.

„Deze kant op. Het is niet ver meer.” Het gesuis in de verte lijkt iets luider.

Om hen heen horen ze takjes kraken. Eric denkt een versleten tuinslang te zien liggen. Hij kijkt weg en als hij weer kijkt is het weg.

Achter een groep struiken horen ze de weg suizen. Ze duwen de bladeren opzij. Er stroomt een open rioolbuis, het suist alsof er auto’s voorbij rijden.

Met een rood gezicht gebaard Marcel om door te lopen.

„Deze kant, wij zijn er bijna.”

„Kunnen wij niet beter terug gaan?” vraagt Jordy.

„Bangeschijters, dat zijn jullie.”

Ze lopen om de rioolbuis heen en lopen een nog dichter begroeit bos in. De takken striemen langs hun gezicht. De branderige haren van brandnetels laten tientallen jeukende blaasjes achter op hun armen.

Terwijl Jordy en Marcel ontspannen door de begroeiing beuken, kijkt Eric uit waar hij zijn stappen zet. Hij ziet zijn vrienden steeds verder voor hem uit lopen. Tot hij slechts de capuchon van Marcel achter een struik ziet verdwijnen. Zonder te kijken waar hij zijn voeten zet haast hij zich tussen de bladeren door.

Zijn voet glipt in wat misschien een konijnenhol is. Hij struikelt en valt voorover. Het is alsof iemand een nijptang op zijn teen zet.

„Au.” gilt hij. „Wacht, jongens.”

De bossen met takken breken zijn val. Hij kan zichzelf makkelijk recht hijsen. Zijn voet brandt. Uit het holletje kruipt een bruine spin, net een viool met pootjes. Eric voelt de haren op zijn armen rechtop springen.

Hij beukt zich tussen de bladeren en vindt Jordy en Marcel aan de rand van een open plek. Een huis staat tussen de bomen. Het dak is ingezakt als de rug van een oud-paard. Brandnetels groeien door de gebroken ramen naar buiten.

„Ik denk dat ik gebeten ben door een spin.” zegt Eric.

Hij hinkt naar een boomstronk en gaat erop zitten. Hij trekt zijn sok uit. Op zijn grote teen staan twee kleine rode puntjes. Het jeukt.

Hij heeft het gevoel dat er iemand op zijn maag staat. Hij buigt voorover. Zijn slokdarm schakelt in zijn achteruit. Een korend geluid, groene gal spettert uit zijn mond.

„Je ziet een beetje bleek.” zegt Jordy.

Eric’s onderlip bibbert.

„Ik ga dood.” piept hij.

„Welnee.” zegt Marcel. „Laatst hoorde ik op tv dat maar heel weinig spinnen giftig zijn.”

„Dan moet net een giftige mij bijten.”

Marcel grinnikt en stapt het bos in. Hij schudt wat struiken door elkaar en pakt een zelfde spin van de grond. Hij laat het de anderen zien. De spin trippelt met zijn pootjes over Marcel’s hand.

„Het is niet gevaarlijk, kijk.” zegt hij terwijl hij de spin teder aan het achterlijf kriebelt. „Ik kan het gewoon aaien.”

Jordy pakt de spin over en bekijkt de het. De spin doet hem denken aan een grotere variant van die spinnen die in de kruipruimte lopen. De spin tilt zijn voorpoten defensief op en zet zijn tanden in zijn ringvinger.

„Au.” gilt Jordy terwijl hij de spin op de grond schudt. „Dat doet echt pijn.”

Marcel lacht en pakt de wegvluchtende spin van de grond.

„Jullie zijn echt watjes.” zegt hij terwijl de spin aait. „Kijk eens wat een lief spinnetje wij hier hebben.” Hij voelt de tanden van de spin in zijn vel grijpen. Hap.

„Au.” gilt hij. Hij stampt met zijn voeten naar de spin. „Rotspin. Gore stommerd!” Het diertje trippelt weg in het hoge gras.

„Laten wij terug gaan.” zegt Jordy terwijl hij aan zijn jeukende hand krabt.

„Nee, laten wij even wachten.” zegt Marcel, druppels zweet rollen over zijn voorhoofd. „We kunnen even rusten.” Eric knikt beamend.

Ze gaan alledrie op de boomstronk zitten. De voet van Eric lijkt dikker dan normaal. Marcel en Jordy vergelijken hun handen. Hun gebeten hand lijkt groter dan de andere.

De zon zak achter de horizon. Gekleurde lichten knipperen voor hun ogen alsof ze omringt zijn door kermisattracties.
In de verte klinkt een diepe kreun. Twee grote ogen kijken tussen de bladeren naar de jongens. Een beest zo groot als een auto kruipt uit de bosjes.
Ze springen op en rennen weg. Ze horen en voelen zware voetstappen achter zich aan.
Marcel trapt de vermolmde voordeur van het huis in. Ze glippen naar binnen en duwen een halfvergane kast voor de deur. De enorme tong van het dier schraapt over de buitenkant van de deur.
Zwaar ademend lopen ze huis in, het is donker als een grot.

„Misschien is er een achterdeur." zegt Jordy.

Marcel vindt een zaklantaarn op de grond. Er zit nauwelijks stroom in de batterijen. Met het bescheiden lichtpuntje verkennen ze het huis. De resten van meubilair zijn over de vloer verspreidt. Lege drankflessen, chipszakken en stompjes van joints liggen overal. In de open haard liggen verkoolde kranten.
Ze lopen door de keuken, een lang verlaten wespennest hangt tussen de keukenkastjes. Marcel pakt de deurklink van de achterdeur vast. Een grote schaduw loopt langs de deur. Een diepe kreun schrikt ze allen terug naar de woonkamer.
Om het huis horen ze het gesnuif van meer beesten.
Ze gaan op de bank zitten. Schuimrubber steekt door slijtplekken naar buiten.
Naast een stapel beschimmelde boeken ligt een pakje lucifers. Marcel heeft vaker fikkie gestookt. Hij scheurt de bladzijden uit de boeken en gooit het in de open haard. Hij strijkt de lucifers langs het doosje. Ze zijn vochtig en sommige breken. Een van de laatste ontbrandt. Het vuur vreet aan het papier.
Met een paar proppen papier en een paar planken hardboard en mdf, hebben ze een knetterend vuur. Terwijl de vlammen omhoog likken horen ze vogels paniekerig met hun vleugels klapperen in de schoorsteen. Een vogelnest valt in het vuur. Eieren barsten, hun inhoudt spoelt al kokend over het vuur uit tot het in een groot spiegelei met een bruine dooier verandert.
Met een stuk karton schraapt Marcel het ei op en ruikt eraan.

„Durft iemand een hapje te nemen?" vraagt hij.

Hun magen zeggen *ja,* maar hun smaakpapillen zeggen *nee*. Marcel neemt een hapje en proeft.

„Gadverdamme." zeggen Jordy en Eric.

„Willen jullie echt niet?"

Ze schudden hun hoofd. Marcel eet het ei op.

Jordy krabt aan zijn opgezwolle hand. Om de beet heeft zich een witte ring gevormd. Hij kijkt op en ziet regenboog kleurige vormen over de muren kruipen. Hij kijkt opzij. Eric staart verward voor zich uit, hij glimt, al zijn poriën open lijken te zijn opengezet. Waar zijn voet zat zit nu een olifantenpoot. Marcel hangt duf tegen de leuning, rozig van de warmte en zijn maaltijd. Zijn ogen staan half open, maar het is niet duidelijk of hij slaapt of wakker is.
Jordy bedenkt zich hoe fijn het zou zijn om zijn ogen te sluiten. Hij laat zijn oogleden omlaag zakken en besluit dat hij ze beneden laat. De laatste gedachte voor hij in slaap valt gaat over het ontmoeten van Peetoom Maan. Daarna zakt hij in slaap.

Het vuur knettert door de nacht. De kamer is verzadigt van warmte, maar Jordy steekt zijn handen onder zijn oksels voor verwarming. Hij ademt zwaar en probeert bewust zijn maaginhoud binnen te houden. Hij opent zijn ogen. Eric trilt naast hem, een spoor kwijl stroomt uit zijn mond. Alleen Marcel slaap ontspannen.
Jordy kijkt naar zijn hand. Het lijkt een ballon die op knappen staat. Hij kan de vingers nauwelijks bewegen. Hij hoort iets schrapen.
Het gat van deur naar de hal is een zwarte vierhoek. Vanuit de schaduw gluren twee goedaardige ogen naar hem. Daaronder hangt een snor. Een gierend orgel speelt in de verte.

„Wie is daar?" mompelt Jordy.

De ogen lachen.

„Jordy, ik ben het." fluistert iemand.

Jordy kijkt naar zijn vrienden, of ze een grap met hem uithalen. Hun borstkas gaat in een regelmatig tempo langzaam op en neer.

„Wie is daar?”
„Wie denk je dat ik ben?”
„Ja…euhm…ja…” Jordy haalt zijn schouders op.
„Ik ben het, Peetoom Maan.”
„Peetoom Maan? Je neemt mij niet in de maling?”
„Alsof ik jou in de maling zou nemen, Jordy. Zo’n scheettalent als jij.”
„Peetoom Maan! Ik ben je grootste fan. Ik ben gekomen om bij jou in training te gaan.”
„Je kunt beter naar huis gaan, Jordy.”
„Maar ik ben helemaal uit Nederland gekomen. Hoe kan ik ooit een wereldberoemd scheter worden en aan borsten zitten?”
Peetoom Maan lacht.
„Je vindt mij nooit.”
„Peetoom Maan?” roept Jordy meerdere keren. Maar het enige wat hij hoort is het gesnuif van de beesten buiten. Dan valt hij in slaap.

Hoofdstuk 26

Jordy opent zijn ogen en ziet twee billen voor zijn gezicht. Marcel grinnikt, zijn sluitspieren flapperen in de wind.
„Hij is wakker.” zegt Eric.
De ochtendzon schijnt door de ramen. De snuivende beesten lopen nog om het huis. De dieren kijken loom uit hun ogen, hebben gele kaartjes in hun oren en kauwen op gras.
„Boe.” zegt een van de dieren.
Jordy staat op. Hij heeft moeite rechtop te staan, maar hij voelt zich beter dan gisteravond. Hij stapt de hal in. Op de rand van de trap ligt een bekraste leesbril zonder pootjes. Op een kastje naast de trap ligt een vergeelde krant met een horizontale langwerpige vlek erop.
„Tegen wie praatte je vannacht?” vraagt Eric. „Je brabbelde wat over Peetoom Maan tegen iemand.”
Jordy rilt.
„Niet waar.” zegt hij.
„Misschien beeldde ik het mij alleen maar in.” zegt Eric.

Marcel kijkt door het raam in de achterdeur. Aan de achterkant van huis strekt de open plek in het bos zich enkele honderden meters uit tot aan een boerderij. Een groep nieuwsgierige koeien komt rond de deur staan.
Ze stappen naar buiten. Eric hinkt achter ze aan. De koeien volgen ze snuffelend. Ze ontwijken koeiendrollen. Hoe dichter ze bij de boerderij komen, hoe harder de autoweg nabij suist.
„Zie je wel dat dit een afsnijweg is.” zegt Marcel.
Ze klimmen over het hek, het erf van de boerderij op. Kippen flapperen aan de kant. Vanaf de oprijlaan zien ze auto’s voorbij razen.
Ze lopen de oprijlaan af. Een onverharde weg ligt paralel aan een autosnelweg. Marcel stapt over de vangrail en steekt zijn duim op. Auto’s toeteren. Hij heeft moeite rechtop te staan in de turbulentie van voorbijrazende vrachtauto’s.
„Sortir de la route, imbécile.” schreeuwt iemand uit een raam, hij steekt een middelvinger op.
„Krijg de klere, pikkelikker.” schreeuwt Marcel.
Hij heeft niet zoveel boze en afkeurende gezichten gezien sinds hij met kerst op zijn tantes nieuwe vloerbedekking overgaf nadat hij een kerstkransje uit de boom had opgegeten. Hij wist niet dat ze zó zuinig was dat ze al tien jaar lang de kransjes bij de kerstballen op zolder bewaarde.
Hij stapt over de vangrail.
„Ik heb honger.” piept Eric.
In de verte steekt de spits van een kerktoren boven de bomen uit. Ze lopen over het pad richting het dorpje.

Tussen de weilanden liggen de middeleeuwse straten van Saint Druon-du-Eth. Op de hoek van het marktplein schaken een stel bejaarde mannetjes met grote baarden. De jongens steken de straat over om ze te ontwijken. Jordy was ooit lastig gevallen door een bejaarde Alzheimerpatient die hem ongevraagd vertelde over Kees Kaas die altijd kaas at zeventig jaar geleden. Het traumatiseerde hem nog erger dan die keer dat hij door de valse chihuahua van tante Ingrid gebeten was.
Tegenover de kerk staat een supermarktje. De logo's van de keten zijn onleesbaar vervaagd. Naast de deur hangt een kaart met ijsjes, de kleur rood is uit alle foto's verdwenen en de prijzen staan nog in Francs aangegeven.
De jongens stappen naar binnen.
„Bonjour." zegt de vrouw achter de toonbank.
„Hallo." zeggen de jongens.
In het tl-licht heeft haar witte haar een blauwe tint. Ze drukt een sigaret uit en steekt gelijk een nieuwe aan.
Ze lopen gelijk door richting de snoepafdeling.
„Puis-je vous aider, messieurs?" roept ze.
Gulzig rukken ze zakken snoep uit de schappen. Jordy pakt alleen snoep met fruitsmaak, want hij weet dat in fruit vitaminen zitten, en die mag hij volgens zijn vader niet missen. Daarna lopen ze naar de dranken afdeling en pakken ieder een fles cola. Met hun armen vol lopen ze naar de kassa.
„Quel délicieux bonbons." zegt ze op kinderlijke toon.
De jongens storten de spullen op de toonbank. Ze pakt een kladblok en schrijft de prijzen op van de artikelen. Met een rekenmachine telt ze prijzen op. Ze trekt een streep onder aan het kladblok.
„Douze euro et quarante, s´il vous plait." zegt ze.
De jongens kijken haar aan als een stel honden die hun baasje niet spannen. Ze houdt ze de rekening voor. Twaalf euro en veertig cent.
Jordy pakt zijn moeders portemonnee en haalt er de pinpas uit. Ze schudt haar hoofd.
„Vous ne pouvez pas payer par voie électronique. Espèces seulement."
Jordy houdt de pinpas omhoog. Ze schudt haar hoofd en duwt de pas weg.
„En espèces seulement."
Ze opent de kassa en pakt er briefjes en munten uit. Ze wijst ernaar.
Jordy pakt in de portemonnee en stort het muntenvakje leeg naast de kassa. De vrouw zoekt er een aantal munten uit, en weegt af wat er voor te koop is. Ze schudt haar hoofd.
Jordy telt het geld. Een loopje door de winkel zegt hem dat hij met dit bedrag slechts een pakje sigarettenvloeitjes kan kopen.
De jongens kijken elkaar met een pruillipje aan.
„Ik heb honger." zegt Eric.
„Ik heb dorst." zegt Marcel.
De vrouw drukt haar sigaret uit.
„Venir!" zegt ze. Ze gebaard dat ze mee moeten komen.
Ze volgen haar naar buiten.
„Mevrouw, weet u misschien waar Peetoom Maan woont?" vraagt Jordy.
Ze kijkt hem verward aan.
„Pétomane?"
„Peetoom Maan!"
Ze haalt haar schouders op.
„Je ne comprends pas."
Ze loopt naar een van de schakende mannetjes met baarden. De jongens blijven op een veilige afstand wachten. Ze wijst naar de jongens en spreekt op een warme behulpzame toon. De man kijkt ze aan, in de baard die zijn gezicht vult zien ze twee oogjes naar ze lachen. Hij staat wankelend op. Ze volgen hem naar een garage op de hoek. De ramen zijn dicht getimmerd. De grote deur aan de voorkant is met een zwaar hangslot gesloten. Hij klopt op zijn zakken, op zoek naar een sleutel. Hij vindt niets. Hij stapt naar de zijkant van het gebouw, trekt een aantal van de planken van een raam en klimt trillend naar binnen. Hij komt naar buiten met een grote kniptang in zijn hangen. Hij zet het op het slot en zet kracht. Zijn polsen zijn zo dun dat iedereen zich afvraagt of die eerder breken dan het slot. Een knal, de tang hapt door het slot.

De man sleurt de deur open.
In de garage staat frame van een antieke auto. Het is een motor, met wielen en stoelen. Aan de muren hanger posters van autotypes die jaren niet meer gemaakt zijn. Uit een kast tilt de man een doos. Hij zet het op de grond en zoekt erin.

„Voilà, garçons." zegt hij. Uit de doos tilt hij een kastje met snoeren. Hij blaast de stof er af en steekt het ene snoer in het stopcontact en het andere in de telefoonstekker. Hij drukt op een paar knopjes en duwt het kastje in haar handen. Jordy steekt de pinpas in het apparaat en toets de code in. Het apparaat piept en geeft een bonnetje.

„Meneer, weet u misschien waar Peetoom Maan woont?" vraagt Jordy.
De man kijkt hem verward aan, met een kleine glimlach van herkenning.

„Pétomane? *Le Pétomane*?"

„Peetoom Maan!"

„Le Pétomane. Il est toujours recherché! Vous êtes sa tombe? Le Pétomane est, je pense, à cuarante kilomètres dans cette direction." hij zwaait in een richting.

„Bedankt!"
Jordy rent naar de winkel en pakt het snoep. Zijn vrienden volgen hem. Hij rent in de richting die de oude man aanwees, het dorp uit.

„Il est dans le cimetière de La Valette." roept de man.

„Enfants étranges." zegt de vrouw.
De oude man pakt zijn bril uit zijn borstzakje en zet het op. Hij kijkt de kinderen na en krabt aan zijn baard. Ze verdwijnen over de rand van de heuvel.
Hij gaat aan het schaakspel zitten en pakt een van de torens Hij denkt na over de nieuwe zet. Het duurt duidelijk langer gewoonlijk. Hij zet de toren terug en staat op.

„Oh, pardon." zegt hij tegen zijn tegenstander.
Hij loopt naar de garage en giet een jerrycan benzine in de tank van de auto. Met veel zwarte rook en gesputter start de motor. Hij trekt aan kabel naast het stuur, hij geeft gas. Grijnzend rijdt hij langs zijn schakende maten richting de kinderen.

Hoofdstuk 27

De ouders van Jordy parkeren hun auto net buiten Monaco. De vader bekijkt op zijn smartphone zijn rekeningoverzicht.

REKENINGOVERZICHT

- ??????BG438???????RICHARD-%#(*$& - 12,40 EURO BIJ - 11-05-2015
- STATION-SERVICE ES-SENSE DIJON - 95,65 EURO AF - 11-05-2015
- SPAARREKENING OVERBOEKING ARTHUR - 2000 EURO BIJ - 10-05-2015
- MCDONALDS MONACO - AV. ALBERT II - 600 EURO AF 10-05-2015
- R. VORSTER AUTOGRAPH SERVICE - CAP MARTIN - 1000 EURO AF 10-05-2015
- KINDERBIJSLAG MEI 2015 - 173,75 EURO BIJ 09-05-2015
- TANKSTATN SELFSERVICE ZAVENTEM-KORTENBERG - 78.97 EURO AF 09-05-2015
- TANKSTATION CASTR BEVERKOOG ALKMAAR - 43,75 EURO AF 09-05-2015
- PETE4RD E JONG DECLARAIETGELD JE WEET - 55 EURO BIJ 08-05-2015
- SEHRGUT SUPERMARKTEN AMSTERDAMNOORD - 66,53 EURO AF 08-05-2015
- CONTRIBUTIE FRENKIES FITNESS MEI - 45 EURO AF 08-05-2015
- ENIOS VERZEKERINGSPREMIE - 256 EURO AF 05-05-2015

„Kan jij hier soep van koken?" vraagt hij.
Zijn vrouw kijkt op het scherm en schudt haar hoofd.
Met een stapeltje kinderfoto's lopen ze Monaco binnen.

JP Hakhoff trekt zijn badjas aan, schuift zijn voeten in slippers en stapt naar buiten. Hij vraagt zich af of de hoofdpijn van de felle zon komt of de kater. Hij glipt terug naar binnen en komt snel weer buiten met een zonnebril. De ochtendwind waait langs zijn blote benen als hij vanuit zijn appartement aan de Rue de Saint-Martin loopt naar de Avenue de La Turbie, waar zijn favoriete bakker stokbrood verkoopt.
De moeder van Jordy spreekt een stel Britten aan. Aan de voetbalshirts en stierennekken herkent ze gelijk dat het Britten zijn. Ze zien er eruit of ze met al hun spaargeld hier slechts een maand een fietsenhok kunnen huren, maar zelfs zij zouden iets kunnen weten.

„Excuse me, mister." zegt ze met een snerpend Nederlands accent. „Have you seen these children?"

De Britten kijken naar de foto's.
JP Hakhoff loopt voorbij en hoort haar praten. Hij gluurt van een afstandje naar de foto's, de gezichten komen bekend voor. Woonden deze kinderen bij hem in de straat? Zijn ze regelmatig op televisie te zien? Hij heeft geen zin om er lang over na te denken.
Bij bakker LeTexier koopt hij een stokbrood net uit de oven. De damp stijgt uit de papieren zak waar het in gaat. Onderweg naar huis loopt hij weer voorbij de Nederlandse vrouw met de foto's.

„Have you seen these children?" vraagt ze aan een groep tieners in zeilkleding. Ze schudden hun hoofd. JP gluurt nog eens naar de foto's. Het schiet hem te binnen wie ze zijn. De moeder keert zich naar hem.

„Excuse me. Have you seen these children?" vraagt ze.

„Gisteren zag ik ze nog." zegt hij.

„Een Nederlander! Waar zag je ze?"

„Ja…op dat schip daar…" hij wijst naar het jacht van de sjeik. „Maar daar zijn ze niet meer, dus daar moet je echt niet zoeken. Een van die jongens gilde om een Peetoom Maan. Waar ging dat over?"

„Peetoom Maan, weet je dat zeker?"

„Ja hij eiste Peetoom Maan te zien. Geen idee wie dat is."

Hij loopt verder.

„Ik moet nu echt gaan, mijn stokbrood wordt koud."

„Bedankt." roept ze hem na.

Hij stopt en blijft staan. Hij heeft een idee, maar weet niet of het een goed idee is. Maar wat maakt het uit, wie neemt iemand zoals hem serieus; zijn schaamharen wapperen in de wind en hij draagt een stokbrood onder zijn arm. Hij draait zich om.

„Het klinkt misschien vergezocht." zegt hij. „Maar bedoelden ze *Le Pétomane*? Een beroemd Franse artiest uit de negentiende eeuw? De man die het volkslied scheette. Ja, ik zeg maar wat."

„Wie?"

„Le Pétomane."

JP Hakhoff verdwijnt om de hoek van de straat.
De moeder kijkt de vader aan. Hij pakt zijn smartphone en typt ‚le petomaan' in, wat automatisch gecorrigeerd wordt tot ‚Le Pétomane'. Hij vindt een biografie op een website. Zijn blik raast langs de letters.

„Ze gaan naar La Valette-du-Var." zegt hij. „Zijn graf."

Met rennen ze naar de auto terug en rijden weg.

Hoofdstuk 28

De heuvel heeft jongens vermoeit. Ze zitten op een steen aan de kant van de weg en schrokken het snoep op. Eerst voelen ze zich misselijk van de honger, na het snoepen zijn ze misselijk van het eten.
Ze lopen verder, bewust van iedere stap nu ze zoveel gewicht in hun maag meeslepen. Ze horen een pruttelend geluid achter zich en kijken om. De open auto van oude man met baard komt de rand van de heuvel over gekropen, en komt naast ze rijden.

„A le Pétomane." zegt hij terwijl hij voor zich uit wijst. Daarna gebaard hij naar de achterbank, een plank die met lijmklemmen aan het frame vast zit. De jongens klimmen aan boord.

De motor pruttelt als een overkokende soep en de auto versnelt zo langzaam dat ze het bijna niet merken. Beneden hun voeten zien ze het asfalt onder zich voorbij glijden.

Na veertig kilometer te hebben gereden tussen de weilanden, komen ze aan in La Valette-Du-Var, net buiten Toulon. De man met de baard zet ze af voor een gietijzeren poort.

„Le Pétomane." zegt hij en wijst naar binnen. Achter de poort ligt duizenden grafstenen. Jordy kijkt hun chauffeur argwanend aan. De man wijst nog een keer en rijdt weg. Ze zwaaien hem na.

Jordy loopt met een misselijk gevoel door de poort. Hij weet niet of het door het snoep of door zijn vermoedens komt. Een bejaarde man met een versleten hoedje trekt onkruid tussen de tegels bij de ingang. Hij knikt naar ze als ze voorbij lopen.

Er liggen tientallen laantjes met grafstenen, soms met uitgebrande kaarsjes of slappe bloemen. Ze passeren onbekende namen en gezichten. Met iedere graf dat ze passeren trekt Jordy een keer aan zijn oorlel. Hij geloofd dat als hij aan zijn oor trekt, het volgende graf niet van Peetoom Maan is. Elke als hij het persoon niet kent, dan hupt hij een keertje van blijheid.

Met ieder laantje dat ze passeren gaan ze verder terug in de tijd. Van vers gepolijst marmer tot verweerd graniet vol korstmossen. De letters op de grafstenen zijn steeds moeilijker te lezen. Halverwege is een kleine pleintje rond een grote marmeren zuil. Bovenop staat een bronzen beeld overdekt met duivenpoep. Het stelt een mannetje met een snor voor die een vingertje opsteekt en zijn kont naar achteren duwt.

‚JOSEPH PUJOL *Le Pétomane* 1857 - 1945' is in het marmer uitgeslepen.

„N'oublie pas, à péter." staat er onder.

Marcel neemt een stap dichterbij en bekijkt het.

„Is dit het niet?" vraagt hij. „Er ligt hier een *Petomanuh*."

Jordy schudt zijn hoofd.

„Het is Peetoom Maan, niet Pétomane, sukkel." zegt hij met overslaande stem. Hij loopt door en doet alsof hij de verdere grafstenen inspecteert.

„Dit is wél Peetoom Maan." roept Marcel hem na.

Jordy vouwt zijn handen over zijn gezicht. Tranen glijden onder zijn vingers door. Nooit zal hij Peetoom Maan ontmoeten, goed leren scheten, wereldberoemd worden en aan borsten zitten. En hij zal moeten wachten tot hij volwassen is om zijn grote liefde uit het blotevrouwenboekje van zijn broer te ontmoeten.

Hij stelt zich alle vechtsport bewegingen voor die hij moet gaan gebruiken om t´Juffertje te overleven.

Het is allemaal een stuk eenvoudiger als Marcel zich vergist.

„Niet waar!" roept Jordy. „Het is Peetoom Maan niet."

„Wel waar."

„Niet waar."

„Wel."

„Niet."

„Wel."

„Niet. En jij likt graag aan piepie's."

Marcel laat zijn tanden, rent op Jordy af en duwt hem omver. Jordy valt achterover op een graf. Vazen met bloemen vallen opzij, bloempotten en glazen waxinelichthouders breken, verweerde teddyberen vallen uit elkaar. Jordy pakt een bloempot van een graf en smijt het naar het hoofd van Marcel, hij mist nét. Marcel pakt een vermolmde gitaar van het graf van een muzikant en zwaait het als een knuppel rond. Jordy bekogelt hem met alles wat op de graven ligt: foto lijstjes, bierflessen, beeldjes en waxinelichthouders. Marcel stormt op hem af. Met elke slag die hij mist slaat hij stukken van de gitaar en van de grafstenen. Aan de zijkant van de begraafplaats trekt Jordy een urn uit een muur, op het gladde porselein glip hebben zijn vingers nauwelijks grip. Hij maakt een aanloopje en werpt het richting Marcel. Het valt slechts een meter voor hem kapot. De as waait in de wind.

„He!" De bejaarde man komt aangerend en schreeuwt schuttingtaal hun kant op. Zij negeren hem. Jordy heeft een houten kruisbeeld van een kindergraf gepakt en gebruikt het de klappen van Marcel af te weren. Ze duwen grafstenen om en met iedere slag amputeren ze de beelden op de graven.

„Enfants stupides!” Hij grijpt ieder bij hun oor en sleept ze naar de uitgang. Eric hinkt er achter aan.
De man gooit ze van de begraafplaats en sluit de poort.
„Casse-toi!” roept hij ze na. Hij pakt een bezem en loopt terug naar de puinhoop aan het andere eind van de begraafplaats.

Hoofdstuk 29

„En nu?” vraagt Marcel.
„Naar huis.” zegt Jordy.
Marcel steekt zijn duim op naast de weg. De anderen doen hem na.
Een auto remt af.
„Mijn ouders hebben ook zo’n merk auto.” zegt Jordy. „Dezelfde kleur ook.”
De auto stopt voor hun voeten. Jordys gezicht verliest alle kleur. De auto heeft zelfs dezelfde kentekens als die van zijn ouders.
Zijn moeder draait het raampje open.
„Instappen.” zegt ze.
Met hangende schouders stappen ze in. De felblauwe ogen van zijn moeder branden als lasers in de achteruitkijk spiegel.
De auto rijdt weg. Haar zwetende handen trekken sporen op het stuur. Iedereen zwijgt.
Bij de eerstvolgende parkeerplaats stopt ze. Zijn ouders stappen uit en gaan op de rand van een picknicktafel zitten.
Zijn vrienden stappen uit, maar Jordy blijft zitten. Als hij uitstapt dan zal zijn moeder tegen hem gaan schreeuwen, en dan gaat hij huilen. Hij pakt een stripboek uit de zak aan de achterkant van een van de voorstoelen en doet of hij leest. In zijn ooghoek ziet hij zijn moeder naar hem kijken.
„Uitstappen.” zegt ze.
„Maar mama, ik lees dit stripboek.”
„Die heb je al tienduizend keer uitgelezen. Uitstappen.”
„Komop mam.”
Ze stampt naar de auto, trekt de deur open, slaat het stripboek uit zijn handen en sleurt hem de auto uit. Ze zet hem op het bankje bij de picknicktafel.
„Waarom loop je zomaar van huis weg? Naar een of andere Peetoom Maan, ik snap het niet.”
Hij haalt zijn schouders op. Hij legt zijn hand op zijn kin om de bibberende onderlip te verbergen.
„Leek mij leuk.” zegt hij.
„Leek hem leuk, zegt ie.” Ze trapt een steentje weg. „Snap je niet hoe ongerust wij waren? Och, je reist helemaal naar Frankrijk af…gewoon zomaar, lijkt je leuk.”
„Jordy wilde hem ontmoeten want hij kan goed scheten,” zegt Marcel. „en Jordy wilde aan borsten zitten.”
„Aan borsten zitten?”
Jordy krijgt rode vlekken in zijn nek, hij vouwt zijn handen over zijn gezicht. Zijn vader opent de deur van auto en maakt aanstalten om in te stappen.
„Laten we gewoon lekker naar huis gaan.” zegt hij.
Ze stappen in en rijden naar het dichtstbijzijnde ziekenhuis voor een behandeling tegen de spinnenbeten. De ouders zijn niet verzekerd buiten Nederland.
„ Dus de Sinterklaas cadeautjes zullen bescheiden blijven dit jaar.” zegt de vader.
„Wat bedoelt u daarmee?” vraagt Eric.

Ze ontmoeten de ouders van Marcel en Eric bij een wegrestaurant bij Lyon. Ze schreeuwen, de kinderen huilen en daarna stappen ze in de auto. In een dag waarin ze spelletjes spelen, winden laten, friet eten en stripboeken lezen, rijden ze naar Nederland terug.
In België stoppen ze in Malmedy, om Rick op te pikken. Hij is onvindbaar. Na een korte zoektocht vinden ze hem naast de lokale hypermarkt. Hij heeft een eigen daklozenvilla gebouwd van bananendozen en leeft op zakken chips en cola. Met zijn vette haar, vlassige behaarde gezicht en

vieze kleren is hij net een zwerver. Al lijkt hij er iets verzorgder uit te zien dan toen hij nog niet dakloos leefde.

„Kom je mee naar huis, Rick?" vraagt zijn moeder.

„Zien jullie mij ploeteren?" vraagt hij. „De wereld dumpt mij hier in dit gat, en ik voel dat ik nergens meer heen kan. Jullie hebben mij een trauma bezorgt. Hoe kom ik ooit over die *learned helplessness* heen? Dit is het metafoor voor mijn leven. Ik ga nooit serieus genomen worden. Realiseer eens wat jullie teweeg hebben gebracht. Ik maak één grapje, en ik wordt keihard gestraft. Ik denk dat jullie jaloers zijn op *mijn* generatie, jullie hebben allemaal niks van jullie leven gemaakt en dan reageren jullie het af op de jongeren. Wat denken jullie nou?"
Zijn moeder schakelt en trapt het gas in.

„Blijft hier nog maar even." zegt ze.
Ze rijdt van de parkeerplaats en naar Nederland.

Hoofdstuk 30

Het nieuwe schooljaar. Een busje brengt Jordy naar zijn nieuwe school. Hij vindt zijn medeleerlingen eng, ze gillen willekeurig tijdens de les; tijdens het speelkwartier knijpt een grote jongen met een bochel en een pukkel hem in zijn arm; tijdens de middagpauze eet hij broodjes , hij moet daarna de rest van de tijd gescheiden zitten omdat de meester zegt dat zijn pindakaasadem schadelijk is voor de leerlingen met pinda allergieën, en dat zijn ze allemaal. En het ergste is dat niemand lacht als hij een scheet laat.
De bus brengt hem na school weer thuis.

„Was het leuk bij ´t Juffertje?" vraagt zijn moeder.

„Nee." zegt hij.
´s Avonds in bed traant Jordy nieuwe schimmelplekken zijn kussen. Hij wil niet meer naar school. Hij staart naar de lichtgevende plaksterren aan het plafond. Zijn oma had hem eens verteld dat je een wens mag doen als je een vallende ster ziet. Helaas zijn deze sterren slechts nep.
Één ster aan de andere kant van de kamer laat los. Het valt omlaag, laat een kortstondig lichtspoor achter en landt zonder geluid op het tapijt.

„Ik wens dat ik niet meer naar ´t Juffertje hoef." fluistert Jordy.
Daarna valt hij in slaap.

Iedere dag op school kijkt hij droever. Zijn ouders maker zich iedere dag meer zorgen. Tot vrijdagavond de telefoon rinkelt.

„Bel ik met de mijnheer of mevrouw Van de Loo?"

„Dat klopt. Aniek van de Loo."

„Goedenavond, ik ben Karel Hoekstra, directeur van basisschool ´t Juffertje. Ik heb een vraag voor u. De leerkracht van groep zes, meester Onno, hij heeft uw zoon deze hele week een beetje in de gaten gehouden. Er zijn geen problemen, hoor, maakt u zich geen zorgen. Nee, wat ik eigenlijk zeggen wil is: Euhm…wij begrijpen eigenlijk niet zo goed wat Jordy op onze school komt doen?"

De week daarna gaat Jordy weer naar zijn oude basisschool terug. Juf Marit moet voorkomen voor het pedagogisch tuchtcollege. Na een kort proces veroordeelt een jury van oud-leerkrachten en pedagogen haar voor machtsmisbruik en onderwijsfraude. Ze verbannen haar naar Limburg voor een werkstraf van twintig jaar in de zoutmijnen.

Een week later is Jordy Peetoom Maan helemaal vergeten. Elke keer als zijn oom hem vraagt wat hij later wilt worden, dan zegt daarbij dat hij zijn hart moet volgen.
Jordy volgt zijn hart. Dit keer wilt hij later een snackbar beginnen. Want hij gaat graag naar snackbars. Marcel wil later ook een snackbar. Ze besluiten samen een snackbar te beginnen. Maar ze kunnen het niet eens worden over de naam. Jordy wil dat het ‚Snackbar Jordy' gaat heten en Marcel wil dat het ‚Snackbar Marcel' gaat heten. Ze schreeuwen en slaan elkaar, hun eerste aandeelhoudersvergadering eindigt in een splitsing.

In dezelfde week komt Eric met het plan om Spanje te reizen. Hij wil daar Sinterklaas ontmoeten. Niemand wil mee, hij gaat alleen. Al op station Buikslotermeer heeft hij heimwee en moet hij door zijn ouders opgehaald worden.
Rick is voor het laatste gezien in het Luxemburgse Vreemdelingen Legioen, hij is daar om een echte man te worden. Helaas heeft het niet de glamour van het Franse Vreemdelingen Legioen, hij mag slechts rondjes patrouilleren rond het fietsschuurtje van de neef van de buurman van de boekhouder van de Groothertog. Elke keer als hij een meisje probeert te versieren met zijn uniform lachen ze hem uit.

En ze leven nog lang en gelukkig. Behalve juf Marit, al na drie maanden treffen ze haar gemummificeerd aan op haar werkplek.

Einde